

Ai Bắc Nhịp Cầu

Contents

Ai Bắc Nhịp Cầu	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	12
4. Chương 4	20
5. Chương 5	24
6. Chương 6	35
7. Chương 7	43
8. Chương 8	54
9. Chương 9	59
10. Chương 10	66
11. Chương 11	71
12. Chương 12	83
13. Chương 13	92
14. Chương 14	96
15. Chương 15	107
16. Chương 16	115
17. Chương 17	120

Ai Bắc Nhịp Cầu

Giới thiệu

Tác giả đã vẽ lên những xúc cảm rất đời tự nhiên, đâu đó ta chợt bắt gặp bản thân mình trong đó, đ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-bac-nhip-cau>

1. Chương 1

Hân giật mình thức giấc vì tiếng bọn trẻ con nô đùa inh ỏi ngoài vỉa hè.

Con nít ở đâu mà lấm thế nhỉ ? Cau có bước khỏi giường, mở cửa , Hân ra balcon nhìn xuống.

Trước cổng nhà anh, một đám con nít đang reo hò cổ vũ một con nhóc. Con bé uyển chuyển tung chân đá cầu. Bon. trẻ vừa vỗ tay vừa đếm theo từng cú đá khá ngoạn mục của con nhỏ.

Quý thật ! Ôn như sân bóng thế này chỉ có điếc mới ngủ được.

Khệnh khạng quay trở vào , Hân nhìn đồng hồ. Đã năm giờ chiều rồi. Đúng ra giờ này không ai ngủ như anh cả. Nhưng sau một chuyến bay xa mệt nhọc , Hân không gắng gượng được. Hân cần một giấc ngủ thật sâu, thật dài. Ấy vậy mà ...

Bọn trẻ lại gào to, Hân lăn ra giường cố dỗ tiếp giấc ngủ, nhưng với những âm thanh có tầng số cao, làm sao anh ngủ tiếp cho được cơ chứ !

- Hừm ! Cái lũ ranh này thật ...

Hầm hằm, anh nhào ra balcon và hứng trọn trái cầu vào mặt nổ đom đóm.

Hân phải lắc đầu, dụi mắt liên tục mới hoàn hồn tỉnh vía được.

Nhìn ra vỉa hè, Hân bắt gặp hàng chục gương mặt đang ngẩng lên. Trong những gương mặt lơ tì ấy, Hân thấy một gương mặt thiếu nữ xinh xắn, nhưng đầy nghịch ngợm. Cô ả ... đang tùm tùm cười trong lúc bọn nhóc không ngớt la ó :

- Chú ơi, cho tụi cháu xin lại trái cầu.

Hân ném trái cầu xuống và bối tung trí nhớ lên, nhưng vẫn không thể nhớ ra con nhỏ “Cao cầu” kia là con gái nhà ai trong xóm này.

Bọn con nít đồng thanh reo lên :

- Cám ơn chú.

Con bé hơi nheo mắt phượng đen tròn rồi cười với Hân trước khi vung chân đá tiếp. Trái cầu lông vọt trắng với những miếng nhựa tròn, tung lên rớt xuống theo từng cú đá của con bé.

Bỗng dưng Hân thấy mình lộ bịch khi vừa rồi định ... thò đầu ra mắng đám trẻ. Bọn chúng lễ phép, lịch sự thế kia, tuy chúng có ồn ào nhưng giờ này đâu phải giờ ngủ.

Vuốt mái tóc chắc là rất bù xù của mình, Hân nhìn xuống.

Phải công nhận con gái mà chơi cầu điệu nghệ thuật. Với vóc dáng dong dong nhưng thon chắc, cô gái trong tươi trẻ và quyến rũ một cách hết sức tự nhiên khiến Hân cứ phải nhìn.

Dường như biết mình bị nhìn trộm, nên đang ngon trớn, cô nàng bỗng bối rối rồi hệt chân đá trật. Trái cầu rơi xuống đất trong tiếng cười nắc nẻ của bọn trẻ.

Cô gái phụng phịu ném ngược lên phách Hân cái nhìn sắc lẹm làm như anh là nguyên nhân khiến cô nàng ... tử không bằng.

Bất giác Hân bật cười. Anh đưa tay lên như chào cả bọn rồi vào nhà. Lần này Hân không còn ý định ngủ nướng nữa. Đẩy mạnh cửa phòng tắm, Hân mở vòi nước nóng và khoan khoái tận hưởng sự dễ chịu do nước mang lại.

Tắm xong, Hân xuống gõ cửa phòng mẹ. Vừa thấy anh, bà Nhận đã hỏi :

- Sao con không ngủ nữa ?

Hân chép miệng :

- Bọn trẻ ồn ào quá, con không ngủ được. Xa nhà chẳng bao lâu, tụi nhỏ bây giờ lớn ghê. Con chả nhận ra đứa nào là đứa nào trong xóm mình.

Bà Nhận nhíu mày :

- Tụi chơi đá cầu phải không ? Hừ ! Phải mắng chúng một trận mới được. Chẳng biết để ai nghỉ ngơi hết.

Hân vội nói :

- Giờ này đâu phải giờ ngủ, mẹ cứ mặc kệ chúng.

Giọng bà Nhận dịu xuống :

- Muốn ăn gì không, mẹ sai con Bờ đi mua ?

Hân lắc đầu :

- Con không đói.

Nhìn đồng hồ, anh nói tiếp :

- Con tới nhà Thiên Ân một chút.

- Để mẹ gọi taxi cho.

Hân bật cười :

- Sao lại taxi ? Nếu chiếc Dream của con vẫn còn ngon, con sẽ chạy nó.

Bà Nhận nói một hơi :

- Thỉnh thoảng mẹ vẫn cho thằng Sáng tài xế chạy thử, xe luôn đầy đủ xăng nhớt như hồi con ở nhà, nhưng lâu ngày con không sử dụng nó, nhảm đi được không ?

Hân có vẻ tự kiêu :

- Mẹ khéo lo. Chạy xe với con đã thành phản xạ mất rồi, có gì đâu lại không được.

- Nhưng sau một chuyện bay dài ... mẹ sợ ... Dầu sao cẩn thận vẫn hơn.

- Thì con sẽ cẩn thận.

Thấy Hân cau mặt, bà Nhận vội vàng lấy chìa khóa đưa cho anh.

Hí hửng, Hân dắt xe ra cổng. Hân chưa kịp khởi động máy thì một lần nữa, trái cầu lại rơi vút về phía anh.

Như một cao thủ võ nghệ cao cường, vung tay lên là chụp được ngay ám khí của đối phương, Hân cũng vung tay và chụp trúng trái cầu.

Nhìn về phía con nhóc, Hân thấy ... nó chấp hai tay sau lưng, mắt lơ đãng ngó lên trời như chuyêt vừa xảy ra không liên quan tới nó.

Tâng tâng quả cầu trong tay, Hân phớt lờ lời : “Cho cháu xin lại trái cầu” của một thằng nhãi.

Hân cao giọng khó dễ :

- Ai đá trái cầu vào tay tôi thì người đó tới xin.

Hân thoáng thấy con nhỏ biu môi rồi nghênh ngang bước tới trước đầu xe của anh, nhưng nó làm thỉnh chó chả hề ... xin xỏ gì.

Săm xoi trái cầu, Hân nhìn xoáy vào đôi mắt phượng đen tròn, miệng cười cười :

- Ngày xưa các thiên kim tiểu thư chọn chồng bằng cách gieo cầu, còn cô em ... Chắc ! Định tuyển phu bằng cách đó à ? Hiện đại thật !

Con bé cong môi lên :

- Dở dẫn !

Hân nheo mắt :

- Sao lại dở dẫn ? Rõ ràng cô em cố tình đá quả cầu vào tôi những hai lần cơ mà.

Con bé chua ngoa :

- Xì ! Trái cầu không có mắt nên mới ... đập vào tay anh. Chớ tui ấy hả ? Còn khuya ...

Hăn lầm lì :

- Còn khuya cái gì ?

Hất mặt lên, con nhỏ kên kên :

- Còn khuya tôi mới thêm làm như các bậc thiên kim tiểu thư nào đó. Tui đâu có ngốc.

Hăn đưa trái cầu lên :

- Ngốc hay không, tang chứng vật chứng rành rành ra đây. Tôi phải giữ để làm tin. Chớ ... còn khuya mới trả lại.

Con nhỏ giậm chân :

- Ô hay ! Trái cầu của thằng Ty đấy, anh đừng có đùa dai nghen.

Thấy nhẹ trái cầu lên rồi giữ nó thật chặt trong lòng bàn tay mình, Hăn nửa miệng :

- Anh không đùa đâu nhóc. Bye nghen !

Dứt lời, Hăn phóng xe đi thẳng. Không ngoái nhìn nhưng anh vẫn hình dung ra gương mặt của con nhỏ. Một gương mặt đang phùng phùng giận dữ nhưng rất đẹp.

Bất giác Hăn mỉm cười. Anh thấy trái cầu vào giỏ xe Dream phía trước lòng thầm nghĩ :

- So với những xe đời mới, phân khối lớn hơn, chiếc Dream này đã lỗi thời, không còn phù hợp với người vừa du học về. Nhưng không sao, mình sẽ đổi xe bốn bánh cho hợp với một tay sành điệu.

Phấn chấn với dự tính trong đầu, Hăn tăng ga mà không để ý một chiếc mô tô từ trong hẻm phóng ngược chiều ra đường lớn và đâm thẳng về phía anh.

Quá bất ngờ, Hăn không tài nào tránh kịp. Anh bắn người ra khỏi yên khi hai xe tung mạnh vào nhau. Hăn cảm nhận được sự va đập của thân thể mình xuống mặt đường nhựa. Sau đó, anh thấy mình chìm vào một khoảng đen sâu hút đến vô tận.

2. Chương 2

Hăn vung tay ném mạnh cái điện thoại không dây vào vách rồi lớn tiếng gọi liên hồi khiến bà Nhận hốt hải chạy vào

Hăn cau có ra lệnh

- Mẹ đi tìm Thiên Ân cho con . Gọi điện , không bao giờ gặp được cô ấy

Bà Nhận nhỏ nhẹ.

- Mẹ biết nó ở đâu mà tìm . Hơn nữa , Ân cũng phải đi làm chớ nó đâu có rảnh

Mặt Hăn sa sầm xuống

- Đì làm chỉ là cái cố . Thiên Ân chê con què quặt nên xa lánh thì đúng hơn

Nói dứt lời , anh đâm liên tục xuống giường khiến bà Nhận phải giật mình mình ngực dù dạo này bà đã quen với tánh khí thất thường của con trai

Từ khi bị tai nạn tới nay , con bà đã trở thành người khác hoàn toàn . Bà tưởng mình gượng không nổi sau cú sốc quá lớn này , nhưng trái tim người mẹ đã vực bà dậy để lo cho con . Công việc làm ăn bà để 1 mình ông Vịnh gánh vác

Tội nghiệp ! So với sự đau đớn của vợ chồng bà , thằng bé phải khôn khổ hơn gấp năm gấp mười

Hãn là con trai độc nhất , là gia tài , là hy vọng, là sự hãnh diện lớn nhất của vợ chồng bà . Hãn vừa du học ở nước ngoài về , vợ chồng bà đã đặt để, gởi gắm và Hãn biết bao nhiêu hoài bão

Ấy vậy mà chỉ 1 giây bất cẩn, tai nạn đã xảy ra . Phải chi ở buổi chiều ngất ấu bà đừng chiều ý Hãn thì đâu đến nỗi . Giờ thì tiền đồ xán lạng của thằng bé đã tiêu tan . 2 chân không cử động được . Nếu không kiên trì tập vật lý trị liệu , có thể con trai yêu dấu của bà sẽ thành phế nhân suốt đời . Thử hỏi trên đời này còn nỗi đau nào khủng khiếp hơn nữa không ?

Hãn gần như gào lên

- Ân đã bỏ con , con muốn chết . Con muốn chết , mẹ biết không ?

Bà Nhận cổ ngăn nước mắt

- Bình tĩnh đi con . Mẹ sẽ tìm Thiên Ân ngay

Dứt lời bà lật đật ra khỏi phòng Hãn . Còn lại 1 mình , anh gục đầu vào tay nức nở.

Đàn ông khóc vì không vượt qua chính bản thân là hèn , thế nhưng trong tình cảnh này , Hãn biết làm gì cho vơi tuyệt vọng

Với anh , tất cả đã chấm dứt , anh không thiết sống nữa

Điện thoại reo , Hãn bắt lực nhìn cái máy nằm ở sát vách mà lúc nãy anh đã vứt vào . Hít vào 1 hơi , anh vươn tay cố với lấy , song không được . Đôi chân vô tri giác như trì nín lại . Với anh , chuyện đơn giản thế này cũng hết sức khó nhọc , khó đến mức thành không thể.

Chuông điện thoại bắt đầu hồi gấp rút khiến Hãn sốt ruột . Anh gọi bà Nhận , rồi Chi. Bờ giúp việc cũng chả nghe ư hử.

Bậm môi , Hãn lết từng chút , từng chút trên giường , đến khi tay anh chạm vào điện thoại thì chuông ngừng reo

Hãn tức đến nghẹn thở . Anh không chỉ muốn đập cho vỡ tan điện thoại mà anh muốn đập nát cả thế giới này . Anh không hiểu sao cuộc đời bắt công với mình đến thế . Hãn biết làm gì , sống ra sao nếu đôi chân trở nên vô dụng ?

Giọng bà Nhận vang lên

- Chuẩn bị tập đi con , cậu Hiền đã tới rồi

Hãn không quan tâm tới lời của mẹ, anh hỏi

- Mẹ không tìm Thiên Ân sao ?

- Mẹ định đi , nhưng vừa đến sân đã gặp cậu Hiền . Con cứ tập , mẹ sẽ tìm Ân cho con

Hãn cười nhạt

- Mẹ dụ con như dụ con nít ấy . Bảo anh Hiền về đi , con chả tập tành gì hết t. Đã mấy tháng chịu đau đớn trong tập luyện , rốt cuộc chân con có nhúch nhích đâu . Chỉ tốn thời gian và nước mắt . Từ giờ trở đi đừng nhắc tới ba thứ vật lý trị liệu gì gì đó với con

Bà Nhận xuống nước

- Phải kiên trì con à.

Hãn cộc lốc

- Con không thể kiên trì nếu không có Thiên Ân

Dứt lời , anh quay mặt vào vách , tay nhấn số di động của Thiên Ân rồi thất vọng vì cô đã tắt máy

Thấy bà Nhận còn đứng đó , Hân gầm gừ

- Không có Ân kể bên , con không tập tành gì hết t. Mẹ ra ngoài đi

Nuốt tiếng thở dài , bà Nhận bước ra phòng khách

Nhìn người đàn ông ngồi ở salon , bà ghen ngào

- Nó không chịu cháu ơi!

Hiển trầm ngâm

- Cháu nghĩ bác nên tìm cho Hân 1 bác sĩ tâm lý

Bà Nhận kêu lên

- Sao lại thế ? Hân đâu có điên . Lần đó đã chụp cắt lớp . Đầu nó bình thường mà

Hiển phân bua

- Ý cháu không phải vậy . Hân đang bị sốc nặng . Cậu ấy đã mất niềm tin vào bản thân nên không muốn hợp tác với bác sĩ . Hân không điên , nhưng có vấn đề về tâm lý . Bác phải chữa ... cái đầu Hân trước rồi mới hãy tính tới cái chân . Chớ cháu đành bó tay khi cậu ấy không chịu tập dù là bài tập nhẹ nhất

Bà Nhận hoang mang

- Nhưng bác biết tìm bác sĩ tâm lý ở đâu ?

Hiển nói

- Cháu có biết 1 vài người , họ không phải là bác sĩ mà là chuyên gia tâm lý , hy vọng họ sẽ thuyết phục được Hân

Lấy sổ tay ra , Hiển hí hoáy ghi tên họ, điện thoại , địa chỉ 3, 4 người rồi đưa bà Nhận

Trước khi về Hiển còn dặn

- Bác nên gấp rút tiến hành , chân của Hân không đến nỗi vô vọng , nhưng nếu để lâu ngày sẽ bị teo cơ do thiếu vận động. Tới lúc đó cháu sợ đã trễ.

Bà Nhận ngồi thừ ra trên ghế . Bà thật sự mệt mỏi trước sự trái tính trái nết của Hân . Bà không biết phải làm thế nào đây nữa . Có lẽ phải đưa Hân ra nước ngoài để chạy chữa thôi . Nếu họ bó tay , thì Hân đành chấp nhận số phận của mình

Trở vào phòng Hân , bà Nhận thở phào , khi thấy anh đang nói chuyện điện thoại . Nhìn gương mặt tươi tắn khác hẳn lúc nãy của Hân , bà đoán chắc anh đang trò chuyện với Thiên Ân . Cầu mong Hân có được niềm vui như vậy ngày 1 nhiều

Bất giác bà chạnh lòng khi nghĩ tới Thiên Ân . Hiện giờ con bé là cái phao dè? Hân bám víu trong cơn tuyệt vọng . Nhưng Ân là con gái nhà giàu , lại được nuông chiều , Ân không quen chịu cực , liệu con bé có còn yêu nếu như Hân suốt đời không bình phục ?

Bà Nhận lắc đầu không dám nghĩ tiếp

Mặc kệ ngày mai ra sao thì ra . Miễn hiện tại , ngay giây phút này , Hân vui là bà mừng .

Giọng Hân vang lên hồi hã.

- Mẹ ... mẹ ...

Rồi cười toe thấy bà ngay cửa

- Ân sẽ qua ăn cơm với con . Mẹ kêu chi. Bờ làm thêm món xà lách trộn ghen

Bà Nhận ngáp ngừng

- Có chắc Ân tới ăn cơm không ?

Mặt Hân tối sầm lại

- Sao mẹ lại hỏi vậy ? Mẹ muốn Ân bỏ rơi con phải không ?

Nhún vai , bà Nhận im lặng đi xuống bếp . Còn lại 1 mình , Hân cố gắng hết sức để qua ngòai trên xe lăn

Anh không muốn Ân thấy anh thật tệ hại trên giường , dù trên xe lăn cũng chẳng hay ho gì hơn

Chép miệng , Hân tự an ủi

- Ít ra trên xe lăn mình vẫn di chuyển theo ý muốn . có hoạt động vẫn hơn nằm 1 chỗ như xác ướp Ai Cập
bỗng dưng anh nhếch môi chua chát với sự ví von này . Anh rùng mình nhớ lại khoảng thời gian dài đằng
đẵng phải nằm trên giường , anh nhớ tới khoảnh khắc kinh khiếp khi biết đôi chân mình bị liệt

Với anh , tương lai thật mù mịt . May mà còn có Thiên Ân , nếu không , anh chẳng thiết sống làm gì

Lăn xe tới trước gương . Hân lặng lẽ nhìn mình . Trong gương là 1 kẻ xa lạ với bộ mặt trắng xanh , bạc
nhợt , đôi mắt lơ lảo không chút sinh khí . Nhìn , Hân còn thấy chán , hướng hồ ai khác

Nén tiếng thở dài , Hân lăn xe ra hành lang chỗ có nắng . Hướng mắt ra phía cổng , anh vừa .. phờn nằng
vừa chờ đợi

Ngoài đường , bọn trẻ đang mượn vỉa hè nhà anh để đá cầu . Nghe chúng reo hò , nhìn chúng nhảy nhót
với trái cầu mà ham . Tiếc rằng Hân không còn cơ hội được chơi như chúng . Lòng anh dâng lên nỗi ganh
tỵ thật nhỏ nhen . Anh thấy ghét hết thấy những trò có liên quan tới đôi chân

Trước kia , Hân mê bóng đá đến quên ăn mất ngủ. Ấy vậy mà bây giờ anh sợ xem cảnh 1 đám mấy chục gã
đàn ông sung sức hùn hục trên sân để lừa , để đá bóng bằng những đôi chân khỏe mạnh

Nói chung , hình như Hân sợ tất cả mọi thứ thuộc về cơ bắp , về sức mạnh của đàn ông . Anh đã mất hẳn
tự tin rồi

Nhìn đồng hồ , Hân bắt đầu sốt ruột . Anh không nghĩ Ân ác đến mức ình leo cây , vì bây giờ anh không
thể leo được . Nhưng hên bằng giờ đây thun như vậy thì rõ ràng Ân đang để anh leo và rơi tự do rồi

Lăn xe vào nhà , anh chụp điện thoại gọi cho Ân

Giọng mẹ cô vang lên chua chát

- Lại là cháu à ? Ân vừa mới ra khỏi nhà . Còn tới nhà cháu hay đi đâu , bác không biết . Làm gì cháu
quản lý con nhỏ dữ vậy ? Ân có tự do của nó chứ

Hân chưa kịp nói lời nào , mẹ. Ân đã gác mạnh máy khiến anh ê ẩm cả đầu . Bác ấy đúng là thiếu tế nhị
khi đối xử như thế với người bệnh

Giận hết sức giận , Hân không biết làm gì cho vơi . Ngay lúc đó , bọn trẻ lại reo hò như giặc , không bình
tâm được , Hân hoắc mồm lên gọi mẹ.

Vừa thấy bà , anh đã hầm hừ

- Mẹ đuổi hết bọn mất dạy trước nhà cho con

Bà Nhận kêu lên

- Chúng nó trêu chọc gì con à ?

Hân cộc lốc

- Không, tại con không thích thấy chúng

Bà Nhận ngập ngừng

- Ai lại làm thế . Lâu nay chúng vẫn chơi như vậy mà

Hân xẵng giọng

- Trước khác , bây giờ khác . hồi trước con có như bây giờ đâu

Bà Nhận nhìn Hân lòng nhói nhói đau . Hết sức nhẫn nhục , bà lầm lũi bước ra cổng và nói bằng giọng của người có lỗi

- Các cháu ngoan ra công viên chơi nhé , bữa nay bác nhứt đầu quá , các cháu làm ồn bác chịu không nổi

Bọn trẻ ngoan ngoãn nghe lời bà . Chúng đã đi hết , không gian yên ắng trở lại song Hân vẫn thấy bức bối
Anh rất ghét chờ đợi . Thiên Ân thừa biết điều đó , vậy mà cô vẫn nhẫn tâm để anh ngồi đếm từng phút thời gian

Đang lúc Hân nẫu ruột vì tuyệt vọng thì Ân xuất hiện . Cô không xuống xe mà cứ ngồi trên xe nhún kèn liên tục , khiến chi . Bờ phải quỳnh quáng chạy ra mở cổng

Ngồi trên xe lăn , Hân hồi hộp như cậu trai mới lớn hẹn lần đầu với người yêu . Anh thẩn thẩn theo từng tiếng gót giày trên hành lang của Ân rồi sững sờ nhìn cô bước vào phòng khách với chiếc váy màu cam sặc sỡ đến chói mắt

Thiên Ân chum chim cười

- Làm gì nhìn em dữ thế ?

Hân nắm tay cô

- Nhớ quá phải nhìn cho đỡ . Em đúng là tội lỗi đây mình khi bắt anh phải chờ đợi hết ngày này qua ngày khác

Thiên Ân liếc Hân

- Em đâu có muốn anh chờ . Bởi vậy đừng kết tội em . Oan lắm !

Dứt lời Ân nhẹ gỡ tay Hân ra rồi khoan thai đến ngồi trên salon

Hân đành lẫn xe đến gần

- Giận anh à ?

Ân dài giọng

- Không. Nhưng mệt mỏi sau những gì đã xảy ra

Hân nói ngay

- Anh biết em lo cho anh . Điều đó khiến anh hạnh phúc

Thiên Ân nhìn Hân , có lẽ cô định nói gì đó nhưng lại thôi . 2 người chợt rơi vào im lặng . Hân muốn được ôm Ân vào lòng , được hôn cô nồng nàn mê đắm như trước kia 2 người từng hôn , song nỗi khát khao trong anh dường như tan biến trước vẻ lạnh lùng của Ân

Lâu lắm rồi , 2 người không có nụ hôn nóng bỏng của tình yêu mà chỉ có những cái hôn phớt lên trán , lên má đầy vội vã mang tính chất xã giao vừa nhạt nhẽo vừa hình thức

Thiên Ân đã thôi khóc ròng rã như hôm đầu ở bệnh viện khi anh tỉnh dậy trông thấy cô . Cô cũng đã thôi thẳng thốt , hốt hoảng đến thất thần khi biết anh có thể bị tàn phế vĩnh viễn

Cô đã trầm tĩnh hơn , bình thản hơn . Nhưng dường như sự trầm lắng đó của Ân khiến Hân hụt hẫng , lo lắng

Cũng không trách Thiên Ân được . Cô ấy mệt mỏi cũng phải thôi . Nhưng anh là người bệnh , Ân phải chiều ý anh chứ

Giọng Thiên Ân ngập ngừng

Sắp tới áp lực công việc với em rất nặng nên sẽ không có thời gian nhiều để dành cho anh . Sau này chúng ta hiếm hoi lắm mới được bên nhau

Hân hơi xẵng giọng

- Ngoài thời gian đi làm ra , em còn phải làm gì mà bận dữ vậy ?

Ân thông thả.

- Em đi học

Hân cau mày

- Thứ bảy , chủ nhật cũng học sao ?

Thiên Ân khó chịu

- Anh quản lý giờ giấc của em à ?

- Anh hỏi thế để biết chắc chắn vẫn có những khoảng thời gian trống em dành cho anh

Ân nói

- 3 năm anh đi du học , thứ bảy , chủ nhật em dành cho em , giờ cũng thế thôi . Nếu có khác , hãy để em tự nguyện chứ đừng đòi hỏi bắt buộc

Hân khẽ cau mày . Anh biết tính Ân chỉ thích người ta chiều mình chứ bản thân không nuông chiều ai , nhưng anh không ngờ cô thẳng thừng đến thế

Hân cố kiềm chế sự giận dữ xuống

- Đừng nói như vậy với người yêu . Anh chưa bao giờ đòi hỏi , bắt buộc em bất cứ điều gì . Giữa chúng ta là tình yêu kia mà . Khi đã yêu , người ta không câu nệ.

Thiên Ân cao giọng

- Và người ta cũng không nghĩ mình đang phải chịu đựng . Ý anh là thế chứ gì ? Xem ra anh đáng trách vì phải chịu đựng em ?

Hân im lặng , 1 lát sau anh xuống nước

- Chúng ta có rất ít thời gian vậy thì đừng tranh cãi khi ở gần nhau . Đến đây với anh

Thiên Ân ngần ngừ rồi miễn cưỡng đứng dậy . Đến bên Hân , cô nói

- Em chỉ ở đây nửa tiếng , nên không thể cùng ăn cơm với anh

2 tai Hân như ù đi , anh hỏi lớn

- Cái gì ? Em vừa nói gì ?

Ân ôn tồn

- Em phải dự sinh nhật 1 đồng nghiệp nên không ... không ...

Hân mím môi

- Vậy sao lúc nãy em hứa hẹn đủ điều trong điện thoại ? Lẽ ra em nên đi thẳng tới đó luôn chứ đừng ghé đây . Em định bỏ thí nửa giờ phù du cho anh để lương tâm bớt cắn rứt à ? Hừ! Anh chẳng cần đâu

Thiên Ân bình tĩnh

- “Khi đã yêu người ta không câu nệ”. Chính anh vừa nói thế , sao anh không làm được như mình nói . Lẽ nào anh không vì em ?

Hân hơi khựng lại

- Anh phải vì em trong hoàn cảnh này à ? Thật vô lý hết sức

Thiên Ân nhếch môi

- Hoàn cảnh nào anh cũng phải vì em . Khi nói lời yêu , anh đã hứa như thế mà

Bầu 2 tay vào thành xe lăn , anh hỏi

- Nếu anh không vì em được thì sao ?

Nụ cười nhếch mép vẫn không tắt trên môi Ân

- Thì nghĩa là anh đã hết yêu em

Hân nuốt nước bọt . Anh thấy mình rơi vào bẫy của Ân . Cô nàng gài anh nhẹ nhàng quá . Lẽ nào yêu và hết yêu 1 người đơn giản như vậy ?

Hân liếm môi

- Nói cách khác , nếu anh không vì em được, em cũng hết yêu anh chứ gì ?

- Anh suy diễn chứ em không nghĩ thế

Hân lặng lẽ nhìn Thiên Ân . Anh cố đoán , song không biết cô đang nghĩ gì mà vừa dứt lời với anh đã lòi gương ra ngấm ngấm

Thật ra , Ân là người sâu sắc hay kẻ hời hợt nhỉ? Quen và yêu nhau đã 4 năm , nhưng thời gian gần gũi để biết rõ nhau lại quá ít vì Hân đi du học mất 3 năm ròng rã

những cú điện thoại , email hay chat ... xuyên lục địa không đủ đề? Hân sớm hiểu Thiên Ân như thế nào . Khi vừa trở lại quê nhà , Hân đã bị tai nạn . Ân nghiêm nhiên trở thành chỗ dựa tinh thần của anh . Hân bầu vịu vào tình yêu từng đầy ắp màu lãng mạn của cả 2 để thấy cuộc sống còn ý nghĩa . Anh không thể mất chỗ dựa ấy . Với anh , Thiên Ân vô cùng quan trọng . Đã yêu thì đành lụy .

Giọng Thiên Ân vang lên như phân bua

- Cuộc sống càng ngày khắc nghiệt . Muốn có 1 chỗ đứng trong xã hội không phải chuyện dễ . Em đi làm hơn 2 năm , nên hiểu rất rõ muốn tồn tại để vươn lên cần phải nỗ lực bản thân hết mình . Đang nằm trong thời gian thử thách , nên với em hiện tại công việc là quan trọng nhất rồi mới tới anh . Khi em đã đạt được mục đích ...

Hân chua chát

- Thì anh mới là quan trọng nhất chứ gì ?

Thiên Ân vô tư reo lên

- Anh hiểu em thật . Anh phải hy sinh vì người yêu 1 tí chứ . Không gặp nhau , nhưng em sẽ điện thoại thường xuyên mỗi ngày cho anh . Không được ghen với công việc của em đó

Dứt lời , Ân chủ động bước đến hôn lên môi Hân . Mùi son phấn và nước hoa tỏa ra từ cô không làm anh hưng phấn , trái lại Hân có cảm giác Ân là 1 người lạ nên nụ hôn anh từng chờ đợi bỗng nhạt thêch

Thiên Ân sửa lại mái tóc rồi bảo

- Em vào thăm mẹ 1 tí . Anh cứ ngồi đây

Tới phòng bà Nhận , cô gõ cửa , mở cửa cho Ân vào , bà hỏi ngay

- Hai đứa lại cãi nhau à ?

Ngồi xuống mép giường , Thiên Ân ừ ừ

- Vâng , càng ngày Hân càng khó tánh . Cháu chịu hết nổi rồi

Bà Nhận thở dài

- Bác hiểu . Chả ai chịu nổi sự trái tính trái nết của nó . Con bé giúp việc cứ đòi nghỉ làm hoài , bác rầu ghê . Mọi người đều hiểu Hân đang rất buồn khổ, nhưng nó lấy đó làm nư thì thật phiền

Thiên Ân ngập ngừng

- Hân luyện tập đều không bác ? Sao cháu thấy như không có tiến triển thì phải

Bà Nhận chép miệng

- Nó không chịu tập . Mới vừa rồi nó đuôi kỹ thuật viên về . Nó bảo chừng nào có cháu kế bên mỗi buổi nó mới tập

Thiên Ân kêu lên

- Trời đất! Làm sao cháu có thể ...

- Vậy cháu thử khuyên Hân xem , chứ bác thì chịu thua rồi đó

Ân nói

- Cháu vẫn động viên mỗi khi gọi điện . Hân ậm ừ ậm ừ nên cháu tưởng anh vẫn đang tập luyện . Chắc ! Kiểu này thì gay go thật

Bà Nhận nhìn cô

- Nó đòi hỏi phải có cháu , bởi vậy khuyên qua điện thoại thì ăn thua gì

Thiên Ân nhấn mạnh

- Tiếc là cháu không thể đáp ứng đòi hỏi của Hân

Rồi như sợ bà Nhận sẽ yêu cầu mình này nọ, Ân nói thêm dăm ba câu xã giao cho có và vội vã trở ra phòng khách

Bà gặp Hân ngồi như tượng trong căn phòng vắng ngắt . Thiên Ân nuốt tiếng thở dài

Cô không thể buộc đời mình vào 1 người tàn phế , dù người ấy cô từng yêu . Me. Ân vốn thực tế nên bà đã khuyên cô chia tay Hân

Thật lòng Ân không đành , nhưng nghĩ tới tương lai với Hân, cô thấy xám xịt 1 màu bất hạnh

Tội nghiệp cho Hân và tội nghiệp cho ca? Ân . Sao anh không mạnh mẽ hơn , nghị lực hơn để vượt qua chính mình nhỉ?

Đến bên Hân , Ân hơi gắt

- Anh bỏ luôn việc tập chân à ? Sao lại thế ?

Hân yêu sách

- Anh không bỏ mà chỉ muốn khi tập có em kế bên cổ vũ tinh thần

Thiên Ân chép miệng

- Đúng là trẻ con vôi vĩnh . Em không ngờ như vậy mà anh cũng nói được

Hân nhún vai

- Có gì đâu mà không được khi em là người yêu của anh

Thiên Ân gật đầu

- Đúng . Em là người yêu của anh , nhưng em không muốn trông thấy anh trong bộ dạng như vậy , rồi lại yêu sách như con nít

Giọng ghen lại , Ân nói

- Em muốn anh như cây đại thụ vững vàng . Anh hiểu không ?

Hân gằn từng tiếng

- Như cây đại thụ. Em thừa biết là khó có thể , sao lại đòi hỏi ở anh thay vì em phải cận kề 1 bên để an ủi , chăm sóc ? Ngay lúc anh cần sự có mặt của em nhất thì em lại bỏ mặc anh để chọn công việc . Cuộc sống đâu phải chỉ có mỗi công việc , đâu chỉ có chuyện kiếm tiền và đua chen giành vị trí ngoài xã hội . Cuộc

sống còn cần bao nhiêu thứ khác quan trọng hơn như tình cảm con người với con người . Sự chia sẻ, đồng cảm , đồng điệu mới là đáng quý . Em đã làm gì được cho anh suốt thời gian qua ?

Thiên Ân nói 1 hơi

- Không đứa con gái nào không mơ tưởng 1 gia đình hạnh phúc . Anh nghĩ sẽ mang tới hạnh phúc cho em khi suốt đời gắn liền với chiếc xe lăn hay sao ? Ng' em yêu là 1 Thạch Hân oai phong , năng nổ tràn đầy sức sống chứ không phải 1 pho tượng đặt đâu ngồi đó

Hân quát to

- Im đi!

Anh rướn người định chụp Thiên Ân nhưng không thể. Đôi chân vô dụng trì anh xuống . Hân đúng là 1 pho tượng đặt đâu ngồi đó

2 tay bấu chặt vào thành xe lăn , Hân hét

- Cút ngay! Tôi không muốn thấy mặt cô nữa

Thiên Ân đứng sững 1 chỗ

- Em ... em xin lỗi . Nhưng không thể thế này được . Nếu em yêu anh , phải cố gắng

Hân bị kích động mạnh , anh gào lên trong phẫn nộ.

- Rời khỏi đây đi . Tôi không cần 1 người vô tình vô nghĩa như cô

Nghe anh la , bà Nhận chạy lên . Thấy bà , Thiên Ân bật khóc

- Cháu không làm sao vừa lòng Hân nổi . Anh ấy khó khăn quá , khổ cho cháu quá!

Hân gục đầu làm thinh , bà Nhận nhìn cô áy náy

- Đừng khóc nữa cháu . Dẫu có chuyện gì cũng cho bác xin

Ân vẫn chưa thôi lu loa

- Cháu chỉ muốn tốt cho Hân . Sao anh ấy không chịu hiểu mà cứ trách móc cháu chứ

Bà Nhận nhỏ nhẹ.

- Bác biết , bác biết ...

Hân lớn tiếng

- Mẹ biết gì cơ chứ . Để cô ta về cho khuất mắt con đi

Thiên Ân mím môi

- Được . Anh sẽ ân hận vì đã đuổi em

Quay sang chào bà Nhận , Thiên Ân giậm mạnh gót giày xuống nền gạch bóng loáng trước khi rời khỏi nhà

Bà Nhận lật đật bước theo cô

Còn lại 1 mình giữa căn phòng bày biện sang trọng , Hân rũ người xuống trong tuyệt vọng .

3. Chương 3

Đang sắn soi tía tốt cặp chân mày vốn đã được tia rất mỏng của mình, Thư Hoài bỗng dừng tay hỏi:

- Ê Phi! Cái thằng cha ở trước nhà mình đã đi lại được chưa vậy ?

Phương Phi không trả lời, cô hỏi vặn lại:

- Sao lại hỏi em ? Là thật!

Hoài lại ngắm mình trong gương:

- Không hỏi “Bà Tám” thì hỏi ai . Em lê la khắp xóm với lũ nít ranh chuyện gì lại không rành .

Phi liếc Thư Hoài 1 cái thật bén:

- “Lê la” . Chị dùng từ hay thật . Mẹ mà mắng em thì chị biết .

Hấp háy mắt, Thư Hoài lên giọng:

- Không “lê la” thì gọi là gì cho đúng ? Mày nói thử tao nghe . Hừ! Lớn tồng ngồng mà cứ ra đường đá cầu . Nhìn chả giống ai hết .

Nhắm người nhìn xuống bếp, Phi bảo:

- Làm gì mà la dữ vậy ? Lỡ mẹ nghe thì sao ?

- Thì ày hết đá như ... ngựa chứ sao .

Phương Phi ầm ỨC buông quyển vở xuống:

- Chị gì mà nói em gái như thế đó . Chị gì mà ...

Phi chưa hết lời đã nghe bà Miên gọi ới ới dưới bếp .

Cô hất mặt về phía Hoài:

- Mẹ gọi chị kìa .

Vẫn nhìn vào gương, Thư Hoài nói:

- Gọi em thì đúng hơn, xuống ngay đi, nếu không muốn nghe mẹ mắng .

Phương Phi đành lếch thếch xuống bếp .

- Mẹ gọi con à ?

- Mẹ gọi chị Hoài . Hình như có thư mời nó đi phỏng vấn thì phải .

Bước tới bàn, Phi cầm phong thư lên . Cô lẩm nhẩm:

- Công ty trách nhiệm hữu hạn Phú Định . Sao cô nghe quen quen, giống tên công ty của nhà cô Nhận quá .

Bà Miên nhú mảy:

- Con biết tên công ty nhà cô ấy sao ?

Phi gật đầu:

- Có lần con nghe cô Nhận khoe với nội . Nghe đâu công ty cũng lớn lắm, của cả dòng họ nhà cô ấy mà .

Chùi tay vào tạp dề, bà Miên nói:

- Nếu đúng là công ty của nhà bà Nhận thì nhờ nội nói vào cho chị Hoài vài tiếng, thế nào nó cũng được nhận .

Phi gãi Ớt:

- Con cũng nghĩ vậy . Con để ý thấy cô Nhận rất quý bà nội . Mỗi sáng đi tập thể dục cổ toàn nói chuyện với nội thôi .

- Vậy con mau mau mang thư lên cho chị Hoài đi .

Phương Phi khoanh tay:

- Để con gọi cho bà ... bò xuống để bả bớt làm biếng .

Dứt lời, Phi tăng hăng và dài giọng:

- Bà Hai Ho ... ài ... xuống mẹ biểu .

Phi gọi tới lần thứ 3 mới thấy Hoài lót tót xuất hiện .

Cô cười nhát hỏi:

- Chi vậy mẹ ?

Bà Miên hất mặt về phía Phi:

- Hỏi nó đó .

Chấp tay sau lưng, Phi căng căng mặt:

- Chị muốn đi làm không ? Nếu muốn, phải đã em 4 cây kem Wall's .

Thư Hoài chớp mi:

- Nếu được đi làm, chị đây đãi em 40 cây kem cho em hết răng cũng được chứ có 4 cây thì nhảm nhò gì .

Phương Phi chìa lá thư ra:

- Quân tử nhất ngôn đó . Nè, cầm lấy!

Thư Hoài lật qua lật lại lá thư rồi xé ngay ra, miệng lẩm bẩm:

- Ngày mai 7 giờ sẽ phỏng vấn . Chờ! Vậy mà tưởng đã nhận được rồi . Chắc còn xơi mới có kem ăn em ơi . Phỏng vấn chính là bước gay go nhất, chắc gì chị mày qua được cửa ải này .

Phương Phi nhíp nhíp chân:

- Muốn qua cửa ải này, em nghĩ chị nên nhờ bà nội . Hồng chừng nội có người quen làm lớn trong công ty này đó .

Mắt Thư Hoài trợn lên tròn xoe:

- Bà nội làm sao quen ai trong đó . Em đừng nói láo à ghen .

Phương Phi nói:

- Nếu em không làm thì Phú Định là công ty của gia đình cô Nhận, mà nội mình quen với cô Nhận .

Mắt Thư Hoài nghếch ra:

- Nhưng cô Nhận là ai ?

Phi chặc lưỡi:

- Chặc! Bà đúng là ... là đang sống trên cung trăng . Cô Nhận là mẹ của anh chàng bị xe đụng liệt mất 2 chân ở trước nhà mình đó . Ở đây cũng cả năm trời mà chả có tình làng nghĩa xóm gì ráo . Tệ thật!

Thư Hoài chưng hửng:

- Đúng vậy sao ? Nếu thế chắc phải nhờ nội làm công tác ngoại giao rồi .

Đi loang quanh nhà bếp với vẻ bồn chồn, Hoài lầu bầu:

- Thời gian hạn hẹp, gấp rút quá, biết nhờ nội được không . Sao trước đây em không nói nhà cô Nhận và công ty Phú Định có liên quan với nhau ? Nếu biết sớm nhờ cô ấy từ đầu thì tốt quá rồi .

Phi nói:

- Đi nộp đơn xin việc, chị đi với bạn bè, em có hỏi cũng gạt ra bảo là ranh con ăn chưa no, lo chưa tới, giờ thì đừng trách móc người ta .

Bà Miên nhìn Hoài:

- Con vào nhờ nội thử xem .

Thư Hoài gật đầu, đi về phía phòng của bà nội . Phương Phi nhún vai leo lên lầu .

Căn gác lửng này là giang sơn của chị em cô . Phương Phi rất thích nó, dù thỉnh thoảng cô và chị Hoài vẫn đấu khẩu vì sự trái ngược trong cách sống của 2 chị em .

Tánh Phi nghịch ngợm, phá phách như con trai, nhưng lại chăm chỉ, ngăn nắp trong sinh hoạt, trong công việc nhà cũng như trong góc riêng của mình .

Trái lại, Thư Hoài với vẻ dịu dàng, thùy mị đầy nữ tính lại hơi lười . Hoài là chuyên gia lánh nặng tìm nhẹ, bừa bãi, lười thôi trong mọi sinh hoạt trong nhà . Bù lại Hoài mềm mại, ngọt ngào nên mẹ rất cưng chiều . Chỉ cần Hoài mách gì đó là mẹ sẽ mắng Phi ngay, dù lỗi cô mắc phải chẳng gì nghiêm trọng . Thí dụ như lỗi đá cầu ngoài đường với trẻ con . May sao trong nhà còn có ba, tính ông hợp với Phi nên 2 bố con đi đâu cũng hay có nhau và ba bên Phi là cái chắc .

Nhà này âm thịnh dương suy, với 4 phụ nữ và duy nhất 1 đấng đàn ông là ba, nên Phi rất thương ba . Cô thường về 1 phe với ba trong những cuộc tranh luận, dù biết ba sẽ thua trước tài ăn nói của chị Hoài và mẹ .

Ngả lưng xuống chiếc chiếu nhỏ trên sàn gác, Phương Phi lẩm nhẩm học bài . Vừa học cô vừa mơ tới ngày tốt nghiệp, ra trường đi xin việc như chị Hoài bây giờ . Ngày đó ít nhất cũng phải 2 năm nữa mới tới . Phi mơ đi làm, kiếm được tiền để phụ giúp ba mẹ . Gia đình cô sống trong ngôi nhà khá sang trọng, nhưng mấy ai biết thật hư gia cảnh của Phương Phi ra sao .

Bất giác Phi thở dài, cô nhồm dậy tới lấy con heo đất cô nuôi đã mấy năm nay ra lắc lên lắc xuống .

Nó vẫn còn “ôm” lắm . Thảo nào chị Hoài vẫn cười mỗi khi Phi chắt mót cho heo ăn vài 3 chục ngàn .

Để con heo đất vào chỗ cũ, Phi tiếp tục học bài . Ngay lúc đó, cô nghe Hoài gọi mình . Phương Phi vội úp quyển vở lên mặt vở như đã ngủ . Nhưng ngủ làm sao được khi Thư Hoài tới kề bên lấy quyển vở ra rồi vỗ nhẹ vào má cô .

Phương Phi cầu nhàu:

- Chuyện gì đây, thưa ... bà ?

- Nội kêu em kia .

Phương Phi nhìn Hoài rồi xuống nhà . Cô thấy bà Túy đang nói chuyện với mẹ . Không nghe rõ đầu đuôi, nhưng Phi biết chắc là chuyện việc làm của chị Hoài . Nếu đúng vậy, bà nội gọi cô chi vậy kia ?

Như để trả lời câu hỏi của Phi, bà Túy bảo:

- Sang nhà cô Nhận với bà ...

Phi ngạc nhiên:

- Sao lại con ạ ?

Bà Túy nói:

- Nội bảo đi thi đi . Thắc mắc gì không biết .

- Vâng .

Đi trước mở cổng cho bà Túy, Phương Phi nghe bà nói:

- Trước nay cô Nhận chỉ biết bà với con chứ cô ấy chưa trò chuyện với chị Hoài lần nào . Con sang đó với nội dễ hơn .

Phi im lặng . Cô không biết trong tính toán của mình, nội gặp khó dễ gì . Chỉ biết bà luôn nói bà với cô ... hạp nên đi đâu bà cũng kéo cô đi cùng .

Phương Phi nhấn chuông . 2 bà cháu chờ 1 hồi mới thấy bà Nhận ra mở cổng .

Bà Nhận có vẻ áy náy:

- Cháu đang bận tay nên để bác và cháu Phi chờ cửa hơi lâu . Cháu ngại quá!

Bà Túy đơn đả:

- Cô bận gì vậy ? Bà cháu tôi phụ cho 1 tay .

Bà Nhận mỉm cười:

- Chỉ là chuyện vặt trong nhà thôi bác à . Cháu mời 2 bà cháu ngồi ạ .

Bà Túy tỏ vẻ quan tâm:

- Cháu Hân bữa nay thế nào rồi cô ?

- Dạ Hân vẫn thế bác ơi . Vợ chồng cháu đến khổ vì nó . Cháu định cho Hân ra nước ngoài điều trị, nhưng thằng bé dứt khoát không chịu . Nhìn con suốt ngày ru rú trong phòng với cái xe lăn mà đứt ruột .

Bà Túy nói:

- Tây y chữa không được thì qua Đông y . Tôi có hỏi thăm vài người quen . Họ giới thiệu với tôi giáo sư Thu . Ông Thu có biệt tài châm cứu rất nổi tiếng . Ông ấy đã chữa khỏi khối người còn bị nặng hơn cháu Hân . Hay là cô đưa Hân tới chỗ giáo sư Thu thử xem .

Bà Nhận ngập ngừng:

- Cháu rất muốn đưa Hân đi chữa trị, nhưng khó khăn lắm bác ơi . Nó vì quá tuyệt vọng nên không tin tưởng đôi chân mình sẽ trở lại bình thường . Cháu nắn nỉ chừng nào nó càng rút vào cũi riêng và càng bất hợp tác với bác sĩ chừng nấy .

Bà Túy kêu lên:

- Thế cái cô người yêu gì đó không khuyên được sao ?

Bà Nhận lúng túng nhìn về phía Phương Phi . Hiểu ý, bà Túy hạ giọng ngọt ngào:

- Phi! Con bảo rất thích cây kiểng trong sân cô Nhận, vậy con ra tưới cây hộ cô đi con .

Phương Phi ầm ức đứng dậy . Cô thừa thông minh để hiểu nội muốn đuổi xéo mình . Ấy vậy mà nội bảo mình đi theo dạng dễ nói chuyện .

Mà anh chàng Hân đó có gì hay, nếu không muốn nói là thiếu bản lĩnh, thiếu sức chịu đựng trước nghiệt ngã của cuộc đời ?

Phi chợt nổi lần đầu tiên gặp Hân, trông anh chàng cũng quái quỷ lắm chỗ đâu hiền từ gì . 1 ... trang phong lưu lịch lãm, mồm mép dẻo quẹo như thế chắc chắn rất đào hoa . Giờ bậc đào hoa ấy bị thành phế nhân bảo sao không thất chí cho được .

Bước dọc theo hành lang bên hông nhà, Phi bỗng tò mò không biết Hân đang ở đâu .

Anh ta không thể ở trên lầu để thò đầu ra balcon nhìn cô và lũ nhóc đá cầu, đôi chân Hân không cho phép anh leo cầu thang . Chắc chắn Hân chỉ ở tầng trệt . Mà tại sao Phi lại thắc mắc về anh ta, 1 người vẫn còn xa lạ với mình chứ ?

Phi nhún vai vì không tự trả lời được . Cầm cái vòi nước dây dài dưới đất lên, Phi mở van và tưới những luống cây mọc sát tường .

Sân vườn nhà cô Nhận không lớn, nhưng được bố trí đẹp với những vách tường dát đá, có những dây leo bám vào, dương xỉ mọc lan man, lẫn với nhiều hòn đá gan gà tròn to, nhỏ trông thật lạ xếp 2 bên lối đi .

Phi thích nhất là bề cá sát tường với những bông súng màu tím vươn lên khỏi mặt nước . Có 1 góc sân như vậy thật lý tưởng, chẳng bù với ngôi nhà cô đang ở, sân toàn xi măng là xi măng . Phương Phi và nội cũng thích trồng cây, nhưng nghĩ sẽ có lúc phải dọn đi lại thấy nản nên sân xi măng cứ để xi măng phơi cùng mưa nắng .

Rửa mặt và khoan khoái vì nước mát, Phi khóa van, để vòi nước vào chỗ cũ . Bước lên hành lang, Phi hết hồn khi thấy Hân ngồi trên xe lăn đang chăm chú nhìn mình .

Cô đáp ứng:

- Chào ... chào ... anh .

Mặt anh chàng lạnh tanh không chút sinh khí cũng chẳng có chút quái quỷ, đa tình như lần đầu Phi gặp .
Gương mặt ấy khiến Phi cảm giác mình đang sai phạm điều gì .

Lâu lắm, Hân mới bật thành lời:

- Là cô em à . Hừm! Cô phá phách gì thế ?

Phương Phi vuốt gương mặt vẫn còn ướt nước:

- Tôi tưới cây chứ không phá .

Hân vẫn cau có:

- Ai bảo em làm chuyện đó ?

Phi so vai:

- Cần gì ai bảo, tôi thấy cây cỏ nhà anh muốn khô héo cả rồi, không nước nó sẽ chết nên mới ... mới ...

Hân ngắt lời Phi:

- Em vào nhà tôi chi vậy ?

Không nghĩ Hân sẽ hỏi như thế, Phương Phi nói đại:

- Tôi vào thăm cô Nhận và thăm cả anh nữa . Anh ... anh khỏe không ?

Hân hơi khựng lại rồi cười nhạt:

- Em mĩa mai tôi à ? Khỏe mà phải ngồi xe lăn sao ?

Phương Phi phân bua:

- Ý tôi là ... là ... anh còn bị đau hay không ?

Hân nhìn Phi đầy bức dọc:

- Tôi rất ghét những kẻ tò mò .

Phương Phi kêu lên:

- Người ta quan tâm đến anh mà anh bảo người ta tò mò .

Hân nhếch môi:

- Quan tâm đến người mình không quen . Hừ, thật là dối trá đến nực cười .

Phương Phi đỏ mặt . Cô nói:

- Anh không quen tôi, nhưng tôi quen cô Nhận . Vì quý cô Nhận, nên tôi mới thăm hỏi anh với tất cả chân tình . Không ngờ anh lại khó chịu như vậy . Anh quên câu thăm hỏi vừa rồi của tôi đi nhé .

Liếc Hân 1 cái, Phi dài giọng:

- Chúng ta từng gặp nhau, anh còn lấy trái cầu của tôi để làm tin, sao lại bảo không quen nhỉ ?

Hân lạnh lùng:

- Gặp nhau 10 lần cũng chưa hẳn là người quen .

Phương Phi nói:

- Vậy anh là người máu lạnh, đứng đưng vô cảm với xung quanh rồi . Thảo nào ...

Hân nhúu mày:

- Thảo nào cái gì ?

Phương Phi liếm môi:

- Không có gì hết . Chào!

Phi vừa bước được 2 bước, Hân đã gọi giật ngược:

- Này! Em đi đâu vậy ?

Phi tỉnh bơ:

- Đi tới chỗ không có anh, 1 người khó chịu .

Hân đánh mặt lại:

- Ai cho phép em nói thế với tôi ?

Phương Phi chớp mắt thật ngu ngơ:

- Phải nói thế nào đây, khi tôi thật sự nghĩ như vậy ? Rõ ràng anh rất khó chịu vì tôi mà .

Hân hậm hực:

- Dù có nghĩ vậy, em cũng không nên nói ra với ... người bệnh .

Phi khịt mũi:

- Người bệnh nào ? Chẳng phải vết thương của anh đã lành rồi sao ? Đừng động 1 chút mang mình ra hù người khác chứ ?

Hân tức điên lên vì những lời chua ngoa của Phương Phi . Không hiểu sao mẹ lại để con bé đi lung tung trong nhà . Góc sân này lâu nay đã là cõi riêng của anh, vậy mà nó lại nhả ngơ tưới cây, rồi rửa mặt, tự nhiên như nhà của nó . Đã vậy, nó còn “tay đôi” với anh . Hừ! Mồm mép nó mới độc địa làm sao . Trong nhà này, rồi cả Thiên Ân đều xem anh là bệnh nhân, cần được “Cung như trứng, hù như hoa” . Ấy vậy mà nó dám bảo mình mang bệnh ra hù dọa nó .

Hân chưa kịp ... quát cho con bé khiếp vía như lâu nay anh vẫn cho phép mình lớn tiếng với mẹ hoặc chị Bờ giúp việc, thì bà Nhận và bà Túy ra tới .

Bà Túy xởi lởi:

- Hân! Khỏe không cháu ?

Vẫn câu cũ rích dễ ghét mà mọi người thường hỏi khi gặp anh . Nhưng với bà cụ, Hân không thể cau có, khó chịu như với con nhóc vừa rồi, nên anh đành nhẹ giọng:

- Dạ cảm ơn bà, cháu khỏe ạ .

- Vậy thì tốt rồi . Bà tin cháu sẽ trở lại bình thường 1 ngày không xa . Còn trẻ, khó khăn nào lại không vượt qua được phải không cháu ?

Hân gượng gạo im lặng . Bà Túy lại nói:

- Phi chào cô với anh rồi về con .

Phương Phi ngoan ngoãn khoanh tay gật đầu y như trẻ mẫu giáo .

Bà Nhận tiễn bà cháu Phi ra cổng . Hân nghe giọng bà Túy vọng vào:

- Tất cả cũng nhờ cô giúp giùm cháu . Tiếng nói của cô quan trọng lắm lắm .

Giọng mẹ anh nhỏ nhẹ:

- Cháu sẽ lưu ý trường hợp đó . Bác đừng lo, chắc cô bé sẽ được tuyển dụng mà .

Hân không ngăn được tò mò, đợi bà Nhận vào, anh hỏi ngay:

- Bà cụ Túy nhờ mẹ chuyện gì vậy ?

Bà Nhận ậm ừ:

- Chuyện xin việc cho đứa cháu gái ấy mà .

Hân hỏi tới:

- Là con nhóc đó à mẹ ?

- Không . Con bé chị kìa . Bà Túy có 2 đứa cháu gái, cô lớn là Thư Hoài, cô bé lúc này tên Phương Phi . Công ty nhà mình tuyển người, Thư Hoài đã nộp đơn, ngày mai sẽ phỏng vấn, bà Túy sợ con nhỏ không được tuyển, nên nhờ mẹ nói hộ 1 tiếng .

Hân xoa cằm:

- Thế ý mẹ có định giúp họ không ?

Bà Nhận ngập ngừng:

- Gia đình họ khó khăn, nếu mình giúp được thì nên giúp . Có nhân viên là người quen, biết rõ góc gác, cũng tốt .

Hân nhíu mày:

- Họ ở căn nhà to thế kia, mà khó khăn à ? Thật khó tin .

Bà Nhận nói:

- Tại con không biết đó thôi . Nhà đó không phải của họ .

- Thế thì của ai ? Con nhớ hồi đó ngôi nhà này của gia đình ông Quân .

- Đúng rồi . Sau đó ông Quân làm ăn thua lỗ nên phải bán trả nợ . 1 Việt Kiều đã mua căn nhà này và nhờ gia đình bà Túy tới ở để trông chừng . Trước đây, bà Túy và Phi thường sang chơi với mẹ . Từ khi con về, họ ngại, nên ... nên ...

Hân mai mĩa:

- Con bé Phi trông ngông nghênh, ngổ ngáo như con trai, nó mà ngại ngừng gì .

Bà Nhận lắc đầu:

- Nhìn vậy chứ Phương Phi chịu thương chịu khó lắm . Con bé làm thêm mọi thứ để kiếm tiền ăn học . Nó dạy kèm gần hết bọn trẻ con xóm này đó .

Hân chua cay:

- Chẳng biết con nhỏ dạy bọn nhóc học hay dạy bọn nhóc chơi đây .

- Con nói vậy là sao ? Học hay chơi đúng cách đều tốt . Trẻ con bây giờ cũng cần học cách chơi đấy .

Hân nhíu mày:

- Hình như mẹ bệnh con bé Phi thì phải .

Bà Nhận thản nhiên:

- Mẹ chỉ nói đúng chứ chẳng bệnh ai cả . Riêng con, dường như không thích nó .

Thấy Hân làm thinh, bà gật gù:

- Cũng phải . Trong mắt con chỉ có mỗi Thiên Ân mà thôi .

Hân khó chịu:

- Sao mẹ lại đặt Phương Phi ngang hàng với Thiên Ân ? Con bé ấy chưa bằng gót chân của Ân nữa là ...

Bà Nhận nhỏ nhẹ:

- Con đề cao Ân quá rồi . Thật ra, ai cũng cho người mình yêu là nhất, nhưng không phải vì thế mà hạ thấp người khác . Con chưa biết rõ về Phương Phi, thì không nên coi thường nó .

Hân chưa lên tiếng, bà Nhận đã nói tiếp:

- Ngày mai mẹ bắt đầu trở lại công ty, con phải tự lo ình chớ đừng ỷ lại vào mẹ nữa .

Nhìn bà Nhận, Hân kêu lên:

- Mẹ đi làm chi vậy ? Công ty đâu thiếu người . Mẹ nên ở nhà với con thì hơn .

Bà Nhận lắc đầu:

- Mẹ không hể ở nhà với con mãi .

Hân nhìn bà đầy sửng sốt . Sao hôm nay mẹ anh lạ thế nhỉ ? Anh nói ra lời nào bà cũng phản ứng lại như cổ tình chọc tức anh .

Lúc Hân còn ngạc nhiên, bà Nhận lại nói:

- Mẹ nghĩ con phải tập đi đứng bình thường như mọi người chớ không thể ngồi 1 chỗ mãi được .

Anh bực dọc:

- Mẹ thừa biết tập chả mang lại kết quả gì ngoài sự đau đớn mà .

Bà Nhận nhìn Hân:

- Dù đau thế nào, con cũng phải cố gắng . Lúc nãy bà Túy có giới thiệu với mẹ giáo sư bác sĩ Thu

Hân hét lên:

- Con không cần giáo sư, bác sĩ gì hết . Mẹ đừng nói nữa .

Rồi anh đay nghiến:

- Hừ! Mẹ nghe lời bà cháu họ, làm khổ con . Thà con chết ẹ khỏi cực khổ, chứ con không tập tành gì hết .

Khác với thái độ cuống cuồng sợ hãi mỗi khi Hân đòi chết, hôm nay bà Nhận vẫn bình thản . Giọng bà nhỏ nhẹ nhưng cương quyết:

- Vậy thì tùy con . Ngày mai dứt khoát mẹ phải đi làm .

Rồi để mặc Hân ở lại ngoài hàng hiên, bà Nhận chậm rãi bước vào nhà .

4. Chương 4

Đội thẳng Bin Anh đọc xong bản cữu chương sáu thật lâu , Phương Phi mới cho nó nghỉ. Rú lên 1 tiếng sung sướng nó chạy ào qua phòng bên nơi thẳng Bin Em đang ngồi chơi điện tử. Anh em nhà nó không có điện tử thì không ăn cơm nổi

Túm tùm cười với ý nghĩ đó , Phương Phi gom mấy quyển sách giáo khoa vào túi xách rồi lững thững đi bộ về nhà

Nhìn sang nhà bà Nhận , cô thấy cửa mở, 1 cô gái khá đẹp ăn mặc đúng mốt dắt xe ra

Chắc là “người đẹp” của ... lão Hân . Phi tò mò nhìn theo cô gái . Nhìn bên ngoài 2 người thật xứng đôi , nhưng nghe đâu từ hồi Hân bị tai nạn tới giờ , 2 người buồn nhiều hơn vui

Phương Phi chợt thấy tội nghiệp cho Hân . Anh ta có đôi mắt rất đa tình . Chắc trước đây cũng “sát” rất nhiều con gái . Giờ bị như vậy đã khổ, lỡ như cô nàng đó quay lưng , chả hiểu anh ta sẽ sống như thế nào . Cho dù Hân thế nào , anh ta cũng sẽ trút sự bất hạnh của mình sang người khác . Nếu thế chỉ tội cho cô Nhận

Phương Phi nhún vai , cô vừa đưa tay định nhấn chuông nhà mình thì nghe trong nhà bà Nhận có tiếng la chối lới

- Cháy! cháy!

Rồi chi. Bờ nháo nhào chạy ra

Phương Phi vội băng qua đường

- Cháy ở đâu ?

Bờ lấp bắp

- Trong bếp ... kia kìa

Ngay lúc đó , Phi thấy khói toả ra từ cửa sổ căn bếp của nhà bà Nhận

Hốt hoảng , Phi cũng la to: “Cháy! Cháy!” , nhưng vốn .. nhát gan nên Phi cũng đứng 1 chỗ la làng

Bờ bỗng nhảy tưng tưng lên

- Cậu ... cậu Hân , cậu Hân còn trong nhà

Phương Phi khựng lại rồi chạy ào vào . Vừa chạy cô vừa gọi Hân liên miêng . Khói hơi nóng bốc ra ngùn ngụt khiến cô không biết Hân ở đâu mà lần

Lúc này lối xóm đã bắt đầu ủa tới . Phi trấn tĩnh lại , cô chạy ra khoảng hành lang có sân vườn nhỏ bên tay trái và thấy Hân đang ngã trên bậc tam cấp , cái xe lăn chông gọng

Có lẽ Hân đã lăn xe tới đây , nhưng không xuống tam cấp được , nên đã ngã đến mức người 1 nơi , xe 1 ngã

Lật đật , Phi chạy tới ngồi xuống để đỡ Hân . Thấy cô , Hân liền đẩy ra rồi cố bò lê bò lết tới bên xe lăn

Phương Phi mím môi quát

- Lửa cháy tới kề bên rồi mà còn tự ái . Anh đứng là tệ!

Rồi mặc kệ. Hân , Phi xách 2 vai anh ta lôi đi . Vài người lối xóm chạy tới , Phi buông tay để họ khiêng Hân ra ngoài

Lửa trong nhà cũng đã được dập tắt bằng bình chữa lửa . Phương Phi hỗn hển ngồi phịch xuống thềm nhà , trống ngực đập thình thịch vì sợ và vì mệt . Anh ta nặng thật

Sực nhớ , nếu không có chiếc xe , Hân sẽ không di chuyển được , Phi hì hục lật mạnh nó lên rồi đẩy ra ngoài đường

Tới chỗ anh ngồi , cô bảo

- Xe của anh đây , anh vịn vào tôi mà đứng lên , như vậy sẽ dễ ngồi vào xe hơn

Đợi cô cúi xuống , anh bấu đến đau điếng đôi vai của Phi , khiến cô phải nhăn mặt . Nhưng nhìn 2 cái chân Hân quặt quẹo trong bộ pyjama đang run lên bần bật , Phi mím môi chịu đựng

Hân cố nhắc mình , Phương Phi quên cả nỗi ngượng ngập , xấu hổ do va chạm giữa 2 người khác phái , cố ráng sức gánh đỡ thân hình vốn dĩ cường tráng của anh . Cả 2 mệt nhọc nhích từng chút cho tới khi Hân buông người được xuống nệm ghế

Anh lạnh lùng

- Cám ơn

Ngần ngừ 1 chút , Phi đẩy anh vào trong sân nhà Hân vẫn còn đông hàng xóm . Ng' 1 tay phụ dọn dẹp khu nhà bếp . Chừng 20 phút sau , bà Nhận về tới

việc đầu tiên bà chạy bổ vào Hân

Anh ngồi nhìn ra sân , giọng cay độc

- Nếu lúc này con chết cháy , chắc mẹ không ân hận đâu nhỉ?

Bà Nhận nhăn mặt

- Sao lại nói vậy hả con ?

- Chẳng phải mẹ đã bỏ con 1 mình đó sao ?

- Đã có chi. Bờ ở nhà với con mà

Hân cười khẩy

- Khi cháy bà ta phóng tuốt ra đường , mặc xác coon ngã lăn quay ngoài hành lang . Ng' giúp việc như thế , mẹ đuổi quách cho rồi

Bà Nhận chống chế

- Chắc lúc đó nó sợ quá

Hân phẩy tay

- Con không muốn nghe nữa . Mẹ đuổi chị ta đi ngay đi

Bà Nhận xẵng giọng

- Rồi còn ai để làm việc nhà ? Để con sai vật ? Đâu phải 1 ngày 1 bữa sẽ tìm được người mới ngay . Con nên nghĩ cho người khác 1 chút , dầu gì Bờ cũng giúp việc nhà mình lâu rồi

Hân lớn giọng

- Chớ có ai nghĩ tới con không ? Mẹ , ba và ca? Thiên Ân chỉ nghĩ tới công việc thôi

Bà Nhận cau mày

- Con lại nói đi đâu vậy ? Chả lẽ vì con , mọi người phải nghỉ việc ? Lẽ ra con phải hiểu ba, mẹ, Thiên Ân đều mong muốn con mau bình phục để cùng đi làm việc chớ

Hân cười khẩy

- Tất cả bỏ mặc con thì có

- Mọi người muốn con hiểu có những việc chính mình mới giúp được mình

- nhưng đau đớn lắm mẹ biết không ? Con đã có mẹ tận tụy yêu thương , có ba là chỗ dựa , có Ân là tình yêu , con cần gì phải chịu đau đớn mà không biết kết quả sẽ ra sao

Bà Nhận nghiêm nghị.

- Không thể sống dựa vào người khác được

Hân xụ mặt

- Đã nói thế , mẹ đừng lo lắng gì cho con nữa . Cứ để mặc xác con

cố ngăn cho nước mắt đừng trào ra , bà Nhận bước vội ra ngoài

Nghe lời khuyên của nhiều người , bà Nhận đã đi làm trở lại chớ không suốt ngày ở cạnh Hân nữa . Bà muốn anh phải tự lo ình . Thế nhưng , Hân như không nhận ra điều đó

Xuống bếp , bà thấy Bờ đang dọn dẹp mọi thứ . Cũng may , hàng xóm tới dập tắt kịp thời nên lửa chưa lan sang các phòng khác trong nhà , nhưng nhà bếp chắc phải sửa chữa nhiều

Bà Nhận rên rĩ.

- Chưa hết cái xui này đã tới cái xui khác . Đúng là họa vô đơn chí

Bờ rụt rè

- Cái bếp ga đó ghê quá . Hết tháng này cô cho cháu nghĩ ...

Bà Nhận vội nói

- Cô sẽ thay bếp mới . Cháu đừng sợ.

Bờ bẻ tay rôm rốp

- Thú thật , dạo này cậu Hân khó lòng quá , cháu chiều không nổi

Bà Nhận thở dài

- Cháu không thương cô thì cô đành chịu cực thôi

Bờ ấp úng

- không phải cháu không thương , nhưng cháu mong cô tìm thêm 1 người chăm sóc riêng cho cậu Hân

- Được rồi . Cháu yên tâm , cô sẽ nhanh chóng tìm người

Mặt Bờ giãn ra nhẹ nhõm

- Vậy cháu không xin nghỉ nữa

Bà Nhận bỗng nói

- Lúc cháy , ai mang Hân ra vậy ?

Bờ hồ hởi

- Phương Phi , cháu bà Tùy đó . Con bé gan thiệt . Cháu thấy cháy , sợ quá cháu chạy ra đường la làng . Thời may lúc đó có Phương Phi , nó chạy ngược vào lôi cậu Hân ra

Giọng Hân lạnh tanh vang lên , khiến Bờ hết hồn

- Chị thật độc ác , khi bỏ tôi 1 mình

Bờ đỏ mặt

- Cậu thông cảm . Lúc đó hồn vía tui lên mây , đến khi nhớ ra cậu còn trong nhà , tui nói với nho? Phi liền Hân nhếch môi , trong đầu anh bỗng loé lên 1 ý tưởng

Nhìn bà Nhận , anh nói

- Nếu mẹ nhất định đi làm , mẹ phải tìm 1 người cho con sai vặt

Bà Nhận vội vã nói

- Mẹ cũng định thế , nhưng phải chờ mẹ tìm người đã

Hân nhỏ nhẹ khiến bà Nhận phải lắng tai

- Con đã tìm được người rồi . Mẹ nhất định thuê bằng được con bé đó cho con

Bà Nhận nhúm mày

- Con bé nào ?

Hân bật ra từng tiếng

- Phương Phi!

- Con đùa kỳ vậy . Sao mẹ có thể mở lời thuê Phương Phi được . Hơn nữa , con bé vừa cứu con khỏi đám cháy . Minh đang mang ơn người ta đó

Hân nghênh ngang

- Con không đùa , cũng không thích mang ơn . Nghe mẹ nói Phương Phi đi dạy kèm kiếm tiền phụ gia đình , con muốn cho con nhỏ 1 cơ hội để kiếm tiền vậy mà

Bà Nhận lắc đầu

- Điều đó không nên chút nào

- Sao lại không nếu mẹ trả con bé kha khá tiền ? Nếu Phương Phi chịu nhận việc này , biết đâu con chịu tập vật lý trị liệu

Bà Nhận kêu lên

- con nói thật chứ ?

Hân lơ lửng

- Con chỉ mới nghĩ thế thôi . còn có tập hay không , con chưa dám hứa

Bà Nhận im lặng , 1 lát sau , bà nói

- Mẹ sẽ đi gặp Phương Phi . Dù chuyện này không dễ đâu

Hân gõ gõ tay trên vành xe lăn

- “Bánh ít đi , bánh quy lại” . Chị con bé đã được nhận vào công ty nhà mình , nó phải biết nghĩ điều đó chứ

Bà Nhận khẽ cau mày . Con trai bà thay đổi quá mức . Bà không nghĩ 1 người từng sống trong sáng , đầy lý tưởng giờ lại có những suy tính sòng pha*?ng đến mức lạnh lùng đến thế

Nuốt tiếng thở dài , bà quay về phòng mình . Việc công ty đang rối rắm , việc nhà cũng tựa tơ vò . Bà chỉ mong mình có sức khỏe cũng như nghị lực để vượt qua giai đoạn khó khăn này .

5. Chương 5

Phương Phi nhấn chuông , cô chờ 1 hồi mới thấy chị. Bờ ra mở cổng

Bờ chép miệng

- chị đang pha cà phê cho Hân nên nghe chuông mà không ra ngay được

Phi mỉm cười

- Em chờ được mà chị.

bờ kéo tay Phi

- vừa thức dậy là ông trời con đã hỏi em tối chưa . Chị nói nhỏ nghen , cậu ta khó chịu , dễ ghét lắm . Em đúng là xăm mình khi nhận lời cô Nhận

Phương Phi nói

- Em rất quý cô Nhận , nên không thể từ chối đề nghị của cô ấy , hơn nữa thấy anh Hân cũng tội nghiệp

Bờ đặt tay lên miệng

- Suyt! Trước mặt ông trời con , em nhớ đừng nói những tiếng như “tội nghiệp” hay “thương hại” nghen

Phương Phi hạ giọng

- Cậu trời đâu rồi chị ?

Bờ bĩu môi

- Đang ngồi trước máy tính chơi ... meo , chơi chat gì đó . Nếu không thì gọi điện cho bờ . Bờ mà không nghe thì trút hết bực dọc vào kẻ ăn người ở trong nhà là chị. Giờ có thêm em , đỡ khổ thân chị một chút

Đến bên phòng của Hân , Phương Phi lên tiếng

- Tôi đã tới rồi

Bên trong im lặng , Bờ neo mắt với Phi trước khi xuống bếp

- Nhịn nhục và kiên trì là lời khuyên chị dành cho em

Phi chờ 1 vài phút rồi mới gọi tiếp

- Anh Hân ơi!

Và nghe ngay tiếng gắt gỏng

- Vào đây!

Phương Phi đẩy cửa rộng ra . Ngồi trên xe lăn mắt dán vào màn hình máy tính , tay nhấp chuột , Hân hần học

- Làm gì gào to thế ?

Phương Phi đập lại ngay

- Tôi gọi anh chứ không hề gào

- Mai mốt tới cho đúng giờ , dù tôi chưa thức dậy . Rõ chưa!

- Cô Nhận bảo tôi 9 giờ sáng . tôi tới đúng giờ mà

Hân quay phắt cái xe lăn lại

- Nhưng em là người giúp việc của tôi , phải nghe theo lời yêu cầu của tôi . Nhớ đúng 6 giờ phải có mặt

Phương Phi nóng mũi

- Tôi không phải người giúp việc của anh . Tôi vì quý cô Nhận , nên đã nhận lời giúp anh trong việc chữa bệnh . Anh không được quát nạt tôi đâu

Dứt lời , Phi khoanh tay , quắc mắt nhìn xoáy vào mặt Hân

Hân cố tránh ánh mắt dữ dội đó . Môi nhếch lên anh hỏi

- Giúp tôi chữa bệnh ? Em nghĩ mình có khả năng và bản lĩnh làm được chuyện đó sao ?

Phương Phi gần

- Vì cô Nhận , tôi sẽ cố hết sức , nhưng kết quả thuộc về anh , nếu anh có bản lĩnh

Hân vênh váo

- tôi có nói mình sẽ chịu luyện tập à ? Thật buồn cười . Tôi gì tôi phải chịu cực khi gia đình tôi thừa tiền của để thuê những người như cô em làm tay làm chân cho tôi

- Anh đúng là tự cao . Tôi thấy thái độ của anh và đề nghị cô Nhận đối với tôi thật mâu thuẫn ...

Hân ngắt lời cô

- Thì sao ? Chưa chi em đã nản rồi à ?

Phương Phi từ tốn đáp

- tôi chưa bao giờ nản trước bất cứ khó khăn nào

- Nhưng bảo đảm em sẽ gục trước tôi . Hãy đợi đấy!

Phương Phi nhìn Hân ngạc nhiên

- Sao anh lại nói những lời đầy thách thức như vậy . Nếu tôi gục trước anh , anh sẽ được gì khi tôi là 1 con bé đáng tuổi em anh ?

Hân làm thinh . Hình như anh bối rối vì câu hỏi của Phương Phi thì phải

Phất tay , anh ra lệnh

- Dọn dẹp căn phòng này gọn lại cho tôi

Dứt lời , anh lăm lăm nhìn vào máy hình . Phương Phi nhún vai . Cô xấp mền gối trên giường , mở toang cửa sổ và kéo màn cho ánh sáng ủa vào phòng

Hăn giận dữ quát

- Đóng lại ngay ! Chối quá!

Phương Phi thản nhiên

- Anh sợ ánh sáng à ? Hèn chi người cứ xanh rớt như ... ma cà rồng thiếu máu

Hăn rít lên

- Em nói cái gì ?

Phi chậm rãi

- Tôi nói trông anh xanh rớt như ma cà rồng thiếu máu . Anh cần phải phơi nắng mỗi ngày cho cứng cáp , khoẻ mạnh hơn

Hăn nghiêng răng

- Hừ! Vẽ chuyện! Tôi bảo em kéo màn lại ngay

Phương Phi hạ giọng

- Đóng lại ngọt ngọt lắm , tằm tổi lắm . Anh vì tôi 1 lần thôi , được không ?

Hăn cộc lốc

- Không

Phương Phi chớp mi , cô kéo màn cửa lại

- Không thì thôi , làm gì anh cộc lốc thế ? Dịu dàng vẫn làm người nghe dễ chịu hơn mà

Hăn hơi què , song anh vẫn vênh váo

- Tôi là thế đó . Chịu không nổi thì xéo đi

Phương Phi quẹt mũi , giọng tỉnh như thật

- Trước đây , tôi từng bán cá ngoài chợ . Anh có cộc lốc , hay cầu nhàu cỡ nào cũng thua xa mấy bà đồng nghiệp ngoài chợ của tôi . Tôi thừa sức chịu nổi mấy câu nhẹ hều đó . Chỉ sợ anh quen tặc cẩu gắt với người yêu thì khổ.

Nghiêng đầu nhìn Hăn , Phương Phi nói tiếp

- Ngé yêu của anh vừa đẹp vừa sang trọng , chắc chị ấy không quen nghe những lời chan chất như vừa rồi đâu

Hăn mím môi làm thinh . Thấy vậy , Phương Phi lấn tới

- Ngé yêu của anh đẹp thật . Xưa kia chắc anh tốn không ít công sức , thời gian mới lọt vào mắt xanh của chị ấy

Hăn khó chịu

- Tò mò ! Bộ với ai , em cũng hỏi cũng nói những câu vô duyên như vậy hả?

Phi so vai

- Đâu có . Chỉ với những người dễ ghét tôi mới tò mò và vô duyên cho bõ ghét thôi

Hăn khinh khỉnh

- Đúng là miệng lưỡi .. hàng cá

Phương Phi nói

- Bán cá cũng là 1 nghề lương thiện đấy anh ạ.

Hân cười khẩy

- Thế sao em không tiếp tục bán cá nữa ?

Phương Phi tủm tủm

- Tại tôi nhận LỖI nhờ vả của cô Nhận chăm sóc anh . Giữa cá và người tôi chỉ được chọn 1 mà thôi

Hân đỏ mặt

- Nói như vậy là em xúc phạm tôi

Phương Phi ngơ ngác

- Làm gì có . Tôi chỉ giải thích tại sao phải nghỉ bán cá thôi . ANh đừng hiểu lầm

Mặc kệ. Hân phùng phùng lửa giận , Phương Phi gom những đĩa CD xếp vào kệ.

Hân ... sướng thật! Nhìn chồng đĩa của anh ta , Phi không khỏi ganh tỵ. Là con nhà giàu quả là có khác

Điện thoại reo , thay vì lặn xe đến để nhắc máy , Hân ngồi 1 chỗ ra lệnh

- Đúng đó làm gì ? Mau đưa máy cho tôi

Phương Phi đành làm theo lệnh của anh ta . Không muốn nghe chuyện của người khác , Phương Phi lững thững xuống bếp

Nhà bà Nhận vừa được sửa sang lại trông như mới hoàn toàn

Thấy Phi , Bờ hỏi ngay

- Bị cậu trời đuổi xuống đây hả?

- Dạ không . Ông ta đang nghe điện thoại nên em xuống đây

- Điện của ai vậy?

- Em không biết , nhưng thấy mặt ông tươi rói

Bờ trề môi

- Chắc bờ gọi rồi . Xi! Đúng là sớm nắng chiều mưa

Phương Phi tò mò

- Nghĩa là sao chi. Bờ ?

Bờ buông 1 câu

- Là chán ngắt ! Yêu đương bờ bịch gì mà 1 ngày thương thì hết 3, 4 ngày giận . Mỗi lần giận cả nhà phải chịu đựng sự lên cơn của cậu trời

Phương Phi hỏi

- Thường thì lỗi của ai ?

- Ôi dào! Tại anh tại ả , tại cả đôi đường . Hân là cậu trời thì Thiên Ân cũng là cô trời . Chả ai nhường nhịn , chiều chuộng ai . Mà chị có cảm giác Thiên Ân muốn bỏ cậu Hân

Phương Phi buột miệng

- Vì anh Hân bị như vậy à ?

Bờ gật đầu

- Chớ sao nữa . Đâu ai muốn rước khổ về mình . Tưởng tượng lấy 1 ông chồng què ai mà không hời , nhất là phận tiểu thư như cô Thiên Ân . Nhà giàu , đẹp , chắc chắn có nhiều người theo Ân chứ không mỗi công tử què nhà này

Phương Phi chợt ái ngại khi nghe Bờ độc miệng như vậy

Cô nói

- Nếu chịu khó tập luyện , anh Hân sẽ trở lại bình thường mấy hồi

Bờ chép miệng

- Thì đó ... Quan trọng là cậu trời có chịu khó hay không kìa . “Cậu trời” đòi khi tập phải có “cô trời” kề cận 1 bên để động viên tinh thần . “Cô trời” không chịu , thế là ...

Hạ giọng xuống , Bờ nói tiếp

- Chắc cô Nhận muốn em thế chỗ Thiên Ân . Cổ muốn em ở kề bên cạnh chừng cậu trời như cạnh chừng em bé

Phương Phi im lặng . Chi. Bờ quả không sai . Hôm bà Nhận sang nói chuyện với mẹ và nội , Phi đã linh cảm chuyện có dính líu tới mình . Đến khi bà Nhận về , nội đã gọi Phi lại kể đầu đuôi có sự và muốn biết ý của Phi

Phương Phi dám từ chối hay sao khi mới đây gia đình bà Nhận đã nhận chi. Hoài vào làm việc . Bà Nhận còn bảo Hân rất cảm kích vì Phi đã giúp anh nên muốn được cô chăm sóc mỗi khi anh tập vật lý trị liệu . Nhưng trước những gì vừa xảy ra , Phi thấy không đúng như vậy

Có thể chính Hân đề nghị mẹ thuê cô , song không phải vì anh cảm kích , trái lại vì anh ghét Phi thì đúng hơn

Chi. Bờ từng nói mỗi khi bức dọc , Hân thường trút hết hậm hực sang người khác . Chi. Bờ đã quá nhàm những trò của anh , có lẽ vì vậy Hân muốn tìm mình nạn nhân mới cũng nên

Thật ra , sau khi nghe mẹ và nội nói xong , Phương Phi khổ tâm hết sức . Dù quý bà Nhận , nhưng nghĩ tới Hân , nhớ về lầm lì khó chịu của anh , Phi thấy ngại quá . Giờ thì cái sự ngại đó có cơ sở rồi . Phi sẽ bị cậu trời hành à xem . Ôi chao! Lẽ nào Hân lại nhỏ mọn đến thế nhỉ.

Giọng Hân vang lên âm ỉ

- Phi đâu ?

Nhún vai cô trở vào phòng Hân . Ngồi trên xe, 2 tay đặt lên 2 bên thành ghế như vua đang ngự trên ngai vàng , Hân lạnh lùng

- Lấy trong tủ áo cái áo màu vàng và cái quần xám đen ra ủi cho tôi

Phương Phi lắc đầu

- Xin lỗi . Tôi không làm được đó đâu

Hân trợn mắt

- Cái gì ? Em được trả tiền để phụ trách tôi đấy . Đừng có ra vẻ ta đây được quyền lựa chọn nha. Hừm! Ủi quần áo là việc quá nhẹ rồi còn gì

Phương Phi phản ứng

- việc đó thì nhẹ thật , nhưng cách nói của anh nghe nặng như đá . Không ai muốn làm việc với 1 người lúc nào cũng quyền hành trịch thượng như vậy

Hân nhếch môi

- Hay lắm . Em lúc nào cũng khiến tôi ngạc nhiên . Vậy thì “này cô bé , cô làm ơn ủi hộ anh bộ quần áo nhé” . Nhẹ nhàng như vậy được chưa ?

Phương Phi thản nhiên

- Anh nhờ , tôi rất sẵn sàng . Chờ ra lệnh thì còn khuya

Đến bên tủ , Phi lấy đúng cái áo màu vàng và cái quần tây màu xám đen ra . Ngắm tới ngắm lui , cô phán 1 câu

- Vẫn còn thẳng thớm và thơm ngát , đâu cần phải ủi . mà hỏi thật nha , anh định đi đâu à ?

Hân gật đầu

- đúng vậy . Va em sẽ đi với tôi . Nếu không cần ủi quần áo thì thôi . Em về nhà sửa soạn cho thật đẹp vào . 10 phút nữa có mặt

Phi kêu lên

- Đi đâu ? Tôi có quyền được biết chứ ?

Hân nhếch môi

- Đi chơi . Và em không được từ chối

Phương Phi nhìn đồng hồ

- Vẫn còn trong giờ làm việc . Tôi sẽ đi với anh

Về nhà , Phi đứng trước gương . Cô làm gì có quần áo đẹp để diện vào . Thôi thì cứ mặc bộ mới nhất vậy

Mở tủ , lấy cái quần jean lửng , cái áo thun trắng , Phi ướm tới ướm lui rồi mặc vào . Trông không đến nỗi tệ, nhưng không thể nào thật đẹp như Hân muốn

Mà có gì Phi phải làm theo đúng ý muốn của Hân chứ . Múi hơi bĩu ra , Phương Phi nhón tay lấy cái kẹp hình trái tim lấp lánh những hạt giả đá của chi. Thư Hoài cài vào tóc . với cô như vậy là diệu rồi

Giọng bà Túy vang lên

- Lần đầu đi với người ta phải cẩn thận , ý tứ để lỡ xảy ra chuyện gì phiền phức lắm . Nhớ đừng đổ bướng lên đấy!

Phương Phi ậm ự.

- Con sẽ ráng làm tròn bổn phận

Bà Túy thì thào

- Cô Nhận hứa sẽ tạm ứng trước 1 số tiền để chi. Hoài mua 1 cái xe Tàu đi làm cho đỡ cực . Con cố giúp chi. Hoài , con nhé

Phương Phi trợn mắt

- Lỡ như giữa chừng con làm không nổi nữa thì sao ? Ở nhà đừng tạo cho con 1 áp lực như vậy chứ

Bà Túy ôn tồn

- Nội tin tưởng ở con mà

Phương Phi chột bực bội vô cùng . Cô xỏ chân vào đôi sabô cũng bằng vải jean rồi hối hả đi sang nhà Hân

Ba mẹ có 2 đứa con gái , nhưng Phương Phi lãnh hết mọi việc nặng trong nhà , còn Thư Hoài ưu tiên được miễn mọi thứ vì sức khỏe kém . Phi không ganh tỵ với chị , nhưng bữa nay Phi chột ầm ỨC

Mà thôi , hãy gạt chuyện đó qua 1 bên . Hãy xem lão cậu trời đi đâu đây

Vào sân , Phi đã thấy Hân chỉnh tề trong chiếc sơ mi màu vàng tươi rói . Anh ta khoanh tay ngồi trên xe và hất mặt nhìn Phi như dò xét , đánh giá rồi bật giọng

- Như vậy là đẹp rồi à ? Hừ! Nhìn em giống như sắp đi picnic . Sao quê mùa quá vậy ?

Phương Phi nóng rần cả mặt , cô ấp ỨNG

- Nếu anh không thích thì tôi ở nhà

- Sao nhiều tự ái thế ? Tôi có bảo không thích đâu . Quê mùa cũng là 1 kiểu ăn mặc đó chứ

Phi mím môi . Cô muốn ... đập lại Hân 1 câu thật đau lắm , nhưng nhớ lời nội dặn không được bướng , cô đành thôi

Taxi tới , Phi đẩy Hân ra , phụ tài xế nhắc anh vào xe , phụ xếp xe , bỏ vào cốp taxi rồi mới lên ngồi kế Hân

Anh bảo tài xế cho xe chạy vòng vòng . Tới trung tâm Sài Gòn , Hân vẫn yêu cầu xe chạy loanh quanh các đường phố . Ngồi trong taxi , Hân nhìn ra ngoài với vẻ háo hức rất trẻ con

Anh chợt hỏi

- Đã bao lâu tôi không được đi trên những con phố kia em biết không ?

Vẫn còn bực bội vì những lời chê của Hân , nên Phi miễn cưỡng trả lời

- Chắc từ lúc anh bị tai nạn

Hân lắc đầu

- Không. Phải trước đó nữa kia

- Vậy thì tôi không biết rồi

Hân trầm giọng :

- Trước ngày đi Úc học 1 bữa, tôi và Ân đã ngồi với nhau trong quán Hoàng Tử . Tới hôm nay chắc phải gần 4 năm . 4 năm, khoảng thời gian không dài so với 1 đời người, nhưng sao nó cứ như xa lắm khi nhớ lại . Tôi ao ước 1 lần thôi được bước đi trên vỉa hè kia như trước đây tôi từng đi với người yêu, với bạn bè .

Phương Phi nhỏ nhẹ:

- Nếu chịu khó tập luyện, anh sẽ đi được .

Hân cười nhạt:

- Tôi đâu phải trẻ con mà em dễ ngọt . Đi lại được à ? À, em đã nghe 1 bài hát như vậy chưa: “Em có biết 1 ngày mặt trời không mọc ở phía Đông, không lặn ở phía Tây ...”

Hân nhếch môi:

- Làm gì có 1 ngày như thế . Bởi vậy với tôi chuyện đi được là hoang tưởng .

Phương Phi lầm bầm:

- Chưa làm đã sợ thất bại . Đúng là không có bản lĩnh .

- Em vừa nói gì đó ?

- Có gì đâu . Tôi chợt nhớ tới 1 quảng cáo có đề cập tới bản lĩnh đàn ông hiện đại .

Hân sa sầm mặt:

- Hừ! Thật nhảm nhí!

2 người rơi vào yên lặng . Tới góc 1 ngã tư, Hân bảo ngừng taxi .

Ngồi vào xe lẩn, anh bắt Phi đẩy mình trên vỉa hè đông người, thay vì tự điều khiển xe .

Ngang quán cà phê Hoàng Tử, Hân bảo:

- Vào đây!

Phương Phi lẳng lặng làm theo ý Hân . Cô đẩy xe vào trong, theo tay chỉ của Hân, Phi đưa anh tới bàn kê sát vách . Nơi đây có thể nhìn ra bên ngoài qua những tấm kính trong suốt .

Hân hất hàm:

- Em ngồi xuống đi .

Đối diện với Hân, Phi không thoải mái chút nào, khi nghĩ chỗ cô đang ngồi lẽ ra là của người khác . Hân hỏi:

- Em uống gì ?

Phương Phi đan 2 tay vào nhau . Đây là lần đầu cô vào 1 quán cà phê sang trọng thế này, đã vậy lại vào với 1 người đàn ông, nên tự nhiên dù không muốn cô cũng dậm ra ngại ngùng .

Hân dài giọng:

- Em bối rối trước tôi à ? Dường như đó đâu phải tính cách của em .

Phương Phi chống chế:

- Tôi đang nghĩ tới chuyện khác, chứ anh thì đâu có gì để tôi phải bối rối .

Rồi Phi nói tiếp:

- Tôi sẽ uống cà phê ...

Hân gật gù:

- Tốt! Như vậy mới đúng là em chứ .

Đợi người phục vụ tới, Hân gọi 2 cà phê đen rồi hỏi:

- Em mới vào đây lần đầu phải không ?

Phương Phi gật đầu:

- Đúng vậy . Những nơi thế này đâu phải sân chơi của dân sinh viên nghèo như tôi .

Hân ngao nghễ:

- Ra thế! Tôi cũng hân hạnh là người đầu tiên mời em uống cà phê ở đây .

Phương Phi cười khẩy:

- Tôi bị bắt ép chứ đâu phải được mời .

Hân hơi nhú mày:

- Em thích làm cụt hứng người khác lắm à .

Phương Phi vuốt tóc:

- Trái lại là khác . Tôi rất biết điều khi đã làm theo ... lệnh của anh, dù trong lòng không thích chút nào .

- Chỗ này tuyệt như vậy sao em lại không thích nhỉ ?

Đợi người phục vụ đặt 2 tách cà phê xuống rồi quay lưng đi xong, Phương Phi mới nói:

- Đúng là tuyệt thật, nhưng cái ghế tôi đang ngồi không dành cho tôi . Chỉ nghĩ như thế, tôi đã thấy khó chịu .

Hân khuấy nhẹ tách cà phê:

- Em nhạy cảm quá!

Phương Phi cũng khuấy cà phê . Cô kín đáo quan sát Hân khi anh dỗi mắt ra ngoài qua những tấm vách bằng kính . Hân đang nghĩ gì nhỉ ? Sao bỗng dưng anh chịu ra ngoài, đã thế còn vào quán nơi anh sẽ là mục tiêu của những cặp mắt tò mò . Ngồi cạnh Hân, Phi đã nhận được những nụ cười đầy ẩn ý, những ánh nhìn nửa như riều cột nửa như thương hại . Có lẽ thiên hạ hiểu lắm mối quan hệ của Phi và Hân rồi . Mà nếu Phi là người yêu của Hân thì sao nhỉ ? Lẽ nào cô thật tội nghiệp khi yêu 1 người tàn tật .

Phương Phi nhấp 1 tí cà phê . Chị Bờ đã nói từ khi bị tai nạn, Hân chưa 1 lần ra khỏi nhà . Anh tự giam mình không tiếp xúc với người quen, với bạn bè . Suốt ngày Hân chỉ mong đợi mỗi Thiên Ân, nhưng những

cuộc ghé thăm của cô nàng mỗi lúc 1 thưa với rất nhiều lý do đã khiến anh ngày càng héo rũ . Ân là hy vọng của Hân, cô ta quá hiểu rõ điều đó nên thỉnh thoảng, dăm 3 ngày lại gọi điện chuyện trò kiểu như ban bố cho Hân chút tình để vui sống .

Vừa rồi, chả hiểu Thiên Ân đã nói gì mà Hân lại chịu ra ngoài như vậy . Phương Phi không thôi thắc mắc về Hân .

Ngay lúc đó, cửa quán mở ra . 1 nhóm hai ba người đàn ông bước vào . Hân đưa tay lên như vậy gọi . Cả nhóm bước về phía bàn Phi đang ngồi . Người vỗ vai, kẻ vỗ đầu Hân rồi cả bọn đàn ông bật cười ha hả trước vẻ ngỡ ngàng của Phi .

1 gã đầu đinh trông thật ngầu lên tiếng:

- Khá lắm! Bọn tao không thất vọng vì mày . Trông vẫn phong độ như ngày nào nhỉ!

Gã kính cận nhìn Phi rồi nháy mắt hỏi Hân:

- Ai thế kia Hân ?

Hân lơ đã không giới thiệu, dù Phi đã gật đầu chào .

- Ngồi xuống cả đi nào . Tao muốn ngắm tụi bây cho kỹ trước đã .

3 gã đàn ông mau chóng kéo ghế xoay quanh bàn . Phương Phi cố nép vào vách bằng kính . Cô hơi bất ngờ vì Hân tới đây vì những gã đực rựa này . Chắc đây là hàng vương tôn công tử nhìn đời bằng nửa con mắt như Hân thôi . Tự nhiên Phi không mấy thiện cảm với họ . Cô giả vờ lơ đãng nhìn ra phố, nơi nắng vàng đang nhảy nhót trên những tầng cây, nhưng tai vẫn không bỏ sót câu nào .

Thì ra cú điện thoại Hân nhận lúc ở nhà là của gã cận tên Huy, gã vừa ở Canada về và muốn họp mặt nhóm bạn cũ .

Phương Phi chột nhột nhột khi nghe 1 gã nói:

- Tao tưởng đi cùng mày là Thiên Ân chứ .

Giọng Hân ngập ngừng:

- Giờ này Ân đâu có rảnh . Hơn nữa, đây là cuộc hội ngộ của bọn mình mà .

Gã đầu đinh nhìn Phi:

- Ngoài 4 đứa mình vẫn còn người lạ, bọn tao chưa biết tên .

Hân dài giọng hài hước:

- À! Đây là Phương Phi . Cô nuôi giữ trẻ của tao . Mẹ tao cắt cử Phi theo để giám sát, chăm sóc tao đó . Tụi bây chào Phi đi .

Phương Phi gượng gạo cười trong khi gã đầu đinh mau mắn:

- Hi Phương Phi! Anh là Luyện, tên cận này là Huy, gã lùn lì kia là Cần, 3 đứa anh và Hân là bạn thân . Rất mong được Phi chăm sóc như chăm sóc Hân .

Phi so vai:

- Tôi hông dám đâu .

Luyện tủm tủm:

- Sao hiền thế ? Không khéo Hân ăn hiếp cô giữ trẻ mất . Này! Nếu Hân có gì không phải, em cứ mách anh Luyện nhé .

Hân cười cười:

- Không dễ gì ăn hiếp ... cô Phi đâu mà .

Huy hấp háy mắt sau tròng kính:

- Nghĩa là đã ăn hiếp rồi nhưng không được ?

Cả bọn đàn ông cùng cười khiến Phi thấy mình lẻ loi khi ... lạc giữa rừng gươm chỉ mình cô là hoa .

Cũng đành chịu thôi chớ biết làm sao . Nhân nha từng chút cà phê, Phi lắng nghe bọn họ nói chuyện trên trời dưới đất .

Người nói nhiều nhất là Luyện, anh ta pha trò liên tục, kế tiếp là Huy, Hân thỉnh thoảng có góp lời . Giọng điệu của anh cũng thoải mái, cởi mở chớ không lạnh lùng, kèn kiệu như những lúc nói với Phi . Duy 1 người này giờ im lặng là Cần . Phương Phi có cảm giác Cần phải miễn cưỡng ngồi đó chớ tâm trí anh ta đang gởi chỗ khác .

Huy chợt vỗ vai Cần:

- Nè! Ngồi với bọn tao mà đầu óc mày vẫn lo làm giàu hả ? Thời gian đúng là vàng bạc thật, nhưng vẫn có thứ quý hơn vàng bạc mà .

Cần chống chế:

- Mày nói thế chớ ta vẫn nghe tụi bây trò chuyện mà .

Luyện chếp miệng:

- Nghe mà im re, hay thật .

Cần xoay tách cà phê:

- Đâu phải mỗi mình tao im re .

Phương Phi buột miệng:

- Tôi im vì không biết nói gì .

Cần gật gù:

- Thế vẫn hay hơn nói những điều vô nghĩa .

Luyện cau mày:

- Như thế nào thì gọi là những điều vô nghĩa ? Mày vẫn quen thói ngạo mạn khó ưa .

Hân kêu lên:

- Thôi mà! 2 đứa bây lạ thật!

Huy cười ha ha:

- Có như vậy mới vui chớ . Này! Đề nghị 2 người này giờ im lặng hãy âm thầm thủ thủ với nhau đi .

Phương Phi ức lắm:

- Anh đừng xúi bậy ghen ...

Huy sửa lại gọng kính, giọng nghiêm nghị:

- Anh đùa cho vui . Đừng giận nhé!

Nhìn đồng hồ, Cần nói:

- Tới giờ tao phải đi rồi .

Luyện bắt bẻ:

- Mày vẫn chưa nói lời nào với Hân hết .

Cần thản nhiên:

- Nãy giờ thì chưa, nhưng những gì muốn nói với Hân, tao vẫn nói qua điện thoại . Bữa nay tao không hứng thú lắm . Để hôm khác sẽ uống đến quất cần câu với tụi bây .

Đứng dậy, Cần nhìn Phi:

- Chào nhé bé con . Nếu gặp lại chúng ta sẽ nói nhiều hơn .

Đợi Cần đi khuất, Luyện nói ngay:

- Cái thằng hợm hình, bố lão!

Huy ôn tồn:

- Mày thông cảm, Cần mới chuyển công ty, đây là thời gian thử thách, nó bỏ việc này giờ vì bạn bè là đã nề nang lắm rồi .

Luyện vẫn chưa thôi:

- Thằng đó chỉ biết công việc, chớ biết gì tình nghĩa bạn bè . Nó chuyển sang công ty nào mày biết không Huy ?

- 1 công ty của Nhật, chuyên về các mặt hàng điện tử cao cấp . Công ty P.U.S.A .

Trần Hân chợt cau lại:

- Không phải là công ty Thiên Ân đang làm đó chứ ?

Luyện cười cười:

- Phải thì sao ? Mày sợ gì nào ?

Hân nhún vai:

- Tao chỉ ngạc nhiên thôi chớ sợ gì . Mày tức cười thật . Nếu Cần làm chung chỗ với Ân thì nó vội vàng là đúng . Áp lực công việc ở đó nặng lắm, không dễ bỏ đi trong giờ hành chính đâu .

Luyện gục gặc đầu ra chiều hiểu biết:

- Thiên Ân từng nói thế với mày chớ gì ? Phụ nữ bon chen vào những chỗ đấy tổ nhục thân, mệt xác . Nếu là tao, tao không để Ân làm ở đó .

Huy lắng sang chuyện khác khi thấy mặt Hân bắt đầu đỏ lên vì tự ái:

- Mẹ tao sẽ nấu vài ba món mừng tao đi xa về . Tới chừng đó, tao sẽ điện gọi từng đứa, không được vắng mặt đâu nha .

Hân nói:

- Tới chừng đó hãy hay . Bây giờ tao về vì hết giờ làm việc của Phương Phi rồi .

Luyện trợn mắt ngạc nhiên:

- Làm việc theo giờ à ? Tinh vi thật . Thế em có chạy sô không Phương Phi ?

Phương Phi làm thinh . Cô ghét cay ghét đắng gã đầu đinh này nên giả lơ như không nghe gã hỏi .

Đến khi Hân giục về 1 lần nữa, cô mới đứng dậy . Huy đẩy xe cho Hân, nên cô phải đi phía sau với Luyện .

Gã ta tranh thủ tán tỉnh Phi:

- Nếu này giờ chỉ có 4 gã đàn ông chắc là buồn tẻ lắm .

Phi nói:

- Tôi có góp vui gì cho các anh đâu .

- Em ngồi im là đủ hay rồi . Hân thật có mắt tinh đời, nên mới chọn được người ẩn tượng như em làm bảo mẫu .

Phương Phi cười nửa miệng:

- Đây có phải là nói những lời vô nghĩa không ? Những lời anh Cần ám chỉ lúc này đó ?

Luyện hơi khựng lại . Anh ta làm tỉnh bước nhanh hơn cho kịp Huy và Hân .

Phương Phi thở phào nhẹ nhõm . Cô thầm nhủ với lòng sẽ không để mình rơi vào tình huống như vừa rồi 1 lần nữa .

Đợi Hân và Phi lên taxi xong, Huy mới nói:

- Hẹn gặp lần sau ở nhà tao . Nhớ ... cho Phương Phi theo với nha .

Taxi chạy nhưng Phi vẫn kịp thấy cái nhìn khinh khỉnh của Luyện ném vào mặt mình .

Bỗng dưng Phi buột miệng:

- Đó là những người bạn thân nhất của anh à ?

Hân ậm ự:

- Em hỏi vậy với mục đích gì ?

- Tò mò!

Hân kể cả:

- Em không chỉ tò mò suông đâu . Muốn nói gì thì nói đi .

Phương Phi nhìn ra cửa xe:

- Anh có 1 người bạn tốt và 1 người bạn xấu trong 3 người bạn đó .

Hân riếu cợt:

- Em biết coi bói nữa à . Hay thật! Xấu hay tốt họ cũng là bạn tôi, không liên quan gì tới em .

Phương Phi chanh chua:

- Đúng vậy . Lần sau anh đừng bắt tôi theo hầu nữa . Thật không gì vô duyên bằng phải ngồi giữa những người lạ và phải nghe những điều vô nghĩa ...

Hân ngắt ngang lời cô:

- Đó là công việc . Nếu không thích, em có quyền nghỉ . Tôi không ép .

Phương Phi nhấn mạnh:

- Công việc cô Nhận nhờ tôi là giúp anh trong chuyện tập vật lý trị liệu . Bắt đầu ngày mai, tôi nhất định sẽ làm được điều đó .

Hân thách thức:

- Tôi cũng chờ xem em làm điều đó như thế nào .

Phương Phi im lặng . Cô chưa biết mình sẽ làm cách nào để Hân đồng ý, nhưng cô tin chắc cô sẽ tìm ra cách sớm nhất .

6. Chương 6

Hân vùi đầu vào gối, anh cố giả điếc nhưng những âm thanh ồn như vỡ chợ không để anh yên . Con ranh Phương Phi đúng là quá đáng khi cố tình chơi đá cầu với bọn trẻ vào lúc này . Con bé muốn phá giấc ngủ của anh . Nếu anh thức dậy là rơi vào bẫy của Phi, nhưng ngủ tiếp thì Hân không thể . Con bé thừa biết anh cần yên tĩnh, thế mà ...

Hân che mắt vì ánh sáng chói lòa cả phòng . Anh nghe tiếng màn cửa sột soạt rồi tiếng Phương Phi hát:

“Dậy đi thôi nào dậy đi thôi . Chim hót vang khi thấy ông mặt trời ...”

Hân cúi kính gằm lên:

- Biến khỏi đây cho tôi nhờ .

Phương Phi tỉnh queo:

- Không . Tôi vào giúp anh dậy sớm đây . Nào, rời khỏi long sần nhanh lên ... ông vua con .

Hân quát:

- Đúng là điên khùng! Sao tôi phải nghe lời em chứ .

Phương Phi ráng giữ lời nhỏ nhẹ:

- Vì tôi muốn điều tốt cho anh . Chúng ta đều biết, nếu không chịu luyện tập, qua giai đoạn này anh sẽ chẳng còn cơ hội nữa .

Hân cười khẩy:

- Em nói y như bác sĩ nói, toàn những lời sách vở, chỉ tôi biết tôi sẽ trả giá cho sự đau đớn thể nào khi tập luyện mà thôi .

Phi xuống nước:

- Không tập luyện thì cũng đã tới giờ anh phải dậy . Anh cần phơi nắng như trẻ con vậy . Phơi nắng sẽ làm anh ... đẹp hơn chỗ đâu có đau đớn gì . Đúng không ?

Hân làm thinh . Anh liếc thật nhanh qua gương mặt đầy vẻ chờ đợi của Phi . Xem ra con bé cũng kiên nhẫn lắm, chịu đựng lắm . Từ hôm Phi chịu làm Oshin cho anh, Hân cũng ... đi con bé nhiều rồi, nhưng không thấy con bé mặt nặng mặt nhẹ bao giờ . Chỉ có cái mồm bướng bỉnh là đáng ghét, nhưng cái mồm ấy cũng rất hay cười . Hôm nay Hân chiều ý Phương Phi 1 lần làm ... phước cũng chẳng hề gì .

Phất tay, Hân lạnh lùng:

- Ra ngoài, rồi tôi sẽ ra .

- Vâng .

Phương Phi thở phào . Ra hàng hiên nơi có kê sẵn cái bàn nhỏ, cô, cô kiểm tra lại những thứ trên bàn . Đó là 1 chồng báo mới nhất . 1 bộ ly tách, Phi pha cà phê, bình thủy nước sôi, 1 chai nước lọc và 1 lọ hoa được hái trong sân nhà .

Dưới mái hiên đầy nắng mai này, Hân sẽ ngồi đọc báo, nhâm nhi cà phê, Phi hy vọng anh sẽ thích để dần dà anh thôi rúc vào góc riêng buồn bã của mình .

Ngay lúc đó, Phi nghe Hân tăng hắng, rồi giọng anh hách dịch:

- Cái gì đây ? Em tính biến nơi này thành quán cà phê à ?

Phương Phi mỉm cười:

- Tôi chỉ muốn anh được thoải mái dưới chính mái hiên của mình . Anh đọc báo đi . Tôi sẽ pha cà phê .

Hân khó chịu:

- Không cần! Cà phê là chuyện của chị Bờ ... chứ không phải của em .

Phi nói:

- Chị Bờ đã đi chợ, tôi làm việc này được mà .

Dứt lời, Phi lấy bình thủy để sát tường chế vào phi cà phê 1 cách bài bản . Đầu tiên chế 1 tí cho cà phê nở ra, sau đó mới chế đầy phin .

Hân xoa cằm:

- Cũng không đến nỗi tệ .

Phi đây nắp bình thủy lại:

- Ngày nào tôi cũng pha cà phê cho ba tôi . Hy vọng anh không chê .

Rồi cô tút tút:

- Anh có thấy nắng sớm đẹp không ? Ngồi đây ăn sáng, hít thở không khí, đọc báo là nhất rồi .

Hân khinh khỉnh:

- Chỉ cần mở máy tính, tin gì lại không có, tôi quen đọc báo trên mạng từ khi còn ở Úc, về đây cũng thế, em đẹp ba mới ấy đi .

Phương Phi kêu lên:

- Đọc báo trên mạng làm sao thích bằng đọc báo bình thường . Anh thử cầm 1 tờ, thử đọc xem . Tôi nghĩ anh sẽ nhớ lại cảm giác trước đây từng có khi anh đọc báo .

- Đó là cảm giác gì ? Tôi chẳng nhớ nổi .

Phi bĩu môi:

- Xì! Nói nghe dễ ghét . Cũng may là anh vẫn còn nhớ cách cầm đĩa ăn cơm .

Hân làm thinh vì những lời chua ngoa của Phi . Ngồi dưới màu vàng nhạt của nắng mai, Hân cũng thấy hay hay . Trước kia, anh là 1 thanh niên hiếu động, có bao giờ anh chịu yên 1 chỗ mà không làm việc gì, nên với anh ngồi phoir nắng dưới mái hiên nhà, bên tách cà phê và 1 chồng báo là chuyện của các ông già .

Nhéch môi cay đắng, Hân thấy thấy mình bây giờ còn thua cả các cụ già . Anh thật đáng chán!

Giọng Phi vang lên:

- Anh uống cà phê ít đường hay nhiều đường ?

Hân nhìn những bông sao nhái trên bàn:

- Tôi uống không đường .

- Vậy thì cà phê không đường của anh đây . Xin mời!

- Em cùng uống với tôi chứ ? Chúng ta sẽ chia 2 .

Phương Phi nhăn mặt:

- Cùng chia với anh ly cà phê đắng này à ? Chà! Thú vị thật! Đây là lần đầu tiên tôi được mời cà phê không đường đó .

Lấy chiếc ly trên bàn, Phi rót cà phê ra làm đôi, phần nhiều cho Hân, phần ít ỉnh .

Cầm tách cà phê, Hân uống 1 ngụm rồi gật gù:

- Không đến nỗi tệ .

Phương Phi le lưỡi:

- Còn tôi lại thấy tệ quá trời vì nó đắng gần chết .

Hân nheo nheo mắt:

- Nếu đây là rượu, em có chia đôi với tôi không ?

Phương Phi nói ngay:

- Chia chứ, nhưng kèm theo điều kiện .

- Đó là điều kiện gì ?

- Sao tôi phải trả lời khi đây chỉ là giả thiết ?

Hãn nhếch môi:

- Em không nói tôi cũng đoán được điều kiện của em .

Uống thêm 1 ngụm cà phê nữa . Hãn hất mặt về phía Phi:

- Em muốn tôi tập chân chó gì ?

Phương Phi gật đầu, Hãn im lặng . 1 lát sau anh nói:

- Tôi sẽ làm điều đó nếu em dám chia đôi với tôi 1 chai rượu .

Phương Phi trợn mắt:

- 1 chai rượu ? Là cái chai mà bợm nhậu gọi là 1 xị đó hả ?

Hãn xua tay:

- Không . Là 1 chai rượu Tây ấy chứ .

Phương Phi liếm môi:

- Rượu Tây rượu ta gì tôi cũng chưa thử bao giờ .

Hãn khiêu khích:

- Vậy càn hay! Em nghĩ sao ? Dám không ?

Phương Phi ngáp ngừng:

- Người ta uống bao nhiêu rượu mới say ?

- Tùy người . Đôi khi 1 ly đã say nhưng cũng có người cả ... chai lặn .

- Thế ... anh uống bao nhiêu ?

Hãn cười tươi:

- Bao la luôn . Tôi không biết say đâu .

Phương Phi nghi ngờ:

- Thiệt không đó ?

Hãn lơ lửng:

- Thử thì biết chứ gì .

Phương Phi chắc chắn:

- Nếu anh không biết say, chắc tôi cũng vậy . Uống thì uống chứ sợ gì . Nhưng quân tử nhất ngôn, anh đã nói phải giữ lời hứa đó .

Hãn hùng hồn:

- Đương nhiên!

Phi hỏi:

- Vậy rượu đâu ?

Hãn nhìn Phương Phi:

- Đã suy nghĩ kỹ chưa ? Tôi không ép em nha .

Phương Phi nói:

- Tôi muốn thử xem rượu là thế nào nên đã quyết định rồi . Tôi nghĩ có những chuyện không nên để lý trí xen vào, phiền phức lắm .

Hãn gật gù:

- Khá lắm . Nhưng tôi chỉ đùa thôi .

Phương Phi kêu lên:

- Đùa à ? Sao kỳ vậy người ... quân tử ? Hay là anh sợ thua tôi ?

Hân bật giọng:

- Sợ thua ? Em không lượng sức mình khi hỏi tôi như vậy . Được rồi, tôi sẽ mang rượu ra .

Phương Phi nhìn Hân lẩn xe vào nhà . Cô ngồi và nhip tya trên mặt bàn . Bất cứ giá nào cô cũng phải “cưa đôi” với Hân . “Cưa” xong, Phi sẽ bắt Hân luyện tập . Mà nhờ anh ta chối thì sao nhỉ ? Có lẽ Phi phải bắt Hân viết cam kết mới được .

Hân trở ra . Trong lòng anh là 1 chai rượu và 2 ly có chân cao .

Cô lẩm nhẩm đọc tên rượu rồi hỏi:

- Chỉ có 1 phần 3 chai thôi sao ?

Hân nhỏ nhẹ:

- Chia đôi bao nhiêu đó là có người chết ... ngắt . Mà em đã ăn sáng chưa nhỉ ?

Phương Phi gật đầu . Hân nói:

- Vậy thì uống được rồi .

- Còn anh thì sao ?

- Có sao đâu . Em 1 ly, tôi 1 ly .

Dứt lời, Hân rót rượu và đẩy tới trước mặt Phi 1 ly sóng sánh vàng .

Giọng anh khiêu khích:

- Chưa quen thì từ từ nhé .

Phương Phi nghiêm nghị:

- Tôi muốn anh viết 1 cam kết sẽ luyện tập chăm chỉ tới chừng nào đi được .

Hân bất ngờ trước đề nghị của Phi . Anh đặt mạnh chai rượu lên bàn .

- Em không tin tôi hả ?

Phi liếm môi:

- Đây là 1 trò cá cược . Tôi sợ bị ăn quỵt lắm .

Hân nhún vai:

- Thế thì đừng chơi .

Phương Phi nóng mặt . Ngần ngừ 1 giây, cô bưng ly rượu lên nốc 1 hơi rồi nhắm mắt ho khan và tưởng như ở họng mình đang cháy . 2 tai ừ đặc, Phi vội uống tiếp ly nước lọc và tiếp tục nhắm mắt .

Hân trợn mắt:

- Trời ơi! Đừng làm tôi sợ chớ . Em thấy sao rồi ?

Phương Phi ôm mặt:

- Tôi cảm giác đang bị cháy . Sao mà nóng dữ vậy ? Eo ơi, kinh khủng quá!

Hân thích thú nhìn 2 gò má đỏ hồng của Phi . Trông con bé hay hay chớ

Giọng Phi vang lên

- Tối phiên anh

Hân rót rượu ỉnh rồi ... hiên ngang ực hết nguyên lý . Anh không thích uống rượu và hầu như không bao giờ uống , nên cũng có cảm giác đang bị cháy như Phi . Nhưng chẳng lẽ uống nước lọc để chữa cháy thì ... bí mật dần ông quá , nên anh đành ra vẻ ung dung tự tại mặc cho lỗ tai lùng bùng

Phương Phi tự rót ỉnh ly thứ 2 . Lần này cô chậm rãi uống từng ngụm nhỏ. Hân cũng thế

Anh hỏi

- Em thấy thế nào ?

Phi xoay cái ly

- Cũng không tệ. Nhưng nếu lặng lẽ uống thế này thì chán quá . Anh nói gì đi chứ

Hân có vẻ cởi mở hơn thường ngày

- Em thích nghe gì nào ?

Phương Phi hạ giọng

- Nghe anh nói về anh

Môi Hân nhếch lên khinh bạc

- Chẳng có gì hay

- Nhưng tôi vẫn thích nghe

- Em đúng là tò mò

Phương Phi uống 1 ngụm nữa

- Mỗi đời người là 1 câu chuyện , tôi thích đọc chuyện chứ không phải tò mò

Hân xoa tay

- Nếu vậy chuyện về tôi là câu chuyện nhạt nhẽo nhất , em không nên đọc

- Anh phải biết thêm thắt vào cho hay chứ

Nheo mắt 1 cách tinh nghịch, Phi nói

- Nếu anh cho phép tôi sẽ kể chuyện đời anh cho anh nghe , bảo đảm anh không nhận ra mình luôn

Hân rót thêm rượu cho Phi

- Xin mời kể tự nhiên

Phương Phi xoa 2 bên má đang nóng bừng bừng , cô lảng lảng với những ý nghĩ trong đầu

Hơi mỉm cười , Phi hóm hỉnh

- Ở xứ thần tiên xinh đẹp , có 1 chàng hoàng tử chưa bao giờ biết thế nào là nghèo đói , khổ đau và bệnh tật . Từ nhỏ cho tới lúc trưởng thành , chàng sống trong lụa là gấm vóc , được hầu hạ chăm sóc từ chân tơ kẽ tóc , chàng muốn gì được nấy nên dưới mắt chàng không có chuyện gì là chàng không làm được . Hoàng tử đầu ngơ sự tự cao tự mãn của mình đã khiến 1 tên phù thủy ganh ghét . Trong 1 chuyến đi săn , tên phù thủy đã phù phép khiến hoàng tử rơi xuống vực sâu ...

Hân bóp cái ly rượu

- Hừ! Đúng là khoé tưởng tượng ...

Phương Phi đặt ngón trỏ lên môi

- Không được ngắt lời đâu đấy!

Hân khoát tay

- Tiếp tục ... bịa đi

Phi uống nốt ly rượu

- Khi tỉnh dậy , hoàng tử kinh hoàng khôn siết khi thấy 2 chân mình không cử động được , đã vậy nhìn quanh lại là 1 nơi xa lạ hoang sơ chỉ toàn cây cối um tùm , trời ở trên cao còn chàng như ở tít sâu dưới địa ngục với 4 bề vách núi vây quanh . Nằm đó uống sương mát mấy ngày , chàng lần đầu trong đời nếm mùi đói và đau . Đang lúc rơi xuống tận cùng tuyệt vọng , hoàng tử được 1 người thợ săn cứu . Ông ta công chàng về căn nhà nhỏ dưới chân con suối ngày đêm róc rách , nơi đó xem ra đẹp gây mấy lần xứ sở thần tiên của chàng

Nheo nheo mắt nhìn Hãn , Phương Phi hạ giọng

- Nhưng chàng hoàng tử tội nghiệp ấy còn tâm trí đâu mà thưởng thức cảnh đẹp . Suốt ngày chàng nằm trên giường cỏ, ngẩng mặt nhìn trời và than khóc cho số phận

Hãn xụ mặt

- Tôi có than khứa à ?

Phương Phi nói

- đây là phần thêm thắt cho có vẻ lâm li bi đát . Anh không phiền , tôi sẽ kể tiếp ...

Hãn ậm ừ

- Tiếp đi ...

Phương Phi vỗ nhẹ vào trán . Đầu cô nhẹ tênh kỳ thật . Lẽ nào cảm giác này là say ? Nếu thế có gì đâu đáng sợ. Cô phải tiếp tục uống cho đủ phần của mình

Phi chớp mi

- Ông thợ săn có 1 cô con gái nhan sắc tầm thường , cử chỉ thô kệch , quần áo quê mùa . Sinh ra rồi lớn lên ở nơi thâm sơn cùng cốc , nên cô gái bị choáng trước chàng hoàng tử đẹp trai , cô không nể hà cực nhọc lặn lội vào thung lũng sâu hái thuốc về bó chân cho chàng . Gã hoàng tử ấy vậy là tệ , thay vì trân trọng sự chăm sóc đó , chàng ta lại trút hết đau khổ lên cô gái làm như tại cô ấy mà chàng bị như vậy . Tội nghiệp ! Cô gái không than van kể lể, chỉ biết ngày đêm lo lắng tận tụy cho người mình thâm yêu . Sau 1 thời gian chàng hoàng tử đã đi đứng được , cô gái vui mừng vô cùng . Cô dắt chàng ra suối rồi mơ mộng nghĩ tới lúc cùng hoàng tử xây nhà bên suối

Phương Phi chợt buồn buồn

- Cô ta thật ngốc vì gã hoàng tử cao ngạo ấy có bao giờ nghĩ tới cô , dưới mắt gã cô khác nào 1 ty nữ thấp hèn trong cung , cô ta phải cúc cung tận tụy vì chàng là đương nhiên

Hãn chợt ngắt ngang

- Đây! Hình như em tưởng tượng quá đà rồi

- Vậy anh hãy coi đây là chuyện của ai chứ không phải của mình . Tôi xin hết ở đây

Phương Phi chống tay nhìn ly rượu trên bàn , đầu cô không hề nhẹ lâng lâng nữa mà nó bắt đầu nặng

Phi bảo

- Anh rót tiếp rượu đi chứ

Hãn lắc đầu

- Thôi đủ rồi

- Sao lại đủ ? Vẫn còn trong chai mà

- Phần đó của tôi

- Không được . Anh đừng kiếm chuyện để ăn gian ghen

Hãn chép miệng

- Em đa nghi quá

- Nội tôi bảo đa nghi là thói quen cần có của phụ nữ

Hân dò hỏi

- Đường như em rất nghe lời bà nội ?

Phương Phi nói

- Dĩ nhiên

- Chắc nội thương em nhất nhà ?

Phi lắc đầu

- Không đâu . Tôi đứng hạng 3 , sau chi. Hoài và ba . Ở nhà tôi , chi. Hoài là hàng top ten , chứ tôi thì nhàm gì

Hân chợt tò mò

- Trước khi ở đây , em ở đâu ?

Phương Phi trả lời

- Ở rất nhiều chỗ . Gia đình tôi không có nhà , từ đó tới giờ toàn ở thuê , ở nhờ . Tôi không nhớ nổi mình dời chỗ ở bao nhiêu lần rồi . Cứ nghĩ tới hai chữ “dọn nhà” là đã phát khiếp . Ba tôi dành dụm lắm mới mua được miếng đất đầu ở quận bảy , chắc còn hơi lâu ba mới cất nhà

Phương Phi khẽ nhăn mặt , cô chống tay giữ cho đầu đừng gục xuống bàn

Hân vỗ nhẹ vào tay cô

- Nè! em sao rồi ?

- Có sao đ ... àu ... Bắt đầu ngày mai , anh phải luyện tập đó . Anh mà không giữ lời hứa là rất dở, tôi xem thường lắm . Anh phải tội nghiệp chi. TA chứ . Tôi nhất định làm đủ cách để anh đi được , anh phải cố gắng nếu không muốn mất người yêu . Chắc! Chi. TA đẹp thế kia chắc có nhiều ... “cái đuôi” lắm

Hân khó chịu

- Em say rồi

- Chưa! Tôi đang nói chuyện đàng hoàng với anh mà . Nếu say , tôi đã lăn quay ra đất .

Mắt nhắm đầu gật gà gật giường , Phương Phi quơ tay

- Chiều nay tôi đi học , tối về còn dạy kèm bé Beo nữa , tôi làm sao dám say . Tôi ngồi với anh hết giờ làm việc mới thôi . Mà cũng chưa thôi đâu . Hết việc ở đây , tôi còn việc ở nhà . 1 thau quần áo to của mọi người đang chờ tôi về . Ấy vậy mà tôi phải bết nhè ở đây . Hừ! tôi bán thời gian của mình cho quỷ mất rồi . Rõ chán ! Sao chuyện nhọc nhằn gì cũng tôi gánh hết vậy ? Chi. Thử Hoài sướng thật! Chị ấy đi làm bằng xe máy , nhờ tôi chi. Hoài mới có xe máy đó ghen

Hân thắc mắc

- Nhờ em nghĩa là sao ?

- Ủa! Chớ anh hổng biết hả? Cô Nhận đã hứa mà ... Quên nữa , tôi không nói đâu , không nói đâu

Phương Phi đứng lên rồi loạng choạng bước được vài 3 bước , Phi đành dựa tường sau đó từ từ sụm xuống đất

Hân gọi ầm lên

- Chi. Bờ ... Chi. Bờ ...

Phải cả phút sau , Bờ mới lên tới . Chị hốt hoảng

- Ấy trời! Nho? Phi làm sao vậy?

Hân cộc lốc

- Say rượu . Chị đỡ Phi vào salon na9'm tạm đi

Chi. Bờ nhìn Hân trân trối

- Cậu ép con nhỏ hả?

Hân gắt

- Tôi bảo gì , chị làm đó , đừng có hỏi

Bờ ngồi xuống lay Phi

- Dậy ... dậy ... Phi

Mắt nhắm mắt mở , Phi nương theo tay Bờ đứng dậy . Kề cô vào nhà , Bờ đề? Phi nằm trên chiếc salon rồi lằm bằm

- Con nhỏ này tính đùa với lửa hay sao ấy! Tự nhiên lại uống rượu . Thiệt hết biết!

Hân lặn xe vào , Bờ xăng giọng

- Để tôi đưa con bé về nhà , chớ nằm đây đâu có được

Hân gằn giọng

- Sao lại không được ? Ý chị là gì khi nói như vậy ? Đưa Phi về nhà trong lúc thế này mới là rách việc với bà cu. Tuý

Bờ vẫn còn ăm ức

- Biết thế sao cậu để con nhỏ uống dử vậy ?

Hân lạnh lùng

- Đó là chuyện riêng của chúng tôi . Chị vào pha cho Phi ly chanh nóng tốt hơn là trả lời

Bờ bữu môi

- Nó say như chết , uống nước cam lồ cũng hồng tỉnh nổi nói chi nước chanh

Hân nhăn mặt

- Nhờ gì thì làm đó đi , sao chị thích cãi thế ?

Bờ vẫn chưa ngậm miệng

- Cô TA mà xuất hiện lúc này thì có trời mới biết chuyện gì xảy ra

Hân hơi khựng lại vì nghe Bờ nói vậy . Nhưng anh tin Ân sẽ không khi nào tới vào giờ này , hơn nữa hôm nay đâu phải ngày nghỉ . Mà nếu Ân ghé càng hay , biết đâu cô nàng sẽ ghen lồng ghen lộn lên không chừng

Lặn xe trở ra hàng hiên , Hân rót hết rượu trong chai ra . Anh chợt muốn được say như Phương Phi . Say đi để thấy mình không là mình . Say đi để bắt đầu ngày mai anh lao vào cuộc chiến với chính bản thân đầy cam go khốn khổ.

7. Chương 7

Phương Phi rầu rĩ nhìn bánh xe xẹp lép rồi nhìn lên bầu trời xám xịt . Hừ! Tự dưng lại bị xì bánh . Thật là xui xẻo!

Vừa lằm bằm , cô vừa dắt xe ra khỏi cổng trường . Dắt bộ 1 đoạn khá xa , Phi mới tìm thấy chỗ sửa

Nhìn 1 dọc mấy chiếc Dream , Future ... nằm đợi , Phi cầm chắc cũng còn lâu mới tới lượt mình . Đành phải chờ thôi , nhưng lỡ mưa xuống, Phi chẳng biết trú vào đâu khi cái chòi của ông thợ sửa xe chỉ bé bằng lỗ mũi nữa . Phi lạy trời gió lên thổi mây tan hết để dừng mưa , khổ sao trời không nghe hết lời cô van vái , nên gió cứ nổi lên thật , song kèm theo gió là mưa nặng hạt . Phương Phi chạy vội tới quán cà phê gần đó , nhưng cô dậm vào mà chỉ đứng trú dưới hiên

Đang ngó những cái bong bóng nước thi nhau vỡ trên đường , Phi bỗng nghe có người hỏi

- Phải em là Phi không ?

Ngỡ ngàng , cô quay vào và gặp 1 gương mặt đàn ông . Không khó khăn lắm , Phi đã nhận ra ngay là ai
Phương Phi chột reo lên

- A, anh Cần!

Cần mỉm cười

- Vẫn nhận ra anh dù chỉ gặp 1 lần à ?

Bỗng dưng Phương Phi bối rối vì những lời của Cần , cô chưa biết nói gì , anh đã mời

- Em vào quán , không thì ướt hết

Phương Phi vuốt tóc

- Em ... à tôi đang chờ vá xe

Nụ cười vẫn còn nguyên trên môi , Cần nói

- Anh cũng thế . Mưa như vậy chắc còn lâu mới xong . Cứ vào trú mưa đã . Anh sẽ không ép em uống gì đâu , đừng có ngại

Phương Phi lắc đầu

- Ý tôi không phải như anh nghĩ

- Vậy thì vào đây

Phương Phi ngần ngại rồi bước theo Cần . Quán cà phê ven đường này không sao sánh bằng quán Hoàng Tử hôm nào , nhưng bên ngoài đang mưa , có 1 chỗ trú mưa ấm áp thơm phức mùi cà phê và nghe nhạc chìm khuất trong mưa thế này là nhất rồi

Rụt rè ngồi xuống , Phi nói

- Nếu 1 mình , chẳng đời nào tôi dám vào đây

Cần nhìn cô

- Anh biết . Tất cả chỉ là tình cờ , mưa cũng tình cờ mà gặp lại em cũng rất đổi tình cờ

Người phục vụ quán tới đứng kế bên bàn với vẻ chờ đợi

Cần dịu dàng

- Em uống gì , Phương Phi ?

Phi ngập ngừng

- 1 chút gì đó cho ấm

Nhìn người phục vụ, Cần nói

- Cà phê sữa nóng

Cần hỏi

- Em vẫn thường gặp Hân chứ ?

Phương Phi trả lời

- Vâng , mỗi ngày mỗi gặp

- Hân thế nào rồi ?

Mặt Phương Phi tươi lên

- Đã chịu luyện tập dù ảnh nhăn dử lắm

Cần tằm tằm

- Chắc em khôn khổ vì hân ?

Phương Phi nhếch môi

- Đã là công việc thì phải chịu . Tôi nghĩ người bệnh nào cũng khó tánh như nhau

Cần nhăn mặt

- Nhưng Hân là bệnh nhân đặc biệt

Phi so vai

- Vì ảnh là bạn của anh à ?

Cần bật cười

- Em lắc léo hay thật!

Phương Phi sốt ruột nhìn đồng hồ

- Chắc ơ nhà đang trông tôi

Cần sốt sắng

- Em gọi điện về nhà đi , máy đây này

Phi liếm môi

- Cảm ơn . Tôi không biết sử dụng

- Dễ mà ! Em đọc số , anh gọi cho

Thấy Cần lấy trong túi áo ra cái di động bé xíu , Phương Phi đành đọc số điện thoại của gia đình

Cần nhăn mặt , đưa máy cho Phi , cô áp vào tai chờ đợi

giọng Thư Hoài lạnh lốt

- Alô ...

- Chi. Hai hả? Xe bị xì , phải chờ vá ba bốn chiếc mới phiên em . Chắc em về trễ , nói nội dung trông . Thôi nha

Nhận cái điện thoại từ tay Phi, Cần lại cười

- Ngắn gọn , tiết kiệm từng chữ còn hơn đánh điện tín . Em làm anh ngại quá!

Phương Phi chớp mi

- Tôi thấy ngại thì đúng hơn . Cảm ơn anh

Cần hóm hỉnh

- Giờ đã yên tâm rồi chứ ?

- Vâng

- Vậy em uống sữa đi cho ấm

Phương Phi thoáng bối rối vì sự ân cần của Cần . Với Hân , cô chưa bao giờ nghe 1 câu nhẹ nhàng như vậy . Cũng phải thôi , anh ta luôn nghĩ Phi là người phục vụ , còn anh ta là người bỏ tiền ra thuê cô mà . Với mối quan hệ như vậy , làm sao Phi được nghe những lời ngọt ngào cho được

Cần tò mò

- Công việc cụ thể của em là làm gì cho Hân ?

Phương Phi ủ ury cà phê sữa còn nóng trong tay

- Giúp anh ấy phục hồi chức năng chân

Cần ngạc nhiên

- Vậy à ? Anh cứ tưởng việc đó có chuyên viên kỹ thuật ở trung tâm chấn thương chỉnh hình lo chứ

Phi chép miệng

- Thì đúng là như vậy . Mỗi ngày đều có kỹ thuật viên tới hướng dẫn Hân tập . Phận sự của tôi là giúp anh ấy tiếp tục những lúc kỹ thuật viên đã về . Lẽ ra chuyện này chi. Ân sẽ đảm trách theo yêu cầu của anh

Cần cười cười

- Nhưng Ân đã gạt ngang đòi hỏi trẻ con này , và em là người thay thế TA , đúng không ?

- Anh đã biết rồi còn hỏi làm chi

Cần xoa cằm

- Để biết chắc chắn Hân là bệnh nhân đặc biệt . Thế em làm cách nào mà hân chịu luyện tập ?

Phương Phi ranh mãnh

- Bí mật nghề nghiệp , tôi không nói đâu

Cần gật gù

- Lém như em chắc Hân thua rồi

Phương Phi cười cười . Chẳng lẽ cô kể cho Cần nghe mình đã làm gì để? Hân chịu luyện tập . Nhớ lại hôm say sưa ấy , Phi vẫn còn ngán ngấm . Đúng là Hân thua nhưng ... bù lại Phương Phi bệnh mất mấy ngày vì trò cá cược bằng rượu đó . Dù bà Nhận đã sang tận nhà xin lỗi bà nội Phi về tội “chơi ngông dại dột” của con trai , song bà nội Phi vẫn phiền lắm . Bà đã ... xin cho Phi thôi không giúp Hân nữa , mặc kệ bà Nhận năn nỉ , mặc kệ chi. Thư Hoài tấm tức vì hụt mất chiếc xe

Chính Phương Phi cương quyết được tiếp tục công việc . Cô đã đạt được mục đích là Hân phải chịu luyện tập . Không lý nào giờ cô lại nghỉ việc . Thấy Phi quá cương quyết , mọi người đành chiều theo

Giọng Cần trầm ấm vang lên

- Chiều nay Phi đi đâu để mắc mưa vậy ?

- Tôi đi học . Trường tôi ở gần đây ?

Cần đoán

- Chắc em học kinh tế ?

- Vâng . Năm thứ 3

Cần gật gù

- Vừa đi học , vừa làm việc . Em giỏi thật!

Phương Phi điềm đạm

- ThỜi buổi này có rất nhiều người vừa học vừa làm chứ đâu phải chỉ mình tôi

Cần nheo nheo mắt

- Nhưng chăm sóc người bệnh kiểu như Hân thì chỉ có mình em

Phương Phi cười

- Cũng chẳng phải vinh dự gì

Cần cũng cười . Anh không phải mẫu người thích tán tỉnh , thích chuyện trò với người lạ. Nhưng không hiểu sao vừa rồi thấy 1 cô gái co ro đứng dưới hiên mưa , Cần lại xúc động khi nhận ra đó là Phương Phi , người quen của Hân . Tuy chỉ mới gặp thoáng qua 1 lần , nhưng anh rất có cảm tình với cô . Nếu đây là cơ hội tái ngộ , sao anh lại bỏ qua nhỉ?

Cần tùm tùm 1 mình . Anh đã không bỏ qua cơ hội của mình , nên bây giờ anh mới ngồi đây với 1 cô gái đầy cá tính

Phương Phi băng quơ

- Mưa lớn quá!

- Thường những lúc mưa , nếu đang ở nhà em sẽ làm gì ?

- Tôi có rất nhiều việc vặt , nên dù mưa hay nắng , tôi vẫn bận rộn vì chúng . Nếu rảnh , thật rảnh , tôi thích nhìn mưa qua ô cửa kính . Cảnh vật nhoè đi ngộ lắm

Cần nghiêng đầu nhìn Phi

- Ngộ như thế nào ?

Phương Phi nói

- Mọi thứ chìm trong những giọt lệ rồi dòng lệ nối tiếp nhau , nhạt nhoà , lung linh . Không tin hôm nào anh nhìn thử xem

Cần gật đầu

- Anh biết mà , vì anh cũng thích nhìn mưa qua ô cửa

Mắt Phương Phi tròn xoe thích thú . Cô hỏi

- Anh còn thấy gì nữa không ?

Cần trầm tư

- Thấy mình đang cô đơn và ước có 1 người cùng ngắm mưa với mình

Phi dài giọng

- Tội nghiệp nhỉ!

- Nghe em nói “tội nghiệp”, anh lại thấy đáng đời mới kỳ chứ

Phương Phi hấy hấy mắt

- Nếu anh thật sự thấy đáng đời thì đâu có gì là kỳ

Lần này ca? Phi lần Cần đều cười . Tự dưng 2 người thấy như đã gần gũi và hiểu nhau từ lâu rồi .

Cần nhìn ra hiên mưa

- Có 1 người cùng ngắm mưa và cùng cười với mình thật là vui

Phương Phi im lặng dù cô cũng đồng quan điểm với Cần . Bên anh , cô bỗng thấy mình dịu dàng hơn khi ở bên Hân hoặc bên những đứa bạn trai học cùng lớp

Giọng Cần bồi hồi

- Nhạc hay quá phải không ?

Phương Phi nói

- Hay , nhưng hơi xưa cũ . Bài “Ướt Mi” này thuộc thời của ba mẹ chúng ta

Cần trầm ngâm

- Em có thấy từng dòng , từng note nhạc thấm vào hồn không ? “Ngoài hiên mưa rơi rơi , lòng ta như chơi vơi ...”

- Có chứ

- Điều đó chứng tỏ , bài nhạc không già khi những người trẻ vẫn còn thổn thức lắng nghe và thấy lòng chùng xuống như nỗi niềm của ai đâu lại rơi vào chính mình

Phương Phi vuốt tay quanh ly cà phê sữa . Giá Cần này có bề ngoài lăm lè đúng như lần gặp đầu Luyện đã giới thiệu , nhưng coi bộ tâm hồn gã không như thế . những lời gã nói đang làm phi băng khuâng đây này . Thật ra Phi không thích lắm những bài nhạc xưa , già gấp mấy lần tuổi của mình , cô vẫn thích Lam Trường . Mỹ Tâm cũng những tình khúc trẻ trung hơn . Ấy vậy mà lúc này Phi lại muốn nghe hoài bài “Ướt Mi” buồn hiu hắt . Chẳng lẽ vì kẻ bên Phi có 1 người vẫn còn là người lạ và trong 1 khung cảnh cũng rất lạ.

Phương Phi tò mò

- Chắc anh rất thường ngồi ở những quán cà phê ?

Cần đáp

- Ngồi quán là 1 trong nhiều cách giết thời gian của đàn ông . Anh thì luôn thiếu thời gian nên không thường ngồi quán đâu

Phi gật gù

- Với anh , chắc công việc là trên hết ?

Cần nhìn Phi

- Trước đây là như vậy , nhưng bắt đầu hôm nay anh nghĩ mình sẽ thích ngồi quán hơn

2 người chột rơi vào sự im lặng của nhạc và mưa . Nhưng cuối cùng nhạc cũng ngừng và mưa cũng tạnh . Phương Phi như bừng tỉnh khỏi 1 giấc mộng đẹp khi đứng dậy rời quán . Hè phố vẫn còn loang loáng nước , đèn đường đã đỏ 2 hàng như giục cô về

Cần nhìn cô , giọng trầm hẳn xuống

- Mong sẽ gặp lại em . Con mưa nhỏ bất ngờ

Suốt con đường về , hồn Phương Phi lâng lâng bay bổng . Cần gọi cô là cơn mưa nhỏ bất ngờ nghe hay lắm , thế còn anh là gì ? Phải chăng anh là cơn giông lớn vừa thổi qua khu vườn đời cô ? Ôi chao ! Sao hôm nay Phi lại văn chương thế nhỉ? Phương Phi mỉm cười với sự ví von đầy lãng mạn của mình . Cô cong lưng đạp xe , miệng thầm thì hát “Hoạ mi hót trong mưa” . Phi không phải hoạ mi , giọng cô khà khà vọt vọt , trong những lúc như vậy dù ngổn trời , vọt vọt hay sơn ca thì cũng nên biểu lộ cảm xúc của mình 1 chút chứ

Về nhà , Phi thấy đã có đủ bà nội , bà mẹ và chi. Thư Hoài , mọi người đang rất trông cô

Ông Trường tăng hăng giọng

- Mưa tạnh lâu rồi mà

Phi chớp mi

- Con biết nhưng phải chờ vá xe lâu ơ là lâu , con đói bụng muốn chết

Thư Hoài nheo mắt nhìn Phi

- Nhưng trong em phơi phơi niềm vui chớ chả có tí gì muốn chết hết , người lại khô queo như vừa được sấy .
Trú mưa ở đâu hay dữ vậy ?

Phương Phi liếc Hoài 1 cái dài sọc , cô vênh mặt lên

- Em vào quán cà phê ngồi , chị tin không ?

Bà Túy hỏi ngay

- Này! Ai cho phép con vào quán 1 mình ?

Phi le lưỡi

- Con đùa mà nội

Bà Túy hỏi tới

- Vậy con trú mưa ở đâu mà không bị ướt ?

Phi vuốt tóc

- Con ... vào nhà sách

Bà Miên gật đầu

- Ờ khôn đó . Trong nhà sách nên ... khô queo là phải . Thôi đi rửa tay rồi ăn cơm

Phương Phi thở phào thoát nạn , cô rửa tay và cười với mình trong gương

Vào bàn ăn , ông Trường hỏi Thư Hoài

- Công việc của con thế nào ?

Hoài nhoẻn miệng cười

- Vẫn còn học việc ba à . Nhưng nhờ cô Nhận quan tâm , nên chả ai dám ăn hiếp con

Bà Túy nói vào

- Số con Hoài có quí nhân phò trợ nên làm gì ở đâu cũng suôn sẻ , thành công

Ông Trường quay sang nhìn Phi

- Còn con thì sao Phi ?

Đang gấp cọng đâu , Phi buột miệng

- Dạ có sao đâu ạ.

Bà Túy nhú mày

- Không sao là sao ? Hồn vía con đang ở đâu vậy Phi ?

Bà Miên nhỏ nhẹ.

- Nó mới đi về , chắc còn mệt mà má

Bà Túy gấp cho Phi miếng thịt kho

- Ăn nhiều vào cho no rồi trả lời ba mày đàng hoàng

Phương Phi ngơ ngác

- Dạ trả lời gì hả nội ?

Bà Túy chép miệng

- Trời ơi! Nãy giờ nó ngủ hay sao vậy cà ?

Thấy Phi nhìn mình , Hoài dài giọng

- Ba muốn biết em và con trai cô Nhận tới đâu rồi ?

Trần ông Trường cau lại

- Ý ba không phải như cách con vừa nói

Phương Phi vội trả lời

- con hiểu . Đạo này anh Hân đã chịu tập luyện rồi

Bà Túy dặn dò

- Con phải cố gắng hơn nữa đó

- Dạ con biết rồi

Ông Trường nhìn bà Túy

- Con không muốn Phi tiếp tục công việc đó chút nào . Chả hay ho gì khi lửa gần rơm

Bà Túy giãy nảy

- Giỡn hoài ! Má đã hứa với bà Nhận , hơn nữa con Hoài đang cần xe đi làm , người ta sắp ứng tiền trước để mua , nếu con Phi nghỉ thì coi như hư bột hư đường hết . Vợ chồng mày có nhường xe cho con Hoài đâu mà bàn ra bàn vào . Tao đã tính toán cả rồi , đừng vẽ chuyện nữa , chỉ tổ rách việc

Phương Phi nuốt vội miếng cơm còn trong miệng

- Việc con đang làm cũng nhẹ nhàng , con làm được mà ba

Ông Trường im lặng khi thấy bà Miên nhìn mình . Ông nén tiếng thở dài cố ăn cho hết bữa

Bà Túy buông đũa trước tiên

- Thời buổi khó khăn này kiếm được đồng nào hay đồng nấy , miễn sao đồng tiền của mình lương thiện thì thôi , ở đó mà thích với không thích

Mọi người còn lại tiếp tục với vẻ uể oải . Đợi ông Trường rời khỏi bàn , Thư Hoài đá vào chân Phi và nói nhỏ.

- May mà bà không biết chuyện em say rượu , nếu không thì ..

Bà Miên gắt

- Ăn cho xong đi

Phương Phi là người đứng lên sau cùng . Cô dọn dẹp mọi thứ , rửa bát , tắm rửa và trở lên căn gác lửng của 2 chị em

Thư Hoài đang thoa kem dưỡng da vừa hát nho nhỏ. Thấy Phi cô nói

- Bà Nhận đã hứa hết tháng này sẽ đưa tiền qua mua xe . Em chịu khó chăm sóc chiều chuộng gã què kia kỹ kỹ vào nha Phi . Mỗi tháng lãnh lương ra chị sẽ trả bớt 1 phần lương cho em , nếu không ba mẹ lại nghĩ công em cực khổ chẳng được đồng nào lương bổng ...

Phi ngất lời Hoài

- Em có nói gì đâu mà chị lo

Thư Hoài tiếp tục sẫm soi mặt

- Chị em là chị em , nhưng đâu đó phải rạch ròi . Xem như em cho chị mượn toàn bộ tiền lương được bà Nhận tạm ứng để mua xe . Cái xe là của chị nha ...

Phương Phi mệt mỏi

- Ủ , em sẽ không động vào đâu . OK ?

Dứt lời , cô nằm Chuối ra nệm . Phi buồn buồn khi nghĩ tới cơm áo gạo tiền và sự tính toán của chị mình . Chưa bao giờ Phi so đo hơn thua với Thư Hoài , cô xem việc giúp bà Nhận , bù lại chi. Hoài có được chiếc xe là việc đương nhiên cô phải làm vì cô là 1 thành viên của gia đình . Thế nhưng những lời hứa vừa rồi của Thư Hoài khiến cô bất ngờ . Khi nhận ra chỉ vừa mới đi làm chưa bao lâu , Hoài đã muốn có những sở hữu riêng mà Phương Phi không được quyền động vào

Điều này cũng là lẽ đương nhiên , thường tình . Ai cũng phải có những cái riêng cơ mà . Chẳng phải lúc trong quán cà phê với Cần là những riêng tư bí mật của Phi sao ?

Thật ra , Cần là người thế nào nhỉ? Là bạn của Hân , chắc anh ta cũng thuộc tầng lớp trung lưu hoặc thượng lưu giàu có thôi . Không nên nghĩ đến anh ta , dù chỉ là mơ mộng 1 chút cho thấy đời vẫn xanh màu lãng mạn

Thư Hoài bỗng gọi

- Ê Phi! Có 1 gã làm chung công ty khen chị có đôi mắt đẹp

Phương Phi lơ đãng

- Rồi sao ?

Hoài chớp chớp đôi mi

- Chị thấy gã khen đúng , nhưng vẫn còn thiếu ...

Phương Phi ngạc nhiên

- Thiếu cái gì ?

Thư Hoài chum chim

- Chị chỗ nào cũng đẹp chứ đâu chỉ có đôi mắt . Em thấy chị nói đúng không ?

Phương Phi chun mũi lại

- Bệnh thiệt ... Miễn ý kiến thừa .. bà . Vụ này ... bà nên hỏi gương thần

Thư Hoài liếc Phi

- Lại ganh tỵ với chị. Ghét! Đã tới lúc em phải thay đổi để có 1 gã khen em rồi đó

Phương Phi hỏi vặn

- Sao chị biết chưa có ai khen em ?

- Xi! Ai khen đâu ? Ngay cả người gần gũi em nhất là gã Hân cũng chả lấy nửa lời nói tốt

Phi khoát tay

- Nói làm chi tới ông trời con đó . Nếu không vì chị , còn lâu em mới thêm ... nhìn tới mặt gã ta

Thư Hoài vội vuốt Phi

- Chị biết em chịu cực rồi mà

Phi bĩu môi

- Vậy sao còn nói em ganh tỵ ?

- Chị đùa cho vui mà

Rồi Thư Hoài giả lả.

- Cô Nhận quý em lắm , lúc nào gặp chị cô cũng khen em . Bởi vậy chị phải cố sức trong công việc để được lòng cô Nhận

Thở dài 1 cái Hoài nói tiếp

- Có vào công ty làm mới thấy gia đình cô Nhận không đơn giản chút nào

Phương Phi không ngăn được tò mò

- Nghĩa là sao ?

Thư Hoài nói

- Nghĩa là rất phức tạp chứ sao . công ty đó thuộc dòng họ bên cô Nhận , ông Vĩnh , chồng cổ là giám đốc thật nhưng chả có chút thật quyền . Chuyện gì cũng do hội đồng quản trị quyết định , mà hội đồng quản trị thì toàn anh em của cô Nhận , nhưng những người này tranh giành quyền lợi dữ lắm , họ chia phe chia phái tùm lum hà

- Chị có về phe ai không ?

- Dĩ nhiên là phe của cô Nhận rồi . Có 1 bí mật này em nên biết để dễ ứng xử.

Phương Phi mở to mắt hồi hộp

- Bí mật gì ?

Thư Hoài hạ giọng

- Vợ chồng cô Nhận có nhiều bất đồng lắm . Chuyện này không phải ai cũng biết đâu nhau . Chị tình cờ nghe 2 ông bà gây nhau đó . Rồi ... vụ này còn ly kỳ hơn nữa . Ông Vĩnh và con mụ trưởng phòng kế hoạch kết moden , bà Nhận ghen lồng ghen lộn nhưng chả dám làm rùm beng vì sợ xấu thiếp hổ chàng

- Tại sao chị tình cờ nghe được những chuyện này hay vậy ?

Thư Hoài tủm tủm cười

- CũNng tại cái tật ưa sạch sẽ của chị . Hôm đó chị lên vào toilette riêng trong phòng làm việc của bà Nhận để ... trút bầu tâm sự . Chị đứng ở trong ấy thì bà Nhận và ông Vĩnh vào . 1 trận đấu khẩu nghe chừng rất êm tai đã diễn ra , nhưng thực chất hết sức là gay gắt . Qua đó , chị mới nắm được tấu của nhà giàu . Cũng thú vị lắm chứ

Phương Phi kêu lên

- Lúc đó chị không sợ bị phát hiện sao ?

- Sợ chứ , nhưng thần may mắn đã mỉm cười với chị . Họ đi ra mà không biết có người đã nghe hết bí mật của mình

- Chị có kể với ai chuyện này chưa ?

Thư Hoài lắc đầu

- Chưa . Đây là 1 bí mật , người ta có thể sử dụng hoặc mua bán nó , tội gì phải kể với ai

Phi buộc miệng

- Sao chị kể với em ?

- Chị đã nói lúc nãy rồi . Em nên biết để ứng xử với gã Hãn . Hừ! Người giàu cũng khóc là họ đó . Đừng có mà phách lối

Giọng Thư Hoài bỗng chùng hẫng xuống

- Chị sẽ cố hết sức mình kiếm tiền để gia đình mình có 1 căn nhà đáng hoàng . Chị đã quá sợ phải nay ở chỗ này , mốt ở chỗ nọ lắm rồi . Tội nghiệp nội đã từng tuổi này vẫn chưa yên ổn

Phương Phi lo lắng nhìn Thư Hoài . Cô biết chị mình luôn ám ảnh bởi sự giàu nghèo . Từ bé Hoài đã cố gắng học để quyết tâm làm giàu bằng sự học . Thông minh , xinh đẹp là vốn trời cho của Hoài . Phương Phi sợ chỉ . Hoài sẽ lợi dụng thiên phú , bấp chấp thủ đoạn để làm giàu quá

Đang lo lắng với ý nghĩ thoáng qua , Phương Phi chợt nghe mẹ gọi

- Điện thoại Phi ơi

Quái ! Ai gọi điện cho cô vào giờ này nhỉ? Chắc lũ bạn cùng lớp thôi

Không hứng thú lắm với suy đoán của mình , Phi chậm chạp bước xuống lầu , chậm chạp nhấc máy và thót tim khi nghe giọng Cần ầm ập vang lên

- Phương Phi! Em đang làm gì vậy ?

Phi quay lại tìm xem mẹ đâu rồi ập a ập ứng

- Là ... là anh à ? Sao anh biết số điện thoại nhà ... nhà tôi ?

Cần cười thật nhẹ.

- Thì chính hồi chiều em đã đọc cho anh , vô tình máy của anh đã ghi vào bộ nhớ

Phương Phi mím môi

- Có đúng là vô tình không ?

Cần nói

- Vô tình chỉ là 1 nửa thôi , cô nhỏ ạ.

Phương Phi im lặng . Mấy giây sau cô hỏi

- Có chuyện gì không anh Cần ?

Cần ngập ngừng

- Anh nghĩ mình sẽ không ngủ được nếu không gọi điện cho em . Từ lúc rời quán tới giờ , tâm trí anh vẫn chưa thôi nghĩ về em

Phương Phi vuốt mặt để lấy bình tĩnh nhưng vẫn nghe tim mình đập lạo nhịp khi giọng Cần thiết tha

- Chúng ta sẽ tiếp tục gặp nhau nữa Phi nhé ?

Phi rớt cả lên

- Tôi ... tôi không biết . Tôi ... tôi rất bận . Thật đó!

- Anh hiểu nhưng vẫn mong được nhìn thấy em ...

Phương Phi ngắt ngang

- Để làm gì ? Xin anh đừng đùa . Tôi và anh khác nhau lắm , chúng ta không có gì chung ngoài buổi chiều tình cờ này hết . Thôi nhé! Mẹ tôi gọi , tôi phải vào rửa chén tiếp đâu

Phi ngồi thừ ra sau khi đã gác máy . Sao cô lại nói thế khi rõ ràng suốt từ lúc rời quán đến giờ , cô cũng toàn nghĩ về anh ?

Có phải vì cô mặc cảm không ? Gia đình Phi đến 1 chỗ ở còn chưa có , cô đâu dám trèo ơ mộng tới 1 anh chàng chạy chiếc ... A còn lảng cuống . Hãy thực tế như chị . Thư Hoài đi con nhóc

Lên gác , Phương Phi chống tay nhìn ra ngoài cửa sổ. Trời vẫn còn ầm ướt lắm dù mưa đã tạnh hẳn

Thư Hoài tò mò

- Ai gọi vậy ?

Phương Phi trả lời nhất gừng

- Bạn

- Đứa nào thế ?

- Em có nói chị cũng không biết

Thư Hoài vẫn hỏi tới

- Sao lại không biết ... Bạn em thì được mất đứa ...

Phương Phi ậm ừ

- Đứa này em mới chơi

Hoài cần nhần

- Mới chơi mà đã cho số điện thoại . Em nên nhớ đây không phải nhà mình đâu

Phương Phi nhăn mặt

- Em nhớ rồi , làm ơn để em yên

Dứt lời , Phi nằm xuống nhắm mắt lại . Bài “Ướt Mi” chợt vang lên như trong 1 cõi nào xa lắc

“Buồn dâng lên đôi môi . Buồn đau hoen ướt mi ai rồi . Buồn đi trong đêm khuya . Buồn rời theo đêm mưa . Còn mưa trong đêm nay . Lòng em buồn biết mấy ...”

Mưa đã tạnh , nhưng với Phi buồn chỉ mới bắt đầu .

8. Chương 8

Phải đợi gần nửa tiếng đồng hồ , Phương Phi mới thấy Hân chập chập lăn xe ra

Cổ nén bực bội , cô dịu dàng

- Chúng ta bắt đầu nhé ?

Hân nạt

- Làm gì vội dữ vậy ? Phải để tôi thở với chứ

Phương Phi lạnh lùng

- Đừng làm trò trẻ con nữa , trông chán lắm . Bắt đầu được rồi . Anh thử vịn vào tôi và đứng dậy xem nào

Bước tới gần , Phi cúi xuống chìa tay và đưa vai cho Hân

Anh rít lên

- Em điên chắc , làm sao tôi đứng lên được

Phi vẫn chìa tay về phía Hân

- Chưa thử mà đã nói không . Tôi tin anh sẽ đứng lên được

Hân hất hàm

- Hừ! Em tin thì ăn thua gì

Phi đốp ngay

- Sao lại không ăn thua . Chính vì tôi tin anh là người giữ lời hứa nên ...

Hân gằn

- Đủ rồi . Em khỏi cần nói nữa

Dứt lời , Hân cẩu mạnh vào bàn tay chìa ra của cô , tay kia anh dè đến đau điếng vai Phi rồi lập cập cố đứng dậy . Hân càng cố nhắc mình thì càng bấu mạnh lên vai Phi . Cô mím môi ráng sức gánh đỡ thân hình vốn to cao của Hân , nhưng anh vượt qua nổi sức nặng của mình

Buông xuôi , ngồi phịch xuống ghế chiếc xe lăn, Hân hào hển thở.

- Tôi không làm được

Phương Phi đưa tay lau mồ hôi trán mình rồi nài nỉ.

- Anh ráng thử 1 lần nữa . Anh Hiền nói với tôi , anh làm được mà . Nào , cố lên!

Hân gào lên

- Dẹp cái anh Hiền của em đi . Thằng cha ấy ác như quỷ. Cả em cũng vậy

Phương Phi điềm nhiên

- Anh mắng tôi là quỷ hay là gì cũng được hết . Cứ mắng cho đã mồm , nhưng anh vẫn phải tập thôi . Đừng có câu giờ nữa . Có mỗi việc đứng lên anh còn không làm được nói chi ...

Hân rít qua kẽ răng

- Cấm em xúc phạm tôi

Phi khiêu khích

- Vậy thì đứng lên đi . Đã 1 tuần lễ rồi , mỗi việc đứng lên anh vẫn chưa thực hiện như đã hứa , nói chi tới chuyện sẽ đi sẽ chạy

- Em có biết là đứng dậy đau lắm hay không ? Em đâu chịu đựng cơn đau thấu xương đó nên muốn khua môi múa mép gì không được

Phi dịu giọng

- Tôi cảm nhận được sự đau đớn của anh .

Hân bấu môi

- Bốc phét!

Phương Phi im lặng . Cô bước ra ngồi xuống bậc tam cấp dẫn xuống khoảng sân nhỏ đầy hoa của nhà Hân . Cô nản quá rồi khi cứ phải dỗ dành rồi cố tình khích bác Hân . không có dấu hiệu gì cho thấy anh đang cố gắng vượt qua bất hạnh của mình . Sức ì của Hân khiến cô hết sức chán ghét . Hân đúng là 1 tiêu biểu cho 1 kiểu công tử thời đại . Vậy mà cô Nhận luôn miệng khen con trai . Theo lời cô ấy thì trước kia Hân là 1 thanh niên hoạt bát , hoà đồng với mọi người , có ý chí phấn đấu cao và học rất giỏi . Nhưng sau khi xảy ra tai nạn , anh đã thành 1 người khác . Khổ sao Phương Phi lại phải đối diện hàng ngày với con người thứ 2 của Hân . 1 con người cộc lốc , thô lỗ , chưa bao giờ nói 1 câu êm dịu với Phi , nhưng cô vẫn phải nghe trong cảm ghét

Giọng Hân vang lên châm chọc :

- Tôi nói thế mà đã giận à ? Với cái kiểu dân bán cá ngang ngạnh, tính tình du côn như con trai của em thì làm gì biết cảm nhận được sự đau đớn của người khác . Tôi tưởng người như em không có tự ái chứ .

Phương Phi làm thỉnh nuốt tự ái, nuốt nổi cảm phẫn vào lòng . Lững thững đứng lên, cô tới phía sau chiếc xe lăn và mím môi đẩy mạnh nó xuống con dốc nhỏ mà bà Nhận vừa cho thợ làm thêm để giúp Hân dễ dàng điều khiển xe từ hành lang xuống khoảng sân vườn . Phi đẩy khá mạnh khiến chiếc xe đổ nghiêng, Hân ngã tuột khỏi xe trong hốt hoảng giận dữ .

Hân cuống quýt sờ nắn đôi chân mình:

- Em muốn giết tôi à ?

Không thèm trả lời, Phi vất vả lật chiếc xe lại rồi đẩy nó vào nhà trước cặp mắt vằn đỏ tức giận lẫn ngạc nhiên của Hân .

Đứng trước anh, Phương Phi nói:

- Dù muốn dù không, anh cũng phải đứng dậy .

Nói rồi, cô quỳ xuống ghé vai chờ anh vịn . Nhưng Hân đã không làm thêm, mặt đanh lại, tay giơ lên, anh xáng cho Phi 1 bạt tai nổ đom đóm khiến cô bật ngửa ra sau .

Phương Phi gượng dậy rồi cũng thật bất ngờ, cô vung tay tát trả vào gương mặt đang hả hê của Hân . Tay Phi tê rần vì cái tát mạnh ấy . Má cô thì rất buốt, nhưng cô vẫn cố chịu . Nước mắt nhoe ra trên gương mặt còn hằn rõ dấu 5 ngón tay, Phi khô khan:

- Ăn miếng trả miếng là cách ứng xử của dân côn đồ . Giờ thì tôi với anh huề . Bắt đầu tập đi và hãy thôi cái trò ông ẹo, đồng bóng ...

Hân nhìn Phi sững sờ . Anh thấy mình lớ bịch, tồi tệ chưa từng thấy, nhưng chả lẽ mở lời xin lỗi con bé thì đã tệ càng tệ hơn .

Làm thinh, Hân lồm lỉ bám vào Phương Phi . Thật khó khăn lẫn đau đớn cô mới giúp anh đứng lên . Hân bám vào vai Phi, 2 chân run lên bần bật và mồ hôi túa ra ướt đầm cái áo thun anh đang mặc .

Dù còn hận vô cùng cái tát tai vừa rồi, Phi vẫn cố ngọt ngào khen Hân như khen con nít .

- Anh đã đứng được rồi thấy chưa . Anh hay thật! Bây giờ anh buông vai tôi ra nghen .

Hân nuốt nước bọt . Anh chợt thấy sợ khi đứng chông chênh trên chính đôi chân mình . Dang 2 tay để giữ cân bằng, Hân có cảm giác như là đứa trẻ đang tập đứng, tập đi .

Phi nhỏ nhẹ:

- Anh bước thử nha ? Tôi sẽ đỡ anh tới sát hàng rào để anh vịn vào đó tập đi .

Hân miễn cưỡng tuân lời Phi . Thật khó khăn anh bám vào cô, ị ạch lê từng chút khoảng cách từ chỗ Hân đứng tới chân rào không tới 1 mét, vậy mà anh tưởng xa lắm .

Vịn tay được vào cọc rào, anh thở hào hển:

- Ôi đau quá!

Hân vừa thở vừa cúi rạp người xuống, mồ hôi đầy trán đầy mặt anh trông thật thê thảm . Bất giác Phi ngồi xuống dịu dàng xoa bóp 2 bắp chân nhao nhoẹt vì không vận động của Hân . Bàn tay cô run run, lần đầu cô quá gần gũi cũng như chăm sóc như vậy với 1 người con trai, khổ nỗi Phi rất ghét anh ta mới bực chớ .

Dường như Hân cũng bất ngờ vì thái độ của cô . Anh bối rối, ân hận rồi tự ái ... Hất tay Phi ra, Hân lạnh lùng:

- Đừng có giả bộ, tôi cóc cần .

Hân cắn răng cố nhích chân từng chút ... từng chút . Ngay lúc đó có tiếng xe ngừng rồi tiếng kèn ngoài cổng . Phi nhìn ra và thấy Thiên Ân đang ngồi trên xe và liên tục nhấn kèn . Liếc vội Hân, cô bắt gặp gương mặt rạng rỡ khác thường, dầu mồ hôi vẫn ướt đầm, nhưng mọi sự mệt nhọc ở anh như tan mất cả .

Vội vã, quyền hành, Hân ra lệnh:

- Ra mở cửa cho tôi nhanh lên .

Phương Phi trừng mắt:

- Này, đừng có sai khiến tôi nhé ?

Hân sầm mặt:

- Tôi nhờ em vậy! Hừ! Chưa ngoa vừa thôi .

Phương Phi bước đi sau khi ném cho Hân 1 cái bĩu môi .

Mở cửa, Thiên Ân vọt xe vào và nhìn Phi bằng cái nhìn kẻ cả .

Dừng chống xe, Ân hỏi trống không:

- Hân đâu ?

Phương Phi nhướng mày:

- Chị hỏi tôi à ?

Thiên Ân tháo găng tay ra:

- Đúng vậy, ở đây đâu có người thứ ba .

Phương Phi nhếch môi:

- Anh ấy đang tập đi ở ngoài hàng rào .

Trợn tròn mắt, Ân kêu lên:

- Tập đi! Có được không vậy ?

Ân gõ đôi giày mũi nhọn gót nhọn côm cốp xuống đường rồi đi như chạy về phía hàng rào .

Đến bên Hân, cô như ôm chầm lấy anh khen lấy khen để .

- Ôi ... anh giỏi quá!

Hân nhe răng cười như con nít, anh kéo vạt áo lên lau mồ hôi rồi chăm chú nhìn Ân .

Cô lúc nào cũng đẹp lộng lẫy khiến Hân không thể không mê mải nhìn . 2 chân đau buốt tận xương, anh muốn quỵ xuống lắm rồi, nhưng vẫn cố bấu tay vào cọc sắt hàng rào . Anh cố gồng mình chịu đựng chứ không muốn Ân biết mình đang đau gần chết .

Thiên Ân vẫn vô tình:

- Chắc anh tập này giờ lâu rồi, nên mới mồ hôi đầm đìa như vậy . như vậy . Để em gọi nhỏ người làm mang khăn ra cho anh lau nghe .

Ân quay lưng lại đúng lúc Phương Phi đẩy chiếc xe lăn tới .

Cô trợn mắt:

- Ủa! Vẫn chưa tự đi được à ?

Phương Phi liếm môi:

- Anh Hân đi được rồi, nhưng chỉ mới vài bước thôi .

Thiên Ân thất vọng:

- Vậy mà em tưởng anh vút luôn xe lăn rồi chứ .

Hân gượng gạo:

- Thì cũng tới lúc anh vút nó thôi ... Nào, đỡ anh lên xe .

Ân đang lịch sự với váy ngắn, giày cao gót, vai đeo giỏ xách nên xoay tới xoay lui vẫn không biết sẽ đỡ Hân lên xe bằng cách nào . Đã vậy, người Hân sưng mồ hôi, cô không thích lắm nếu phải động vào anh lúc trông anh nhếch nhác thế này .

Phương Phi đành lên tiếng:

- Tôi sẽ giúp anh .

Định nói “Không cần đâu”, nhưng Hân đã kịp ngậm lại . Anh lại bấu vào đôi vai đã ê ẩm của Phi rồi bước từng chút từng chút lên “ngai vàng”

Thiên Ân liền đẩy xe lên hành lang . Hân quay sang nói với Phi:

- Em về được rồi .

Phương Phi gật đầu . Cô băng ngang đường trở về nhà . Đứng trước gương, Phi nhìn 1 bên mặt ửng đỏ của mình mà ứa nước mắt . Đến ba mẹ cũng chưa khi nào đánh Phi 1 cái, vậy mà gã lỗ mãng, vũ phu đó lại vung tay không thương tiếc chỉ vì cô muốn giúp đỡ .

Sao Phi buồn thế này nhỉ! Xoa xoa lên nửa gương mặt rát như bị bỏng, Phi tới bàn của Thư Hoài tìm lọ kem dưỡng da rồi nhẹ nhàng xoa lên những vết đỏ .

Từ dưới nhà đi lên, Hoài ngạc nhiên:

- Mắt em bị gì vậy ?

Phi ấp úng:

- Bị ... bị đụng cạnh bàn ở nhà cô Nhận .

Hoài nghiêng đầu nhìn:

- Đụng vào cạnh bàn sao đỏ cả 1 bên mặt giống như bị ai tát vậy ?

Phương Phi vội lấy tay che mặt:

- Ai đâu mà tát em, chị nói lạ thật .

Thư Hoài nhún vai:

- Biết đâu được, lỡ gã ấy nổi cáu lên thì sao ? Hôm nay chúa nhật, lẽ ra em phải được nghỉ chứ .

Phương Phi ậm ự:

- Việc của em, làm gì có ngày nghỉ .

Hoài nhìn Phi, giọng nghiêm lại:

- Chị không tin em đụng cạnh bàn, dấu tay in rành rành trên mặt kia . Hừ! Hân đã làm gì em hả ?

Phương Phi đành nói thật:

- Em đã cố tình làm hấn té ra khỏi xe bằng cách đẩy mạnh nó xuống dốc . Vừa đau vừa tức, Hân đã phản ứng như vậy, nhưng ngay tức khắc em cũng tát trả lại hấn 1 cái ê ẩm cả tay .

Thư Hoài kêu lên:

- Trời ơi! Bạo lực quá vậy ? Rồi sao nữa ?

Phương Phi vênh vênh mặt:

- Hân thấy em bà chằn quá, nên anh ta đã nghiêm túc tập đứng tập đi chứ sao nữa .

Thư Hoài xót xa nhìn Phi:

- Đúng là khổ thân em . Cái thằng què ấy thật quá đáng .

Phi dằn dò:

- Đừng nói cho ai biết đó . Ba không thích đâu, giữa chừng ba bắt em nghỉ ngang thì công em cả tháng nay thành công cốc .

Thư Hoài bảo:

- Chị không nói đâu, tách ba hay để ý, em phải giấu mặt đi, nếu muốn yên thân .

- Giấu đi đâu bây giờ ?

- Đừng xuống nhà, nếu mặt còn đỏ .

- Nằm đây để làm gì nhỉ ?

Thư Hoài cười cười:

- Để nghĩ tới 1 người nào đó . Như gã vừa làm em sưng mặt chẳng hạn .

Phương Phi bĩu môi:

- Còn khuya em mới nghĩ tới hạng trời đánh ấy . Chị không biết em ghét hấn tới mức nào đâu .

Thư Hoài nheo mắt:

- Vậy đã có ai cho em ưa chưa ?

Phương Phi chợt nhớ ngay tới Cần và chiều mưa đó nhưng ngoài miệng vẫn chối:

- Làm gì có ai . Sao bữa nay chị hỏi em chuyện này ? Phải lchị lại có thêm ai không ?

Thư Hoài hiu hiu tự đắc:

- Thêm một hai người .

- Đẹp trai không ?

- Đẹp, xấu có hết .

Phương Phi hỏi tới:

- Gã khen chị có đôi mắt đẹp thì thế nào ?

Thư Hoài trả lời ngay:

- Xấu trai, nhưng thuộc hàng thiếu gia, mẹ hắn và cô Nhận là chị em . Trong công ty, hắn có thớ lăm ... Tuy xấu trai, nhưng khối em mê tít .

Phi hóm hỉnh:

- Bởi vậy, nếu gặp hắn là chị chớp lia chớp lịa đôi mắt đẹp ?

Thư Hoài lim dim:

- Đương nhiên . Đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, mình phải biết vừa nhắm mắt vừa mở cửa sổ chứ .

Phương Phi ngơ ngác:

- Là sao ? Em không hiểu ?

Thư Hoài cốc vào đầu cô:

- Có 1 gã đi tự khắc sẽ hiểu .

2 chị em im lặng nằm cạnh nhau . Chắc chị Hoài đang nghĩ tới gã thiếu gia xấu trai . Còn Phi, Phi nên nghĩ tới ai nhỉ ?

9. Chương 9

Đang đạp xe sát lề đường, Phương Phi chợt nghe có người gọi tên mình hết sức trù mến . Quay sang, cô thấy Cần và nụ cười đầy thiện cảm của anh .

Phi chao tay lái, suýt nữa cái xe đạp cà tàng của cô va vào lề đường . Tim đập mạnh, Phi cố làm mặt lạnh .

- Chào!

Cần vẫn giữ nụ cười trên môi:

- Chào em, cơn mưa nhỏ .

Phi chớp mi:

- Anh cũng đi trên đường này à ?

- Trước đây chỉ thỉnh thoảng, nhưng sau buổi chiều ấy anh đi thường hơn và hy vọng sẽ trông thấy Phi .

Phương Phi ra vẻ thản nhiên:

- Để làm chi, khi chúng ta chẳng nọ nần gì nhau ?

- Anh không biết . Trong anh luôn có 1 thôi thúc phải được thấy Phi . Anh đã đứng chờ ở cổng trường, mãi tới hôm nay anh mới được gặp em .

Phương Phi chạy xe sát lề hơn:

- Đường phố đông như vậy, anh không nên đi kề bên tôi, người ta nhìn kỳ lắm .

Cần nhỏ nhẹ:

- Anh hiểu, nên muốn được mời em vào quán cà phê ... cho đừng bị kỳ vì người ta nhìn .

- Í, hổng được đâu! Tui mà về trễ là bị la liên .

- Anh chỉ xin nửa tiếng thôi . Đường phố đông, kẹt xe nửa tiếng là chuyện thường . Đúng không ?

Phương Phi xiêu lòng vì ánh mắt của Cần . Cô có nghĩ tới anh, dù mỗi lần như vậy Phi thầm nhủ hãy thực tế và hãy quên ... Nhưng nếu đừng mơ mộng xa xôi, Cần có thể là 1 người bạn . Mà bạn với bạn cùng uống cà phê có sao đâu .

Cần tha thiết:

- Vào quán hôm trước Phi nhé!

Phi nghe giọng mình yếu xìu:

- Cũng được . Nhưng chỉ 20 phút thôi .

Cần tươi hân lên:

- Vâng, 20 phút ...

Phương Phi chớp mi . Cô cảm giác mình đang làm 1 chuyến phiêu lưu đầy cảm dỗ .

Ngừng trước quán, Cần dựng xe mình rồi hăm hở dẫn xe đạp của Phi để kế bên, mặc kệ nhiều đôi mắt tò mò soi mói .

Rất tự nhiên, Cần nắm tay cô, Phi không thể rút tay lại, bên anh cô bỗng thấy mình nhỏ bé, ngơ ngác đến tội nghiệp .

Ngồi xuống, Phi nghe giọng Cần êm ái:

- Vẫn cà phê sữa chó cô bé ?

Phương Phi gật đầu và bồi hồi nhìn quanh như muốn tìm lại dư âm chiều mưa đó .

Cần mỉm cười:

- Vẫn y như hôm trước phải không ?

- Vâng, nhưng thiếu mưa ...

- Anh cũng nghĩ thế . Ít ra chúng ta cũng có 1 điểm chung Phi nhỉ ?

Phương Phi trầm giọng:

- 1 điểm chung mong manh giữa muôn vàn điểm riêng, đâu là gì .

Cần sôi nổi:

- Nếu gần nhau, hiểu nhau hơn, chúng ta sẽ có vô số điểm chung . Anh tin là vậy .

Cần chuyển đề tài:

- Anh có gọi điện hỏi thăm Hân . Nghe cậu ấy khoe đã bước được vài ba bước, anh mừng và nghĩ ngay đến Phi . Em thật là giỏi nên mới làm nên điều kỳ diệu ở gã cứng đầu đó . Chắc em vất vả lắm ?

Phương Phi nhếch môi nói 1 câu cũ rích:

- Tất cả vì cuộc sống thôi .

2 người rơi vào im lặng . Uống 1 ngụm cà phê, Cần hỏi:

- Anh điện thoại cho Phi vào giờ nào là tiện nhất ?

Phương Phi nghiêm nghị:

- Tốt nhất anh đừng nên gọi .

- Ba mẹ em khó đến thế sao ? Em đâu còn là học sinh phổ thông, em phải có bạn chứ .

- Ba mẹ tôi không khó như anh nghĩ . Tôi cũng không còn là học sinh phổ thông, tôi đã có bạn rồi và không muốn rắc rối vì có thêm bạn . Mong anh hiểu cho .

Cần cười khiến Phi nóng mặt vì nghĩ mình nói dối quá dễ .

Anh nheo mắt:

- Bạn em như thế nào nhỉ ? Có giống anh không ?

Phương Phi bĩu môi:

- Xì! Tự nhiên lại giống 1 gã xấu trai như anh . Hồng dám đâu!

Cần lại cười . Anh nói:

- Em là người đầu tiên chê anh xấu trai đó . Bởi vậy anh rất vui khi bị chê . Anh bạn của Phương Phi đẹp trai như ai ? Anh muốn gặp bạn em hết sức .

Phi ngạc nhiên:

- Gặp để làm gì ?

Cần tỉnh queo:

- Để chiêm ngưỡng vậy mà ...

Phương Phi nhún vai:

- Tôi đâu có ý khoe bạn mình, anh nên dẹp ý tưởng chiêm ngưỡng quái đản ấy đi .

Cần lại ... lái câu chuyện sang hướng khác:

- Thì ra nhà em đối diện nhà Hân ...

Phương Phi thật thà:

- Nhà của người quen, gia đình tôi chỉ ở nhờ ...

- Anh có nghe Hân nói, nhưng có sao đâu . Anh vẫn quý Phi như thường .

- Tôi lại rất sợ các bậc công tử như anh và anh Hân .

Cần lắc đầu:

- Không nên quơ đũa như vậy .

- Tôi đâu có quơ đũa, tôi đang cụ thể đó chứ .

Cần cắc cớ:

- Hân là người bệnh không kể rồi, nhưng sao em lại sợ anh ?

Phương Phi không trả lời .

Cần mỉm cười:

- Vì em thấy mình yếu đuối, nhỏ bé trước anh, đúng không ?

Phi bĩu môi:

- Anh đúng là tự cao khi nói vậy . “Sợ” có nhiều nghĩa, nhiều cách lắm đó .

Cần nhấn mạnh:

- Dù em nói thế nào, anh vẫn hiểu cái nghĩa, cái cách em sợ anh . Anh mơ 1 ngày nào đó em sẽ không nói em sợ anh mà sẽ nói là em ...

Phương Phi ngắt ngang lời Cần:

- Hết 20 phút rồi . Tôi về .

Cần tủm tỉm nhìn gương mặt đỏ bừng lên của Phi:

- Sợ anh cỡ nào cũng không nên vội như vậy nhỏ ạ . Vẫn còn 7 phút nữa đấy!

- Tôi sợ về muộn sẽ bị mắng chớ đâu sợ anh theo cách anh nghĩ .

- Em biết anh nghĩ gì à ?

- Biết chớ!

Cần nheo nheo mắt:

- Nhưng em sẽ không nói ra phải không ? Anh vừa khám phá chúng ta có nhiều điểm chung lắm, bé con ạ .

Phương Phi phản ứng ngay:

- Tôi không phải bé con .

- Anh xin lỗi Phương Phi vậy .

Phương Phi tránh cái nhìn của Cần . Cô ức lắm khi bị anh trêu chọc .

Mặt nghiêm lại, Phi nói:

- Tôi có 1 vài yêu cầu anh .

Cần khoanh tay:

- Anh biết những yêu cầu đó rồi . 1, không đón em ở cổng trường . 2, không kè kè theo em trên đường về . 3, không tìm tới nhà . 4, không gọi điện thoại .

Phương Phi mĩa mai:

- Anh từng trải nhỉ! Chắc đã bị nhiều người yêu cầu như vậy .

Cần xoa cằm:

- Đó là thủ tục, giống y như 1 người đi tìm việc phải qua phỏng vấn thôi . Với anh, chả có gì anh không vượt qua được .

Phương Phi cười nhạt:

- Thử đợi xem . Chào!

Dứt lời, Phương Phi đứng dậy . Cần không vội vã gì . Anh nhìn đáng giận dỗi của cô và tủm tỉm . Anh thích những cô gái có cá tính . Lần đầu thấy Phi, Cần đã nao nao trong lòng, lần gặp thứ hai anh biết mình sẽ không quên được Phi . Anh luôn khao khát chinh phục những cô nàng lúc đầu càng ra vẻ kiêu căng càng mau gục . Phương Phi hẳn không ngoại lệ . Rồi anh sẽ có 1 cuộc tình đắm say 1 thời gian, sau đó lại chia tay, rồi lại có 1 cuộc tình khác .

Khi trà dư tửu hậu với bạn bè, Cần vẫn hay ví mình như hòn đá cuội lăn mãi lăn mãi nên chẳng rong rêu nào bám được .

Lúc đó, Luyện đã phán 1 câu:

- Tới lúc nào đó đá cuội sẽ rơi vào cỏ, và cỏ sẽ phủ lên . Có thể đá mới nằm 1 chỗ, không lăn đi đâu được .

Ngày nào đó chắc còn lâu mới tới, giờ thì Cần “Cứ vui như mọi ngày, bên trời còn nắng, lá trời còn xanh, phố còn người đông, rồi quên, rồi quên ...”

Ra khỏi quán, Cần chạy xe thật chậm trên đường anh đoán Phi sẽ về nhà với mục đích tìm cô, nhưng không gặp . Cô bé nhanh nhẩu thật! Cần chép miệng quay xe lại . Cứ để Phi hụt hẫng, có thể cô mới phải nghĩ tới anh chứ .

Nhìn đồng hồ, anh tăng tốc . Tới nhà, Cần nhấn chuông lâu lắm chị Hoa giúp việc mới ra mở cổng . Anh hỏi:

- Không có ai ở nhà sao ?
- Dạ không ạ . Bà mới đi công chuyện với cô Xuân Đào .
- Công chuyện gì ? Chắc chị biết ?

Chị Hoa gãi đầu:

- Dạ ... chuyện cậu Tường có bồ ...

Cần kêu lên:

- Đánh ghen à ? Đúng là trời ơi đất hỡi .

Chị Hoa đứng xó rớ:

- Cậu ăn cơm, để tôi dọn .

Cần lắc đầu rồi về phòng mình . Những người phụ nữ trong gia đình anh ba đời nay luôn bị ám ảnh vì chồng ngoại tình . Xưa kia là bà nội, sau đó là mẹ, bây giờ tới chị Xuân Đào . Vỡ bi kịch tình yêu cứ diễn đi diễn lại mãi . Cần không bao giờ quên những lần mẹ vật vã đón đau vì ghen, trong khi ba cứ mềm mỏng hứa sẽ sửa đổi, rồi đầu lại vào đó . Ông đa tài và cũng đa tình nên chạy trời cũng không thoát khỏi đàn bà .

Anh không muốn giống ba, nhưng đa tình là “gien” di truyền, nên dường như với con cái, Cần cũng là 1 gã đa tình . Bỗng dưng Cần nghĩ tới Phi và thấy ái ngại . Cô gái ấy còn trẻ con quá so với những cô gái anh từng quen rồi chia tay . Có lẽ anh nên thôi đi ...

Cần nằm lăn ra giường . Anh biết làm gì cho bớt trống vắng, cho vơi cô đơn nhỉ ? Vào vũ trường quay cuồng, rồi chấp nhận những sự gạ gẫm trắng trợn của gái nhảy rồi sau đó tới 1 nơi chỉ có 2 người à ? Cần không thuộc tuýp ăn chơi sa đọa đến thế . Với Cần, công việc vẫn trên hết, anh luôn lao vào công việc với nỗi đam mê cao và dĩ nhiên anh kiếm ra bọn tiền . Về vật chất, Cần chẳng thiếu thốn gì cả, những người bạn của anh như Huy, như Luyện, như Hân cũng vậy . Bọn anh bị xã hội gán cho từ “quý tử” và anh thản nhiên chấp nhận tên gọi có phần mai mỉa, ganh ghét đó .

Cái di động rung lên trong túi áo . Cần lấy ra nghe .

Giọng Thiên Ân điệu hạnh:

- Rảnh không thưa sếp ?

Cần ậm ự:

- Có gì Ân cứ nói đi .

Ân có hơi nũng nịu:

- Bọn em đang trong bar Vân Vi, sắp ra với bọn em được không ?
- Bọn em là những ai ?
- Toàn là lính của sếp thôi .
- Đề nghị cụ thể tên người .

Ân cười khúc khích:

- Sếp nguyên tắc quá . Nhưng em xin vâng ... Thiên Ân, Hồng Anh, Trí, Thọ, Mai Liên ... 5 người chúng em xin chờ sếp đến ạ .

Cần lững lơ:

- Tôi chưa đến ngay được đâu .
- Bao lâu bọn em vẫn chờ mà . Hết đêm cũng được, miễn sao anh đến .
- Ân thừa thời gian nhĩ!

Anh nghe giọng Ân cười:

- Cũng không thừa đâu ạ . Chẳng qua em biết sử dụng thời gian của mình thôi .

Cần nhếch môi:

- Vậy cứ chờ đi . Tôi sẽ đến .

Hăn sẽ nghĩ gì nếu biết Thiên Ân có thời gian ngồi bar, nhưng không có thời gian cho người yêu đang ngồi 1 chỗ ?

Trước đây bọn anh thăm ganh tỵ khi thấy Hăn có 1 người yêu, rồi 1 tình yêu kéo dài những 4 năm . Ai cũng tin chắc Ân và Hăn sẽ kết thúc bằng 1 bằng 1 đám cưới to lớn, ấn tượng . Giờ thì xem ra chuyện cưới xin còn xa xôi lắm . Thiên Ân không thuộc mẫu phụ nữ chịu thương chịu khó vì chồng vì con . Chắc gì Ân chấp nhận 1 ông chồng phải ngồi xe lăn . Có thể Ân còn yêu Hăn, nhưng cưới thì ...

Cần thở dài . Bất hạnh của Hăn có thể ập tới với bất kỳ ai . Hy vọng sao Ân và Hăn sẽ cùng vượt qua bất hạnh đó .

Đi tắm, ăn qua loa vài 3 miếng dần bụng, Cần thay quần áo rồi dắt xe ra . Đã sắp 9 giờ tối mà mẹ và chị Xuân Đào vẫn chưa về . Tưởng tượng 2 phụ nữ 1 già 1 trẻ phải thấp thỏm đầu đó để chờ đợi, rình rập, Cần thấy khổ tâm quá . Nhưng đó có lẽ là số phận, anh không sao thay đổi được số phận người thân của mình .

Vào bar, Cần chong mắt tìm và thấy bọn Ân đang ngồi 1 góc với những ly rượu chân cao sóng sánh trông thật sành điệu .

Thọ, gã nhân viên kém Cần 3 tuổi vội đứng dậy mời . Cần ngồi xuống đối diện với Thiên Ân . Nhìn mắt cô, Cần biết Ân uống chắc đã nhiều .

Thọ đặt 1 ly chân cao trước mặt anh:

- Mời anh Cần ...
- Cảm ơn . Tại sao lại tụ họp ở đây nhĩ ?

Hồng Anh tí toè:

- Bọn em mượn rượu giải sầu .

Cần nhướng mày:

- Các cô thì sầu gì cơ chứ ?

Mai Liên chúm chím:

- Thiếu gì cái để sầu hả anh .

Trí xen vào:

- Em than sầu nhưng miệng lúc nào cũng cười, mắt lúc nào cũng lúng liếng, khó hiểu thật .

Hồng Anh tròn mắt:

- Gì đâu mà khó hiểu . Bộ anh không biết “Cười là tiếng khóc khô không lệ” sao ?

Trí lắc đầu:

- Không . Anh không biết ...

Mai Liên gục gặc:

- Thì bây giờ anh sẽ được biết . Nhỏ Anh đọc tiếp đi .

Hồng Anh nhắm nháp 1 chút rượu rồi tăng hăng:

Cười là tiếng khóc khô không lệ

Người ta cười trong lúc quá chua cay

Ta thần nhiên cười trước cái đổi thay

Của bao kẻ trái tim không thành thực ...

Nãy giờ ngồi im lặng, Thiên Ân bỗng bật cười:

- Sến vừa thôi các em . Cười là cười, khóc là khóc, đừng bày đặt trộn lẫn 2 trạng thái ấy vào nhau .

Cần nhìn cô:

- Chắc Ân không mượn rượu giải sầu ?

- Không . Em ... xù tất cả những gì liên quan đến buồn rầu .

- Lạc quan, yêu đời là tốt ... Thảo nào Hân luôn nói em là điểm tựa của hân .

Ân xua tay:

- Đừng nhắc Hân với bất cứ ngụ ý nào . Xin anh rõ điều này, em không là điểm tựa của ai hết . Nặng nề lắm mà em lại không đủ sức .

Cần cau mày:

- Vậy thì ai đủ sức ?

Thiên Ân nhún vai:

- 1 người nào đó, nhưng không phải là em . Hiện tại Hân cần 1 đứa sai vặt hơn cần 1 điểm tựa . Anh ấy đã tìm được rồi em mới rảnh rang thoải mái ngồi đây . nào, anh muốn với em nhé .

Cần chạm ly với Ân:

- Hy vọng Hân sớm bình phục . Chúng ta uống vì cậu ấy và vì tình yêu của 2 người .

Thiên Ân nhếch môi:

- Hân luôn có những người bạn tốt .

4 người còn lại làm thỉnh nghe Ân và Cần nói chuyện . Nhạc đang dồn dập bỗng chuyển qua điệu Slow da diết đến nôn nao .

Trí nháy mắt:

- Ôm nhau 1 chút chứ!

4 người đến lên, nhưng không ai dám rủ Cần và Thiên Ân ... Anh uống thêm ngụm rượu nữa và thấy cô đơn vô cùng, dù vây quanh anh là đầy đặc những con người .

Rời căn phòng trong căn nhà to rộng đến lạnh vắng để đến đây, Cần những tưởng mình sẽ vui hơn, hòa đồng hơn với mọi người . Ai ngờ không phải thế . Anh chỉ thay đổi không gian này tới không gian khác, còn anh vẫn là anh, người thích sưu tập các cuộc tình có đoạn kết luôn là chia tay .

Cạn ly của mình, Cần nói:

- Tôi về!

Ân ngạc nhiên:

- Sao thế ? Em đã nói gì sai à ?

Cần lắc đầu:

- Không .

Ân dài giọng:

- A! Em hiểu rồi . Anh sợ có lỗi với Hân khi ngồi đây . Chả lẽ em quyến rũ dữ vậy sao ?

Cần cười khẩy:

- Ân xem mình cao quá . Tôi về vì không phù hợp với không khí này . Chớ lỗi phải gì với Hân khi các người đều là nhân viên của tôi .

Vì tôi, nên Cần không thấy mặt Ân tái đi vì tự ái . Dường như chưa gã đàn ông nào dám trịch thượng với Ân như vậy . Anh ta mới xem mình cao hơn người khác chớ đâu phải ân . Hừ! Rồi cô sẽ cho Cần biết tay . Dù Cần là sếp mới của bọn cô, nhưng nhân viên nếu biết đoàn kết sẽ làm sếp khôn đốn dễ như chơi .

Mặc kệ Ân cười khiêu khích, Cần bỏ đi . Anh đang nghĩ tới Hân và biết chắc Ân sẽ không phải là người cùng Hàn vượt qua bất hạnh .

10. Chương 10

Đặt phong thư lên bàn , bà Nhận mỉm cười:

- Để cháu ăn vặt hoặc sắm sửa chút ít ..

Phương Phi lắc đầu:

- Cháu không dám nhận đâu.

Bà Nhận dịu dàng:

- Cháu xứng đáng được hơn thế nhiều. Nhận đi cho cô vui.

Phi ngập ngừng:

- Nhưng cô đã .. đã.:

- Cháu muốn nói tới số tiền cô ứng cho Thư Hoài mua xe chớ gì. Đừng nghĩ gì hết , so với việc cháu giúp Hân thì số tiền ấy không thấm vào đâu cả. Cô cảm ơn cháu nhiều lắm.

Phương Phi bứt rứt:

- Anh Hân vẫn chưa bình phục mà cô.

Bà Nhận cười:

- Nhưng đôi chân Hân tiến triển rất khả quan. Điều mà trước đây bác và TA có mơ cũng không dám nghĩ tới. Cháu đã chịu cực với Hân quá nhiều.

Phi im lặng. Đúng là cô chịu cực vì Hân quá nhiều. Giờ nghe bà Nhận nói thế cô thấy lòng ấm lại. Giá như Hân cũng nói được như bà Nhận nhỉ?

Giọng bà Nhận lại vang lên:

- Anh Hiến nói Hân cũng rất cố gắng , nhưng nếu được xoa bóp và châm cứu thêm Hân sẽ rất mau trở lại như xưa.

Bà Nhận ngập ngừng:

- Cháu có thể vì con trai bác hơn 1 chút nữa không Phi ?

Phương Phi hỏi:

- Cháu phải làm gì nữa đây ?

Bà Nhận vào ngay vấn đề:

- Cháu có thể bớt vài tiết dạy kèm bọn trẻ để học cấp tốc ngắn hạn 1 khoá vật lý trị liệu không ? Hân rất cần được xoa bóp và châm cứu , Phi ạ.

Phương Phi bối rối trước cái nhìn như van xin của bà Nhận. Cô ngần ngừ:

- Cháu phải hỏi ý kiến ở nhà chứ không dám tự quyết định đâu.

Bà Nhận nói:

- Nếu vậy , cô sẽ xin phép bà nội cháu.

Phi ậm ự:

- Vâng , chỉ sợ cháu không học nổi ..

Phương Phi phải xoa bóp phải châm cứu cho Hân sao ? Chỉ tưởng tượng thôi , cô đã thấy kỳ cục rồi , nhưng Phi đang ở thế chẳngặng đường , cô có thể từ chối à !

Bà Nhận nói tiếp:

- Nghe vậy chứ đơn giản lắm. Anh Hiễn sẽ đưa cháu tới chỗ quen để cháu được hướng dẫn. Cô sẽ bồi dưỡng xứng đáng cho công sức của cháu:

- Cháu không đòi hỏi gì đâu cô ạ.

Bà Nhận mỉm cười:

- Cô biết , nhưng cô đâu làm khác được. Thôi cháu vào với Hân nhé. Cô đến công ty đây.

Phương Phi kẹp phong bì khá dày vào quyển sách giáo khoa cô mang theo để 1 lát xong việc ở đây , cô sẽ sang dạy anh em thằng Bìn.

Với cô , món tiền này tới thật đúng lúc. Cô đang cần chi bao nhiêu thứ , nhưng không dám xin mẹ đây.

Bước ra sân , Phi thấy Hân đã ngồi như đang chờ mình. Mặt anh vẫn lạnh lùng khó chịu.

Lầm lì nhìn Phi , Hân hỏi:

- Mẹ tôi nói gì với em vậy ?

Phương Phi trả lời cho qua chuyện:

- Thăm hỏi thông thường.

Nhưng Hân vẫn chưa chịu , anh hỏi tới:

- Chỉ vậy thôi à ?

Phương Phi trừng mắt:

- Cô Nhận trả tiền công cho tôi ..

Mở banh quyển sách giáo khoa cho Hân thấy phong bì , Phi nhấn mạnh:

- Nó đây này. Anh cần kiểm tra xem bao nhiêu không ?

Mặt Hân thoáng đỏ lên , anh phân bua:

- Tôi không quan tâm tới tiền bạc. Tôi muốn biết mẹ tôi có nói gì về tôi không ?

Phương Phi lạnh lùng:

- Vậy thì không. Bây giờ chúng ta bắt đầu nhé.

Hân nói:

- Tôi tự tập trước lúc em qua đây 1 tiếng rồi. Giờ tôi đang nghỉ mệt ..

Phi ngạc nhiên:

- Thật hả?

Hân chép miệng:

- 2 chân tôi nhức quá.

Phi nhìn anh ái ngại:

- Anh đừng cố sức. Cái gì cũng phải từ từ. Chân anh cần được xoa bóp hay châm cứu.

Hân cười khẩy:

- Em nói cứ như lương y vậy:

- Tôi nói thật chứ bộ:

- Tập đã đủ khổ giờ lại thêm màn châm cứu. Tay Hiến này bày đủ trò để em hành hạ tôi. Hừ! Tôi sẽ bỏ tập cho coi.

Phương Phi bĩu môi:

- Hèn thì cứ bỏ.

Hân sùng sộ:

- Em bảo ai hèn ?

Phi nhấn mạnh:

- Anh chớ còn ai. Không kiên trì , thiếu tự tin , sợ vượt khó thì là hèn nhất chớ còn gì nữa.

Hân đành giọng:

- Bởi vì em không bị như tôi nên em sẵn sàng tuồng những lời đánh đá và độc ác. Ác là bản chất của em , đúng không phù thủy?

Phương Phi mím môi , cô đã quen nghe những lời như thế từ Hân , nhưng vẫn thấy tức.

Đứng khoanh tay , Phi độp lại:

- Có thể tôi đánh đá , đó là bản chất con gái , nhưng anh mới là người độc ác , ích kỷ,. Từ ngày nhận lời cô Nhận chăm sóc anh , đêm nào về ngủ tôi cũng gặp ác mộng.

Hân cay nghiệt:

- Thế à ? Vậy thì ngay bây giờ , tôi tuyên bố đuổi việc em. Chúc em ngủ nằm mơ gặp bạch mã hoàng tử.

Phương Phi quay lưng đi ngay. Trên bàn còn lại quyển sách giáo khoa và phong thư đựng tiền. Hân định gọi cô mang chúng đi , nhưng không hiểu sao anh mở miệng không nổi.

Gục đầu xuống , anh tự nguyện rửa mình. Anh mới đúng là ác khi nói thế với Phi. Trong khi anh biết cô đang ở thế tiến thoái lưỡng nan.

Mẹ anh đã đưa cu. Tút tiền để mua xe cho cô chi. Phương Phi. Giờ anh lại đuổi việc cô bé chỉ vì Phi nói anh độc ác , ích kỷ. Anh tệ thật đó. Nhưng lời nói đã thoát ra rồi , anh đâu thể nói đi nói lại. Bất quá , anh sẽ bảo mẹ “cho qua” chuyện tiền bạc luôn , coi như đó là tiền công lẫn tiền thưởng của Phi suốt thời gian qua. Bây giờ nếu cố gắng , anh vẫn tự tập 1 mình được mà , cần gì con nhỏ đánh đá đéo cho nhức óc.

Bờ mang lên 2 ly cacao sữa đá to. Nhìn quanh , chịt hỏi:

- Ủa, mới nghe tiếng mà nhỏ? Phi đâu rồi cậu ?

Hân cộc lốc:

- Về rồi!

- Ủa! Sao lại về ? 1 chút nó có trở lại không ?

Hân quyền hành:

- Không. Chị mang quyển sách và phong thư đó sang nhà Phi cho tôi.

Bờ nhăn mặt:

- Ngay bây giờ hả? Tui hồng rảnh đâu cậu.

Dứt lời , chi te te đi 1 nước. Hân hậm hực bưng ly cacao lên uống 1 hơi.

Cách đây không lâu , Cần có điện thoại cho Hân. Trò chuyện qua lại 1 hồi , hân có hỏi thăm Phương Phi. Cái thằng nổi tiếng lắm bồ ấy đúng là quý sa tăng. Ai nó cũng hỏi thăm được. Lại 1 điều , Cần khen Phương Phi không tiếc lời làm Hân hết sức nhột nhạt khi thấy mình đối xử hơi tệ với con nhỏ.

Cũng qua Cần , Hân mới biết hân và Phi đã tình cờ gặp lại nhau trong 1 chiều mưa hết sức lãng mạn. Hân đã định hỏi Phi về mối quan hệ này , nhưng không thấy con nhỏ nói năng gì tới Cần , nên anh đành thôi. Chẳng hiểu sao ngày lúc này Hân lại nghĩ tới Cần và Phi mới kỷ.

Gạt những suy nghĩ loanh quanh ra khỏi đầu , Hân mím môi tự đứng dậy. Dọc theo hàng lang nhà , mẹ anh đã cho thợ làm những thanh vịn dài bằng inox tròn vừa tay nắm đê? Hân nắm vào mà tập đi. Hân có thể thoải mái tập trên hành lang chứ không cần ra vịn cọc hàng rào như trước đây , điều đó giúp anh tập đi bất cứ lúc nào anh thích.

TA có vẻ phần khởi khi nhìn anh chập chững như trẻ con cạnh hàng rào. Từ ngày Hân tập trên hành lang cô không 1 lần ghé. Ân rất bận , là nhân viên của Cần nhưng gã bạn quý của anh chẳng hề miễn giảm chút nào cho Ân mặc dù gã thừa biết trường hợp của Ân và anh. Luyện trách Cần chỉ biết công việc cũng đúng , tình cảm với Cần dường như là trò đùa. Cần đâu biết cảm thông với ai.

Hân cố nhắc chân lên. Mồ hôi rịn ra nhớp tay. Anh cố nén đau mà bước từng bước 1. Giá có thêm Ân kế bên để lau mồ hôi , để khuyến khích và rú rít nói cười với anh nhỉ?

Đó chỉ là ao ước thôi. Ân chưa bao giờ ở cạnh Hân những lúc anh gồng mình chịu đau tập tễnh bước. Chỉ có nhỏ yêu tinh Phương Phi với mồm mép nanh nọc , giọng điệu chua ngoa nhưng rất chịu cực chịu khó với anh.

Hừ! Phi dám bảo anh là hèn nhát, không kiên trì , thiếu tự tin , sợ vượt khó. Thế thì Hân sẽ vượt khó cho con nhỏ yêu tin ấy coi. Không có .. nó , anh vẫn tự bước .. ngon lành mà.

Đưa tay quẹt mồ hôi trán , Hân lẩm nhẩm đếm từng bước , từng bước. 2 chân nặng trĩu , nhức buốt đang run lập cập dưới sức nặng của thân thể anh.

Hôm nay Hân tập quá thời gian quy định nhiều lắm. Anh định làm 1 double ngoạn mục cho bồ ghét con tiểu yêu Phi để nó hết bĩu môi chê anh:

- Á!

Hân thét lên đau đớn rồi anh té nghiêng 1 bên. Chân anh nhói buốt lên tận đầu , Hân gượng dậy , nhưng không được. Anh đau tới mức hoa cả mắt , mồ hôi xuất hạn đầm đìa.

Nghe anh la , chi. Bờ từ bếp chạy ra:

- Ôi trời ơi! Sao lại té thế này ?

Bờ tính đỡ Hân dậy , song anh gạt đi:

- Gọi Phương Phi , nhưng không được nói tôi bảo.

Dứt lời , anh rên lên đau đớn. Không dám chậm trễ , Bờ vội vàng mở cổng chạy băng băng sang nhà Phi gọi ới ới. Cũng mang cô chưa tới nhà Bin Anh , Bin Em , nên nghe chi. Bờ gọi , cô ra ngay.

Vừa gặp mặt Phi , Bờ đã la:

- Sao em để cậu Hân tập 1 mình ? Cậu ấy té xỉu dưới đất rồi kìa.

Phương Phi kêu lên:

- Sao lại thế ?

- Ai biết đâu ! Em quá mà xem.

Phương Phi hoảng hồn , cô chạy ba bước đã tới hành lang nhà Hân. Nhìn anh ngồi dựa tường , mặt nhăn nhó thở dốc , Phi vừa tội vù ghét.

Cố nén giận , Phương Phi ngồi xuống kế anh , giọng hết sức nhẹ:

- Anh cố sức quá , cơ bắp nào chịu cho nổi. Ráng hít thở cho sâu vào rồi tôi sẽ đỡ anh lên.

Hân vội làm theo yêu cầu của Phi , cô dịu dàng:

- Đã đỡ choáng chưa ?

Hân buột miệng:

- Tôi đau 2 chân quá.

Với tay lấy cái khăn lông mỏng gần đó , Phi nhẹ nhàng chạm mồ hôi trên trán , trên mặt , trên cổ? Hân. Tháo đôi giày vải ra , cô bắt đầu xoa bóp 2 chân anh.

Ở nhà thỉnh thoảng Phi cũng bóp chân cho bà nội , chỉ khác là chân nội nhỏ, nên cô không phải vận dụng nhiều sức. Đôi chân Hân to , dù cơ bắp nhão nhột , Phương Phi vẫn thấy 10 đầu ngón tay mình đau sau 1 hồi xoa nắn. Đỡ Hân đứng lên, cô ghé vai cho anh vịn vào nhà nhà. Đợi Hân nằm xuống giường xong , Phương Phi mới thở phào:

- Nãy giờ tôi sợ muốn chết.

Liếc Hân 1 cái , Phi chua ngoa:

- Đã bị nghỉ việc mà vẫn không yên thân. Rõ khổ!

Hân ngập ngừng , anh chưa kịp nói gì , Phương Phi đã nói tiếp:

- Tôi về đây. Anh ráng tự lo ỉnh nhé. Tôi sẽ làm việc khác để trả lại số tiền cô Nhận đã giúp gia đình tôi. Chào !

Tim Hân chợt nhói lên 1 cái. Anh bàng hoàng nhận ra Phương Phi quan trọng với mình biết bao nhiêu , nếu không có cô , chắc anh khó trở lại bình thường.

Phương Phi vừa rời khỏi phòng , Hân đã gào gọi tên cô. Quay vào , cô hỏi:

- Sao vậy ? CHận lại có vấn đề à ?

Hân nuốt nghẹn xuống:

- Ngày mai em quá nhé ?

Phương Phi mĩa mai:

- Anh không đuổi việc tôi nữa à ?

Hân liếm môi , anh khó khăn nói:

- Vừa rồi chúng ta có 1 chút hiểu lầm. Tôi mong từ giờ trở đi sẽ không xảy ra như vậy nữa.

Phương Phi im lặng. Cô chờ ở anh 1 lời xin lỗi , nhưng Hân đã không nói. Anh luôn ỉnh là cậu chủ , mà đã là chủ thì làm gì có lỗi.

Phương Phi nhếch môi chua chát. Đòi hỏi sự bình đẳng giữa Hân và cô là điều khó , thôi thì phải chịu lép vế 1 chút vì công việc vậy.

Phi trầm giọng:

- Tôi luôn mong điều tốt đẹp đến với anh , dù có thể với anh đây là lời chót lưỡi đầu môi. Chúng ta còn nhiều cái chưa hiểu nhau quá , nên dễ xích lòng. Tôi hy vọng mỗi người 1 chút , chúng ta chịu đựng nhau hơn. Anh nghĩ sao ?

Hân gật đầu:

- OK. Tôi hứa.

Phương Phi vẫn ra vẻ lạnh lùng:

- Tôi về được rồi chứ ?

Hân nói :

- Nhớ lấy quyển sách và phong bì trên bàn.

Phương Phi vừa quay đi thì Hân chợt buột miệng:

- Anh Cần gọi lời thăm em.

Như 1 phản xạ , Phi quay ngoắt lại , mặt đỏ bừng lên , cô ấp úng:

- Anh ấy gọi .. gọi lời từ hồi nào ?

Hân nhìn Phi như dò dẫm rồi đáp:

- Trước đây Cần có hỏi về em , nhưng hôm qua mới gọi lời thăm:

- Vậy à ? Cám ơn anh đã chuyển lời. Tôi về đây.

Nhìn Phương Phi hấp tấp ra khỏi phòng mình , Hân đoán già đoán non. Thật ra , hôm nay Cần đâu hề gọi điện cho Hân nên làm gì có chuyện thăm hỏi nhỏ? Phi. Vừa rồi anh đã bịa để xem phản ứng của Phi thế nào. Hình như Phi thích Cần thì phải. Bỗng dưng Hân khó chịu mà không biết tại sao.

Anh không hề ưa Phương Phi , thậm chí còn ghét con nhỏ nữa , vậy thì Phi thích ai , ăn thua gì tới anh. Rõ ràng Hân ích kỷ quá. Khi muốn Phi ngoài mình ra , không được nghĩ đến ai khác. Anh đúng là vô lý.

Nằm dài ra trên giường , Hân nghe ê ẩm từ gót tới đầu. Anh nhớ tới những ngón tay nhỏ nhắn của Phi. Lúc này con bé rất cố sức khi xoa bóp chân Hân , dù anh biết chắc Phi còn đang giận mình. Phương Phi đâu cần làm vậy với 1 gã Phi ghét như anh.

Hân nhức nhối ân hận. Anh không đáng mặt đàn ông khi cứ trút hết bức dọc , khốn khó lên đôi vai mảnh dẻ của Phi. Cô bé chịu đựng anh quá nhiều trong khi người yêu của anh lại né tránh.

Hân nhắm mắt khi lặn lại từ “né tránh”. Đúng là Thiên Ân né tránh ở thời điểm anh cần cô nhất. Lâu nay Hân luôn dối lòng nghĩ khác đi về người mình yêu. Anh cố tình bào chữa rồi bênh vực Thiên Ân trước gia đình bạn bè và với bản thân. Giờ thì ..

Chống 2 tay xuống giường. Hân ngồi dậy , anh không thể mất Thiên Ân , bởi vậy anh phải trở lại bình thường như lúc chưa bị tai nạn. Muốn thế thì chỉ còn con đường luyện tập.

Tay Hiển kỹ thuật viên bảo anh đã đi được 1 phần ba đoạn đường gian khổ nhất. Anh sẽ tiếp tục vượt qua đoạn đường còn lại với thời gian ngắn nhất để bù trừ suốt mấy tháng dài rong rã Hân ngồi 1 chỗ như tượng đá.

Bằng bất cứ giá nào , Hân cũng phải trở lại với chính mình.

Muốn là được , Hân đã từng là người cương quyết , bây giờ anh cũng là người cương quyết.

11. Chương 11

Ông Trường cau có hỏi Phương Phi:

- Con Hoài đâu ?

Bà Túy vội trả lời thay:

- Công ty mở tiệc chiêu đãi gì đó , nó được mời nên không ăn cơm nhà.

Ông Trường ngạc nhiên nhìn vợ:

- Nó mới vào làm , chỉ thuộc hạng tép riu sao lại được mời chiêu đãi kia ?

Bà Miên im lặng , trong khi bà Túy hồ hởi khoe:

- TH có bà Nhận đỡ đầu. Trong công ty , nó thuộc hàng tép riu thật , nhưng được ngồi chiếu trên đấy. Hoài được bà Nhận tín cẩn lắm. Bởi vậy , trưởng phòng , phó phòng gì cũng .. rét con nhỏ. Để rồi xem , nó sẽ nhanh chóng đi lên.

Ông Trường nói:

- “Càng cao danh vọng , càng nhiều gian nan”. Con không thích kiểu đi lên bằng cách dựa dẫm của nó. Phải phấn đấu bằng khả năng thật sự chứ.

Bà Túy cười khẩy:

- Tới bây giờ mà mày vẫn lý tưởng. Phấn đấu bằng khả năng thật hả? Nếu không có chỗ dựa , hết đời vẫn giậm chân 1 chỗ. Nhìn lại mình đi , mày phấn đấu mấy chục năm rồi , đến cái chòi cũng chưa có cho tao nường nấu thân già. Mày không thức thời như bọn trẻ đâu. Đừng làm chúng chùn chân , con mày sẽ khá hơn cha nó nhiều.

Ông Trường buông dũa đứng dậy. Bà Miên vội đứng lên theo:

- Anh đi đâu vậy ?

Ông Trường làu bàu:

- Tôi đi trực:

- Ăn cơm cái đã.

Bà Túy gắt:

- Hừ! Mới nói 1 câu đã dùng dùng tự ái. Mẹ con Hoài cứ để nó đi. Nhịn 1 bữa không chết đâu mà sợ.

Phương Phi thấy thương ba quá. Ông là người hiểu thảo , luôn im lặng nghe lời nội dù điều đó ông không thích chút nào. Hôm nay có lẽ ba bức mình lắm nên mới dám phản kháng bằng cách bỏ đi.

Phi biết bà không muốn cô giúp bà Nhận chăm sóc con trai , để đổi lại chi. Hoài có được chiếc xe máy làm phương tiện đi lại. Ông cũng không thích vẻ hanh tiến của chi. Hoài trong công việc , nhưng vốn là người chịu đựng , nên ông chỉ im lặng cho gia đình được êm ấm. Ông không muốn bà nội buồn. Nhất là vào lúc này , lúc bà đang tự hào , gặp ai cũng khoe nhờ tai giao tiếp bà đã tìm được cho cháu nội chỗ làm tốt , lương bổng hậu hĩnh.

Phi lấy mấy cái bánh bông lan , bánh su su Đức Phát để vào bịch rồi mang ra rửa xe cho ba. Nếu khuya đói , ông có cái dẫn bụng.

Bà Miên bước ra mở cổng cho chồng. Còn lại bà Túy và Phi ngồi ở bàn ăn.

Nhìn qua nhìn lại , Phi không buồn cầm dũa. Bà Túy tiếp tục kể công:

- Không nhờ tao quen biết , cả nhà chắc phải ở gầm cầu. Hừ! Ba mày hiền quá hoá khờ. Cũng tại hồi nhỏ cứng chiều , ập ủ quá nên lớn lên cái gì cũng ngơ ngơ ngác ngác. Bởi vậy tới thời tụi bây tao bắt phải lăn xả vào đời cho quen ..

Thấy Phương Phi ngồi chống cằm, bà Túy trợn mắt:

- Sao không gắp đi cho nóng.

Phi uể oải:

- Vâng.

Nhờ nhời cơm , Phi ráng nuốt cho đầy bụng , chớ chả thấy ngon lành gì.

Bà Miên lo lắng:

- Trông con mệt quá. Hay là nghỉ dạy kèm anh em thằng Bin đi. Cứ làm nhiều ăn ít thế này không khéo bệnh thì khổ.

Thở dài , bà Miên nói:

- Còn học message , châm cứu bao lâu nữa mới xong ?

Phi chép miệng:

- Dạ hết tuần này. Nên đâu cần nghỉ dạy.

Bà Túy khen ngay:

- Học mấy .. thức đó hay ghê. Bây giờ con Phi xoa bóp , bấm huyệt á có khác trước kia. 1 lát con để nó message cho. Đã lắm!

Bà Miên nói:

- Dạ để bữa khác. Tối nay con thấy nó đỡ lắm rồi.

Phi đứng lên:

- Có sao đâu mẹ. Con khoẻ như voi ấy mà.

Bà Miên bảo:

- Voi cũng bệnh đó con. Đạo này nhìn con xơ xác lắm đấy.

Phương Phi vội vàng tới đứng trước gương. Cô xoa 2 bên má rồi lo lắng với nhận xét của mẹ. Đúng là cô gầy hơn trước khi mặc quần áo cứ thấy rộng , nhưng nếu xơ xác thì .. chắc mẹ hơi quá lời.

Bà Túy nói:

- Ráng 1 vài tháng nữa , thằng Hân mà đi đứng bình thường thì con xong trách nhiệm. Nội nghe con Bờ nói độ rày nó bớt quậy rồi phải không Phi ?

Phương Phi gật đầu:

- Hân tự tập 1 mình , con chỉ xoa bóp và day ấn huyệt ở chân anh thôi nên cũng đỡ.

Bà Miên ngập ngừng:

- Là con gái phải ý tứ khi làm những chuyện đó nghe chưa. Mẹ không muốn con mang tiếng ..

Bà Túy ngắt ngang lời bà:

- Mẹ con Hoài tức cười thiệt. Thằng Hân là bệnh nhân , con Phi là người chăm sóc thì lo cái gì chứ. Đúng là nghĩ chuyện đâu đâu. Ý mẹ con Hoài cho rằng bà già này dễ dãi quá phải không?

Bà Miên nhỏ nhẹ:

- Con chỉ dặn dò nói vậy thôi chớ không có ý gì hết.

Phương Phi vội nói:

- Con biết rồi , mẹ và nội không phải lo.

Bà Túy như vẫn còn ám ức:

- Hân đã có vợ sắp cưới con nhà giàu. Nó mà để ý tới Phương Phi nhà này sao ? Đúng là khéo tưởng tượng.

Bỗng dưng Phi tự ái khi nghe nội nói thế. Nếu đó là ai khác chắc cô đã có phản ứng rồi. Nhưng ba còn im lặng trước bà nội , huống hồ chỉ cô. Thôi thì cứ nuốt tự ái đi để nghe đắng nghét cả .. ruột gan , phèo phổi.

Phi nhếch môi cười với suy nghĩ hài hước đó. Lên gác nằm xoa tay chân, cô mới thấy thấm mệt. 10 ngón tay cô mỗi rã rời vì xoa bấm. Nhớ lại ngày đầu làm việc này, Phương Phi vẫn còn nguyên cảm giác ngại ngùng, xấu hổ khi chạm tay vào người Hân.

Lúc đó, mặt cô đỏ ửng, còn người thì nóng bừng bừng, trong phòng có máy lạnh thế mà mồ hôi Phi cứ ướt trán. Cô tránh nhìn mặt Hân và anh ta cũng vậy.

Giờ thì cô tự nhiên hơn nhiều rồi. Phương Phi còn chịu khó vào nhà sách lùng sục những loại sách dạy xoa bóp, dạy ấn huyệt mang về cho Hân nghiên cứu rồi anh tự dạy ấn huyệt ình.

Sau buổi hứa sẽ “Chịu đựng nhau hơn”, Hân đã đối xử lịch sự 1 chút với Phi. Anh bớt cộc lốc, quyền hành, ra lệnh cho cô mỗi khi cần gì đó. Ngược lại Phi cũng bớt đánh đá, ba gai với anh ta. Gánh nặng tâm lý mỗi khi gặp Hân với bớt rất nhiều, Phương Phi mong ngày mong đêm Hân tự đi được mà không cần vịn tường hay chống nạng. Cô mong mau tới ngày xong bốn phận và trách nhiệm đối với bà Nhận, mong từng giờ, từng phút.

Điện thoại reo, bà Túy nhắc máy và gọi Phi:

- Cậu Hân gọi tìm con đây.

Phương Phi cầm máy và nghe giọng anh êm dịu khác thường:

- Em xin phép nội sang với tôi 1 chút nhé Phi. Tôi đang chờ Phi đó.

Phương Phi hỏi ngay:

- Có gì quan trọng không ?

- Có, nhưng em sang đây tôi mới nói được:

- Vậy thì anh xin phép bà nội tôi đi. Tôi đưa máy cho nội đây.

Rồi không đợi Hân nói tiếng nào, Phi đưa ống nghe cho bà Túy.

Chả hiểu Hân nói gì mà bà Túy gật đầu liên tục. Gác máy, bà bảo:

- Cậu ấy nhờ chút việc, con sang đi.

Phương Phi tò mò:

- Nhưng là việc gì, nội biết không ?

- Ủa! Chớ không phải Hân nói với con rồi sao ?

- Dạ, Hân đã nói gì đâu.

Bà Túy khoát tay:

- Thì cứ đi đi. Người ta đang chờ kia.

Bà Miên xót xa:

- Khổ thân con nhỏ. Tối rồi vẫn chưa được nghỉ ngơi.

Phương Phi qua đường. Cô nhấn chuông nhà Hân và bất ngờ đến mức đứng sững khi người ra mở cổng là Cần.

Anh mỉm cười, nụ cười khiến Phương Phi ngỡ ngác không nói nên lời. Cần ngọt ngào:

- Chào em. Cơ mưa nhỏ.

Phi như bừng tỉnh, cô gật đầu chào Cần rồi bước vội vào trong.

Tới hàng hiên nơi có bộ bàn ghế mới sáng, Hân thường ngồi uống cà phê, cô đứng lại hít 1 hơi thật dài thật sâu và nghe mùi hương lan tỏa thơm ngát.

Ngay lúc đó, Hân lặn xe ra. Tự dưng Phi vừa bối rối vừa bực dọc khi nhớ lại những lời úp mở của anh lúc nãy. Cô xằng giọng:

- Anh nói đi. Chuyện gì ?

Hân mỉm cười:

- À, có 1 người muốn gặp em.

Phi cúi kính:

- Và anh đã gọi tôi qua mà không cần biết tôi có muốn gặp hắn hay không ?

Hắn khựng lại, anh giả lả:

- Tôi thấy Cần thật tình muốn gặp Phi nên .:

- Nhưng tôi không muốn. Tôi về nếu không còn chuyện gì khác.

Hắn sa sầm mặt:

- Em thích làm tôi bề mặt lắm phải không ? Chúng ta đã thỏa thuận sẽ hợp tác tốt rồi mà.

Giọng Phương Phi cau có:

- Nhưng vấn đề này không nằm trong thỏa thuận, tôi có quyền từ chối.

Hắn nhấn mạnh:

- Đúng. Nhưng đây là sự tế nhị trong quan hệ giao tiếp.

Phương Phi cười khẩy:

- Anh cũng biết tế nhị nữa sao ?

Hắn cũng nổi khùng lên vì kiểu xách mé của Phi. Anh chưa kịp nói gì thì giọng Cần vang lên thật nhộn:

- Xem .. xem ai tới đây Hân.

Phi và Hân cùng nhìn ra hướng cổng đứng đúng lúc Thiên Ân bước tới hành lang.

Lúc Hân ngạc nhiên đến sững sờ, còn Phi đang bối rối vì cái nhìn của Cần thì Thiên Ân lên tiếng:

- Ủa! Sao anh có vẻ không vui khi em tới vậy ?

Lia cái nhìn sắc lẹm như xe hơi lia đèn về phía Phi, Thiên Ân khó chịu:

- 2 người đang có vấn đề riêng à ?

Cần bước tới kể Phi:

- Vấn đề ở đây là sự bất ngờ mà tôi là người viết kịch bản kiêm đạo diễn. Nào Phi, chúng ta vào bếp dọn vài thứ ra nhé.

Bỗng dưng Phi chẳng có chút cảm xúc nào khi đứng kể Cần. Cô cao giọng:

- Thật ra là trò gì ?

Cần nhìn cô:

- Đâu có trò gì đâu. Anh muốn gặp em, nên nhờ Hân mời em sang đây.

Phi im lặng. Cô nghe giọng Cần tha thiết:

- Đã lỡ hứa không tới trường, không điện thoại, anh chỉ còn cách này mới được thấy và nghe em nói.

Phương Phi rồi bời trong lòng, cô tò mò:

- Anh đã nói gì với anh Hân ?

Cần ngắn gọn:

- Anh bảo anh thích em.

Phương Phi giãy nảy:

- Sao anh nói kỳ vậy ?

Cần trầm giọng:

- Anh phải thật lòng, Hân mới giúp anh chứ.

Lòng Phi bỗng vỡ ra 1 nỗi gì như chua xót. Khi nghĩ tới việc Hân gọi mình sang đây vào giờ này, anh xem trọng bạn mình quá. Trong mắt Hân, Phi đúng là 1 người giúp việc. Cô phải tuân lệnh cậu chủ dù đã hết giờ phục vụ từ lâu. Hãy thực tế đi Phi, đừng tưởng rằng với những gì mày đã làm cho Hân, anh ta đã cảm động và xem mày như bạn.

Phương Phi nuốt khan, cô hạ giọng:

- Tôi xin anh đó. Tôi phải về, ở nhà còn bao nhiêu chuyện chờ tôi.

Cần cau mày:

- Em thật sự bận rộn đến thế sao ?

- Vâng. Con nhà nghèo chỉ biết làm chớ không biết chơi. Anh làm ơn cho tôi về:

- Nếu Phi về, còn lại anh sẽ thành kẻ lẻ loi, phá bình vô duyên nhất.

Phương Phi so vai:

- Sợ lẻ loi thì anh nên về cho xong:

- Em không ác đến thế chớ:

- Ác thì tôi có thừa. Anh Hân luôn gọi tôi là ác tiên là phù thủy mà ..

Cần lắc đầu:

- Hân đùa đó thôi.

Phương Phi chua ngoa:

- Anh cũng đùa như Hân chứ gì. Tôi không phải diễn viên nên không tham gia vào vở diễn cho anh đạo diễn đâu.

Giọng Cần chùng xuống khiến Phi xốn xang:

- Anh xin lỗi. Thật sự xin lỗi Phương Phi.

Nhìn Phương Phi, Cần buồn bã:

- Em về .. Chúc ngủ ngon!

Phương Phi làm thỉnh bước ra. Đang nói gì đó với Hân, Thiên Ân bỗng im bật. Cô nhìn Phi rồi hỏi:

- Ủa, sao không dọn gì ra hết vậy ?

Phi cố nhỏ nhẹ:

- Đó không phải việc của tôi. Xin phép anh chị tôi về.

Mặt Hân khó chịu:

- Đã nói rồi, vẫn đòi về ..

Cần nhỏ nhẹ:

- Tối nay Phi không rảnh. Cứ để Phi về đi Hân.

Giọng Thiên Ân ồ lên:

- À! Hiểu rồi .. Hiểu rồi! Làm ngoài giờ phải có bồi dưỡng thêm tiền. Anh thật vô tình quá Hân à. Ai đâu làm việc .. chùa cho anh cơ chứ.

Hất hàm về phía Phi, Ân nói:

- Nè! Tôi sẽ trả tiền thêm giờ. Em không phải viện bất cứ lý do nào hết.

Lấy trong ví ra 1 tờ 50 ngàn, Ân dẫn xuống bàn:

- Như vậy cũng không tệ. OK chứ ?

Máu nóng chảy rần rần trong người khiến Phi như mất khôn. Cô phần uất nhìn Hân rồi trút hết cảm giận vào anh:

- Tôi không nghĩ được gọi sang đây là để bị sỉ nhục như vậy. Đừng bao giờ ý có tiền rồi muốn làm gì cũng được.

Cổ họng nghẹn lại, Phi đi như chạy trước sự ngỡ ngàng của Hân. Cần vội vàng bước theo cô.

Giọng anh ray rứt:

- Anh không ngờ chuyện xảy ra như vậy. Anh xin lỗi Phi.

Phương Phi cười nhạt:

- Dẹp trò kẻ đâm người xoa của các anh đi. Người giàu có như anh, chị Ân và Hân thật ác khi dùng tiền để đánh giá kẻ khác. Tôi thật ngốc khi từng nghĩ tốt về anh.

Phi tức đến mức 2 tay run rẩy không mở được chốt cổng. Cần xót xa nhìn cô. Anh hơi dở khi không lường được chuyển biến xấu khi Thiên Ân xuất hiện 1 cách bất ngờ ngoài dự kiến của anh và Hân. Lẽ ra Cần phải nhớ Thiên Ân là người kiêu căng, cô ta thích hạ kẻ khác để nâng mình lên. Chỉ thương Phương Phi, vô tình thành nạn nhân của Ân. Mà Thiên Ân tệ thật, những gì Phương Phi làm cho Hân không thể tính bằng tiền, là người yêu của hân, Ân phải hiểu và mang ơn Phi không hết, ai đâu lại thấy tiền lên bàn và nói những lời khó nghe đến thế.

Anh biết Phi rất giận vì cô vốn tự trọng..

Giọng Phi nhỏ nhưng sắc lạnh:

- Từ giờ trở đi, tôi xem như chưa hề quen biết anh. Rất tiếc, nhưng tôi không thể nói khác.

Cô về rồi, nhưng Cần vẫn cứ tần ngần. Tự dưng anh thành kẻ thứ ba dư thừa mới vô duyên chớ. Nhưng chả lẽ đứng mãi ở đây ?

Cần trở vào và nghe Hân giận dữ:

- Em đáng tuổi chị con bé nhưng xử sự chẳng ra gì. Anh thật xấu hổ.

Thiên Ân cũng giận không kém:

- Anh coi nó hơn em chớ gì ? Con ranh ấy đáng giá mấy xu ? Thỉ cho nó vài chục ngàn thì có gì là sai nếu nó làm thêm giờ. Bất quá nó cũng là người làm. Sao anh để nó hỗn láo vậy. Nếu là nhân viên của em, em cho nghỉ từ lâu rồi.

Hân khó chịu:

- Anh không hề xem Phi là người làm hay là nhân viên.

Thiên Ân dài giọng:

- Vậy anh xem nó là gì ? Bạn gái à ?

Cần vội lên tiếng:

- Xin 2 người đừng cãi nhau nữa.

Thiên Ân vẫn chưa thôi:

- Anh đừng có can thiệp. Em phải làm ra lẽ chuyện này. Sao Phi có mặt ở đây ban đêm ?

Cần nhìn Hân rồi bảo:

- Trời ơi! Có gì đâu Ân. Tại tôi nhờ Hàn mời Phi qua chơi. Cô bé cũng là bạn tôi.

Ân chưng hửng:

- Anh quen với con nhỏ mặt hạng đó à ?

Cần cau mày. Anh nhấn mạnh:

- Xin lỗi. Phương Phi là bạn tôi. Ân nên lịch sự khi nói đến cô bé.

Thiên Ân mím môi:

- Thì ra thế. Các người về 1 phe bên vực .. con nhỏ đó hạ nhục tôi. Anh đâu cần giả vờ là bạn với .. nhỏ đó để che cho Hân.

Cần bực giọng:

- Phi thật sự là bạn tôi.

Thiên Ân chua ngoa:

- Nghĩa là 2 người cùng khoái Phương Phi.

Hân giận dữ:

- Em nói khó nghe quá!

Ân rin rít qua kẽ răng:

- Nếu không thì chỉ mỗi mình anh khoái nó. Vậy mà lúc nào anh cũng trách tôi không quan tâm, không đến thăm anh. Đúng là giả dối! Thật ra có nó rồi, anh đâu cần tới tôi nữa.

Cần ôn tồn:

- Kìa Thiên Ân. Em hiểu lầm Hân rồi.

Quắc mắt nhìn Cần, Ân cười khẩy:

- Giờ tôi đã hiểu hơn về anh rồi. Anh coi thường tôi vì con nhỏ đó. Thật đáng tiếc cho anh.

Thiên Ân bỏ về trước sự bất bình của Cần và tức giận của Hân.

Anh buồn buồn:

- Ân mỗi lúc 1 quá đáng, khiến tao toàn thất vọng khi nghĩ tới cô ấy.

Cần nhíp tay lên bàn:

- 1 phụ nữ giàu có, thành đạt ngoài xã hội chưa hẳn là 1 phụ nữ lý tưởng ình yêu và hôn nhân. Ý mày muốn nói thế ?

Hân im lặng. 1 lát sau, anh hỏi:

- Mày thích Phương Phi thật à ?

- Thích nghĩa là thích chứ làm gì có thích thật hay thích giả:

- Ý tao muốn biết mày thích Phương Phi luôn hay chỉ thích giai đoạn ?

Cần bật cười:

- Tao không thể trả lời được. Từ trước tới giờ, tao thích ai mày đâu hề quan tâm, sao lần này ..

Hân nghiêm nghị:

- Phương Phi không phải người để mày có lúc thích có lúc thôi. Cô bé là con nhà đài hoàng.

Cần nhún vai:

- Tao biết. Nhưng tình cảm khó nói trước lắm. Mày và Thiên Ân yêu nhau những 4 năm mà bây giờ mày còn thấy thất vọng:

- Nhưng tao chưa bao giờ đùa với Ân. Bọn tao yêu nhau thật.

Cần cười khê:

- Tao sợ mày ngộ nhận quá!

Hân kêu lên:

- Sao lại ngộ nhận ?

Cần khoát tay:

- Tự hỏi lòng mình chớ đừng hỏi tao. Không được nói chuyện với Phương Phi, đã vậy còn bị Thiên Ân mắng sa sả vào mặt. Buồn thiệt!

2 gã đàn ông rơi vào im lặng. Hân hoang hoang trước những lời vừa nói của Cần. Anh và Ân có thật sự yêu nhau không, hay đó chỉ là ngộ nhận ?

Đã có lần thằng Luyện lên giọng:

- Thời buổi bây giờ đừng hòng tìm 1 tình yêu kiểu Roméo và Juliette, vì chả ai yêu đến mức khùng điên chết vì người mình yêu đâu. Nhất là đối với tầng lớp trung lưu, tiền bạc rủng rỉnh. Họ không dư thời gian để hưởng thụ cuộc sống thì .. ngu gì lại chết khi với tiền trong tay, họ có thể thoải mái thay đổi người yêu.

Lúc đó Hân và Thiên Ân đều không đồng quan điểm với Luyện. 2 người mới say đắm yêu nhau và đã thề đời này kiếp này chỉ yêu mình nhau, thì làm sao chấp nhận triết lý yêu cuồng sống vội đó. Bây giờ Hân cần suy ngẫm lại 1 chút về tình yêu của anh và Thiên Ân.

Chắc Ân vẫn còn yêu anh, nhưng cô quen yêu 1 người ở xa, không ràng buộc nên với Ân tự do cá nhân vẫn là trên hết. Suy ra, cô yêu bản thân hơn yêu Hân. Tình yêu với Ân lẽ nào theo kiểu “Tình yêu đến em không mong đợi gì. Tình yêu đi em không hề hối tiếc” ?

Ân yêu nhưng không cuồng nhiệt, hết mình. Thế Hân thì sao ? Anh có khác cô không ? Nếu Hân đừng bị tai nạn, tình yêu của 2 người đâu qua thử thách, để biết mức độ nồng sâu.

Bỗng dưng Hân nhếch môi chua chát khiến Cần phải tò mò:

- Sao mày lại cười ?

- Tao đang nghĩ tới sự ngộ nhận và thấy sợ .. Thế mày đang nghĩ gì ?

Cần thản nhiên:

- Về công việc:

- Thật vậy à ? Mày không nghĩ tới Phi sao ?

Cần nói:

- Có. Nhưng nghĩ tới công việc trái tim sẽ nhẹ nhõm hơn. Tao nhận 1 điều ở Phi ..

- Là điều gì ?

- Lẽ nào mày không nhận ra khi rất gần gũi với cô bé ?

Nhìn đồng hồ Cần đứng dậy:

- Tao về. Xin lỗi vì tao mà Ân hiểu lầm mày. Đừng buồn nhé!

Hân nhún vai:

- Chuyện nhỏ!

Ngồi lại 1 mình ngoài hành lang, Hân nhìn qua nhà Phi. Cô bé đang làm gì nhỉ ? Hân chợt nhớ tới điều Cần lấp lửng. Thật ra, Cần muốn ám chỉ chuyện gì ở Phương Phi nhỉ ?

Từ khi biết Phi tới giờ, Hân chưa lần nào quan tâm, để ý tới cuộc sống của cô. Quan hệ giữ 2 người luôn căng thẳng. Hơn nữa, Hân giống Thiên Ân ở điểm không quan tâm tới người khác, nhưng luôn đòi hỏi người ta phải nghĩ tới mình, nên cũng vô tâm với cô bé. Anh rất hay bắt lỗi rồi yêu sách này nọ với Phi. Cô bé

bướng bình hay cái ấy đã chiều theo ý Hân. Phi rất tận tình với Hân, anh nhận ra và coi đó là 1 đương nhiên đã được trả bằng tiền. Chính vì sự ỷ lại vào đồng tiền đó, nên Hân không cho rằng mình chịu ơn Phương Phi mà xem đây như sự sòng phẳng.

Tối nay anh gọi cô qua cho Cần gặp vì cô là người đang giúp việc cho anh, chính vì vậy nên Hân hết sức khó chịu khi Phi khẳng khái đòi về. Mãi đến lúc Thiên Ân vung tiền như ném vào mặt Phi rồi nói nhiều lời khó nghe, Hân mới thấy bất bình. Anh biết Ân ghen tuông không phải vì yêu anh mà vì Ân tự ái, tự cao. Ân giận luôn Cần vì Cần .. dám nói Phi là bạn mình nữa là ..

Thiên Ân đúng là kiêu căng. Trước kia Hân tự hào đã cứu đỡ 1 cô nàng đồng danh, giờ anh đang lãnh hậu quả của thói tự cao ấy đây. Nhắm Hân có thể sống hết đời với người như Ân không ?

1 câu hỏi bất chợt nhưng dễ sợ mà Hân không dám nghĩ tới câu trả lời.

Yêu thì 2 người vẫn yêu qua yêu lại, nhưng sao tình yêu cứ nhạt nhẽo thế nào ấy.

Giờ này chắc Ân đã về nhà nhưng cũng có thể đang ngồi 1 mình trong quán cà phê nào đó với bạn bè cùng giới giàu sang, thành đạt như cô. Họ cùng nhăm nháp, cùng nói về nỗi khổ vì cuộc sống đầy đủ, dư thừa đến mức không biết mình đang muốn gì, thậm chí biết làm gì cho hết những đêm dài, nếu không ăn chơi, phá phách.

Nếu Hân không bị què, chắc anh cũng như họ. Bỗng dưng Hân rùng mình nghĩ tới Phi. Cô bé lúc nào cũng bận rộn vì công việc. Ấy vậy mà Hân luôn tạo áp lực tâm lý khi cô ở bên anh.

Trái tim ích kỷ của Hân bỗng đập mạnh những nhịp ân hận. Mân mê cái di động trong tay, anh muốn gọi cho Phi quá. Anh phải nói điều gì đó với Phi, nếu không đêm nay chắc anh sẽ khó ngủ.

Ngần ngừ khác với trước đây khi muốn gọi Phi, anh vô tư gõ đùng đùng những con số trên điện thoại bàn, lần này Hân đắn đo cả phút rồi mới từ tốn nhấn số nhà cô đã cài sẵn.

Giọng bà Miên vang lên khiến Hân ngập ngừng:

- Cháu là Hân, cô cho cháu gặp Phương Phi:
- À, cậu chờ máy. Con bé đang giặt quần áo.

Hân chột xốt xa. Vậy là Phi bận nhiều việc thật. Cô bé cực hơn sự tưởng tượng của anh.

Giọng Phi vang lên mệt mỏi:

- Tôi nghe đây.

Hân bỗng bối rối. Anh nhắm mắt lại và từ tốn nhả từng tiếng:

- Tôi thật tiếc với những gì đã xảy ra.

Phi cười nhạt:

- “Thật tiếc”. Anh nói như chuyện xảy ra không liên quan tới anh vậy. Nếu anh không gọi, tôi đâu có mặt để được nghe những lời vàng ngọc của chị Ân. Suy nghĩ này giờ tôi vẫn không biết mình đã làm gì sai để anh ghét ới mức .. Híc ..

Giọng Phi ghen lại rồi cô im bặt. Hân rỗi lên:

- Đừng khóc Phương Phi. Thật lòng tôi chỉ muốn tốt cho em và Cần. Tôi không cố ý để xảy ra chuyện đáng tiếc đó. Tôi xin lỗi:
- Nếu anh gọi điện chỉ để nói như vậy thì tôi đã nghe xong.

Hân hấp tấp:

- Đừng gác máy:
- Còn gì nữa à ?

- Nãy giờ tôi cũng suy nghĩ và nhận ra dường như chúng ta có rất nhiều điều chưa hiểu về nhau. Với em, tôi đã quá vô tâm, ích kỷ khi chỉ biết phần mình. Tôi thật đáng trách phải không ?

Phi vẫn còn chần chừ:

- Anh có quyền vô tâm vì anh đã bỏ ra nhiều tiền để thuê tôi phục vụ. Nhưng giả như anh bớt quyền hành cậu chủ 1 chút, tôi sẽ đỡ bị áp lực tâm lý hơn.

Hân nói như hứa:

- Tôi sẽ không như thế nữa:

- Rất cảm ơn, nếu đó là lời chân thật.

Phi im lặng, Hân hỏi:

- Không giận nữa chứ ?

- Tôi không hề giận anh. Vì giận chỉ ích lợi gì, nhưng tôi buồn mỗi lần chúng ta xích mích:

- Chúng ta sẽ không xích mích nữa:

- Hy vọng là vậy. Mọi người đã về rồi sao ?

- Vâng. Đã về:

- Anh và chị Ân vẫn vui vẻ bình thường chứ ?

Hân nuốt nước bọt:

- Vâng.

Phương Phi thở phào nhẹ nhõm:

- Thú thật nãy giờ tôi cứ sợ chị Ân vì những lời của tôi mà giận lấy qua anh. May quá, 2 người vẫn không sao, nếu không tôi lại phải thấp thỏm ân hận rồi:

- Em không ân hận vì làm Cần buồn sao ?

Phương Phi nhấn mạnh:

- Tôi chỉ sợ sẽ ôm hận vì tội trèo cao thôi:

- Làm gì có ranh giới trong tình cảm:

- Tôi cũng nghe nói thế, chắc đó là những tình cảm mãnh liệt chứ không chỉ là 1 thoáng băng khuâng rồi thôi.

Hân cười:

- Nếu chỉ là 1 thoáng sao em lại sợ Ôm hận ngàn thu ?

- Chà! Hôm nay cậu Hân có hứng thú phỏng vấn tôi nữa à ?

- Không phải phỏng vấn. Tôi muốn hiểu hơn về em:

- Để làm gì ?

- Để lưu vào bộ nhớ, để không xích mích với em nữa. Để chúng ta đối xử với nhau như bè bạn.

Phương Phi dài giọng:

- Cha! Nghe cảm động quá!

Hân có vẻ phật ý:

- Không tin tôi hở ?

- Đâu có. Anh làm tôi ngạc nhiên. Nói thật, chỉ cần anh xem tôi như 1 đứa em gái và dịu dàng với có em 1 chút là tôi đỡ khổ rồi.

Hân nhú mày, 1 lát sau anh mới nói:

- Anh rất vui nếu có 1 cô em bướng bỉnh như Phi. Bắt đầu từ giờ trở đi, anh sẽ có 1 cô em gái.

Phi ra điều kiện ngay:

- Nhưng không được ăn hiếp em gái đó:

- Ờ .. anh hứa. Chỉ sợ em ăn hiếp ngược lại anh thì có:

- Xi! Làm như anh dễ ăn hiếp lắm vậy.

Giọng Hân bồi hồi xúc động:

- Nếu trước đây anh xấu tính luôn làm Phi buồn thì Phi quên hết đi. Anh sẽ không như vậy nữa.

Tay cầm chặt ống nghe, Phi hoang mang. Cô không hiểu sao bỗng dưng Hân lại gọi điện và nói những lời êm tai đến thế.

Phải công nhận 1 điều, càng ngày anh càng dễ chịu hơn với Phi. 2 người đã có nhiều lúc êm ấm bên nhau, nhưng không có nghĩa là Hân quan tâm đến cô. Đây là lần đầu anh nói xin lỗi với Phi.

1 con người cao ngạo chịu xin lỗi 1 con nhóc bướng bỉnh đối đầu .. Ấy chà! Phi có nằm mơ cũng chưa dám tin là sự thật. Song rõ ràng đây là sự thật. Lòng cô chợt rộn ràng 1 cảm giác vui sướng kỳ lạ.

Giọng Hân lại vang lên:

- Sao ? Phi có nghe anh nói không ?

- Có chứ!

- Thế Phi nghĩ gì mà làm thình vậy ?

Phương Phi cong môi lên:

- Tôi đang nhớ tới mấy câu thơ của Trần Đăng Khoa:

”Làm anh khó đấy.

Phải đầu chuyện đùa.

Mỗi khi em khóc.

Phải nhường nhịn cơ ..”.

Phi hạ giọng:

- Anh làm được không, khi anh đã quen mình là cậu con trai cứng duy nhất:

- Đã quyết tâm, anh chưa bao giờ thất bại:

- Tốt, anh em mình cũng hứa .. Đây không phải chuyện đùa nhé:

- Ờ, không phải chuyện đùa .. Anh hứa sẽ làm hảo ca ca, và Phi sẽ là Hảo muội muội.

Phương Phi bật cười trong veo:

- Eo ơi! Cứ y như phim chương.

Hân cũng cười:

- Như vậy cho vui:

- Quan trọng là đại ca vui, đại ca yêu đời hơn kia, chứ còn muội lúc nào chả vui:

- Anh sẽ vui. Nhất định là thế.

2 người bỗng rơi vào im lặng. Tuy chỉ nghe giọng nói song Phi chợt thấy anh thật gần, gần hơn những lúc cô ở bên cạnh xoa bóp, day ấn huyệt cho anh nhiều lắm.

Giọng Hân tiếc nuối:

- Anh ngừng nhé. Mai gặp lại:
- Vâng. Anh ngủ ngon:
- Em cũng vậy. Ngủ ngon nhé!

Tắt máy rồi nhưng Hân vẫn ngồi ngoài hành lang. Anh cố nén, sao trong lòng cứ bùng lên 1 niềm rạo rức kỳ lạ, y như ngày nào anh nói lời yêu Thiên Ân.

Đàn ông vốn đa tình. Hân được biết ba của Cần hay làm khổ vợ con vì có quá nhiều đàn bà. Từ hồi còn học phổ thông, anh đã từng nghe Cần kể chuyện mẹ hắn đi đánh ghen. Cũng may gia đình anh không rơi vào bi kịch đó, ba anh rất nghiêm túc trong tình cảm. Ông chỉ chí thú làm ăn và Hân luôn tự hào về gia đình mình. Hân muốn giống như ba. Anh đã yêu Thiên Ân và suốt đời sẽ chỉ yêu mình cô thôi. Vì anh rất ghét yêu kiểu lăng nhăng , đào bồng. Có lẽ chính vì vậy nên anh vẫn bền bỉ chịu đựng Ân , dù giữa 2 người đã có dấu hiệu của những sự bất đồng to lớn.

Nhìn điện thoại , Hân quyết định gọi cho Ân để không áy náy vì lúc này đã gọi cho Phi. Vừa nghe giọng anh , cô đã tắt máy. Hân thấy lòng nhẹ nhõm. Anh không phải người có lỗi và đêm nay chắc anh sẽ ngủ ngon như lời Phương Phi vừa chúc. Tình cảm của anh thay đổi mất rồi , Hân chợt nhận ra điều đó mà không chút ngạc nhiên nào .

12. Chương 12

Thư Hoài khều Phương Phi giọng hạ xuống:

- Em muốn nghe chuyện bí mật không ?

Phi nhú mày:

- Bí mật của gia đình cô Nhận hả?
- Chớ còn ai vô đây nữa. Cũng ly kỳ hấp dẫn lắm nghen.

Vốn tò mò , Phương Phi hồi thúc:

- Ly kỳ hấp dẫn thì .. bà kể nhanh nhanh lên.

Hoài hăm he:

- Mà không được nhiều chuyện với lão .. ngứa xe lẫn đó nghen. Lỡ có gì tao hổng chịu trách nhiệm đâu.

Phi chớp mi , giọng tỉnh queo:

- Tui với lão có thân thiết gì đâu mà bà sợ.

Thư Hoài chép miệng:

- Tội nghiệp cô Nhận. Trông bề ngoài đẹp đẽ , sang trọng , vui vẻ , hoạt bát thế chớ đêm về phải khóc thầm không ai hay ấy.

Phi nói:

- Con trai duy nhất bị như vậy , khóc là đương nhiên.

Hoài bĩu môi:

- Lão Hân thì ai cũng rõ rồi , cô Nhận cần gì phải khóc thầm cho đau tim.

Phi nhú mày:

- Chị muốn nói chuyện chồng cổ có bồ hả?

Thư Hoài gật đầu:

- Trầm trọng lắm rồi. Ông Vịnh đòi ly dị.

Phương Phi trợn mắt:

- Thiệt hả? Sao chị biết ?

Mắt hắt lên đầy tự đắc , Thư Hoài nói:

- Mà muốn nghe thì đừng có hỏi.

Phi nhún vai:

- Rồi không hỏi , kể mau mau để em còn đi nữa.

Thư Hoài kể:

- Hôm qua tao tình cờ thấy lá đơn xin ly dị trên bàn làm việc của cô Nhận. Đơn này ông Vịnh đã ký tên. Theo tao biết , ông ta làm thế để dọa cô Nhận thôi:

- Doa. để chi vậy ?

- Để cô ấy im lặng chấp nhận cho ông tiếp tục qua lại với bà Kiều , trưởng phòng kế hoạch.

Phương Phi thắc mắc:

- Vậy thì tội tình gì cô Nhận không đồng ý ly dị mà chấp nhận chung chồng ? Em thật không hiểu.

Thư Hoài lắc đầu tội nghiệp:

- đúng là ngốc! Em phải biết là nếu chấp nhận cho ông Vịnh đeo bông , bắt quá cô Nhận chỉ bị chia sẻ tình cảm thôi , còn nếu ly dị cô ấy phải chia thêm tài sản nữa.

Phi gật gù:

- Thì ra là vậy. Sao rắc rối thế:

- Bởi vậy cô Nhận khổ lắm. Cổ không muốn tài sản sau này con trai mình thừa hưởng sẽ bị chia đôi nên đành cắn răng nhìn chồng với người đàn bà khác. Chuyện này lão Hân không hề biết , em phải kín miệng đó.

Phương Phi nhìn Thư Hoài:

- Nhưng chẳng lẽ giấu hoài được ?

Thư Hoài nhún vai không trả lời. Phi nghiêng người ngấm mình trong gương.

Giọng Hoài vang lên:

- Sang nhà cô Nhận hả?

- Vâng:

- Nhớ đừng để lộ ra điều gì với lão Hân đấy. Cô Nhận không muốn hấn biết đâu.

Chép miệng , Phi bảo:

- Biết rồi , khổ lắm , nói mãi.

Thư Hoài tò mò:

- Đạo này chị hết nghe em cần nhần , rửa xả lão Hân rồi. Sao vậy ? Lão tu rồi à ?

Phương Phi dè dặt:

- Ông ta đã qua giai đoạn khó khăn nên đâu làm tình làm tội em nữa , lấy gì em cần nhần rửa xả:

- Hối thiệt ghen , em hồng chút cảm tình nào với lão sao ?

Phi nhăn mặt:

- Không.

Thư Hoài chắc lưỡi:

- Bởi vậy 2 người cứ như mặt trời mặt trăng , làm việc chung mà không thích nhau thì khổ.

Phương Phi nóng mặt:

- Chị thật vớ vẩn , tự nhiên em phải thích lão ta.

Hoài giải thích:

- Thích có nghĩa là hợp rơ để cùng làm việc. Em cũng chúa cứng đầu , bướng bỉnh chó đâu phải hiền từ. Nếu 2 người không ai nhường ai thì khó lắm:

- Sao chị biết em không nhường. Em chịu lép vế nên mới “tồn tại” tới bữa nay đó chứ. Đợi nghe lời khuyên vàng ngọc của chị , chắc em tiêu lâu rồi chó đâu còn đựng độ mỗi ngày với lão Hân.

Dứt lời , Phi bước xuống cầu thang , mặt vẫn còn nóng bừng bừng bì vừa rồi đã nói dối chi. Hoài. Phi có thích Hân không nhỉ?

Thật ra , dạo này quan hệ giữa cô và Hân rất êm đẹp. 2 người xưng hô anh em ngọt sớt , và dường như cả 2 đều vui thật sự với đối thay này.

Đã có 1 tình cảm rất mới Phi dành cho Hân , dĩ nhiên tình cảm ấy Phi giấu kỹ vào tận đáy trái tim. Đó là bí mật không ai được biết. 1 bí mật luôn khiến Phi khổ sở .. Cô đã thích 1 người không phải của mình , tệ hơn nữa người đó cô từng ghét cay ghét đắng. Riêng Hân thì sao nhỉ? Anh là người yêu của Thiên Ân. Đây là sự thật hiển nhiên. Mặc dù họ vẫn nay giận mai hờn , nhưng vẫn là 1 đôi tiên đồng ngọc nữ. Khiến nhiều người ái mộ. Phi biết mình chả là gì trong mắt Hân hết. Nếu có , anh chỉ xem cô như em , 1 cô em hờ tội nghiệp. Càng gần gũi Hân , Phi càng nhận ra anh cũng có điểm tốt. Và con bé ngang bướng như Phi đang bị những ưu điểm đó đồn ngã. Rốt cuộc , Phi chỉ là 1 con ngốc khờ khạo , mơ giấc mơ không phải của mình. Cô từ chối tình cảm của Cần vì sợ Ôm hận , khi nghĩ tới Hân , cô không sợ sao ? Suy cho cùng cô chỉ giải nguy biện. Để rồi xem , chính Phi sẽ tự chôn mình trong thú đau thương chó không ai khác.

Vào sân nhà Hân , cô đã thấy anh đứng tập đi cạnh những thanh vịn. Có lẽ Hân tập đã lâu nên áo đã đầm mồ hôi.

Phi trách ngay:

- Sao em không đợi em sang ? Lỡ bị té thì sao ? đã 1 lần rồi vẫn chưa sợ.

Mỉm cười, Hân nói:

- Anh sẽ không bị té nữa. Bảo đảm như vậy.

Phi dài giọng:

- Nếu thế em thất nghiệp tới nơi rồi. Nhưng càng sớm thất nghiệp em càng mừng cho anh.

Rồi cô hỏi:

- Anh uống cà phê nhé ?

Hân gật đầu. Phương Phi vào bếp , cô bất ngờ khi thấy ông Vịnh và bà Nhận đang cùng ăn sáng. 2 người cùng mỉm cười với cô.

Khi Phi gật đầu chào , bà Nhận đơn đả mời:

- Cháu ăn sáng với cô chú nhé?

Phương Phi lễ phép:

- Dạ, cháu ăn sáng rồi. Cháu chuẩn bị cà phê cho anh Hân.

Ông Vịnh đặt ly cà phê xuống:

- Cô chú rất mừng khi thấy Hân đã bắt đầu đi được , cháu đã vất vả vì Hân quá.

Quay sang bà Nhận , ông nói:

- Anh nghĩ em phải có quà đặc biệt cho Phương Phi đây.

Bà Nhận âu yếm nhìn chồng:

- Vâng , anh không phải lo chuyện đó.

Phương Phi hoang mang nhìn 2 người. Rõ ràng họ là 1 cặp vợ chồng hết sức hạnh phúc , lẽ nào chi. Hoài lại bày đặc biệt chuyện ?

Phương Phi mang phin cà phê , ly, bình thủy .. ra để sẵn trên bàn ngoài sân cho Hân. Đã như thành thói quen , sáng nào Phi và Hân cũng cùng uống cà phê. Sáng nay sẽ cũng như vậy và điều đó thật tuyệt.

Mang tới cho anh 1 khăn lông trắng thơm tho , Phi nói:

- Bữa nay cô chú đi làm muộn quá!

Hân vô tư:

- Tối hôm qua ba mẹ anh thức khuya , hình như cùng giải quyết vấn đề gì đó ở công ty nên sáng nay dậy trễ.

Giọng anh chùng xuống:

- Lẽ ra anh đã giúp ba mẹ điều hành công ty từ lâu rồi. Chán thật !

Phương Phi vội nói:

- Rồi anh sẽ làm chuyện đó. Anh và chi. Ân sẽ thay thế cô chú. Anh đâu cần phải lo.

Hân nhìn Phi khiến cô ấm cả lòng:

- Anh chỉ muốn em giúp anh thôi.

Phi cười cười:

- Chưa tốt nghiệp ra trường mà đã có chỗ làm. Em đúng là có quý nhân phò trợ.

Hân hóm hỉnh:

- Anh là bệnh nhân chớ đâu phải quý nhân.

Ông Vịnh bước ra , bệ vệ với cái máy tính xách tay kề kề 1 bên , sau lưng ông là bà Nhận. Phi nhìn kỹ mới thấy bà trang điểm khéo thật nhưng vẫn không che được đôi mắt thâm quầng đầy ưu tư phiền muộn.

Tới chỗ Hân đứng , ông Vịnh dừng lại:

- Nếu muốn đi đâu , con cứ gọi Sáng tài xế đưa đi. Ở nhà hoài cũng chán.

Hân vắt cái khăn lên thanh sắt:

- Vâng , con biết rồi.

Bà Nhận ngọt ngào:

- Ba mẹ đi đây. Xe tới rồi.

Nhìn theo ông bà , Hân không giấu hãnh diện:

- Em có thấy 2 người rất yêu thương nhau không ? Cần luôn ganh tỵ với anh khi nói tới gia đình , cha mẹ.

Phương Phi tò mò:

- Tại sao vậy ?

Hãn kể:

- Ba của Cần nay có người đàn bà này , mai có bà khác , mẹ hãn rất khổ vì ghen. Thỉnh thoảng bà lại bắt con cái chở bà đi bắt ghen. Hồi nhỏ? Cần luôn bị ám ảnh vì chuyện bồ bịch của ba và ghen tuông của mẹ. Gia đình Cần tuy giàu có nhưng hãn rất cô đơn:

- Lễ nào tới từng tuổi ấy mà anh Cần vẫn cô đơn ?

- Cần quen biết rất nhiều , nhưng không nghĩa là hết cô đơn. Hãn đang cần 1 người đồng cảm.

Phương Phi chớp mi , cô lảng đi:

- Em pha cà phê nhé ?

Hãn gật đầu , anh nói nhỏ:

- Anh biết Cần rất thích em.

Phi nghe nhói trong lòng:

- Anh định làm ông mai à ? Hay thật!

Hãn liếm môi:

- Anh chỉ muốn làm 1 nhịp cầu.

Phương Phi đẩy nắp bình thủy lại:

- Có những con sông người ta không bắt được cầu:

- Nếu thế , anh sẽ làm con đò ngang.

Môi Phi hơi nhếch lên 1 chút:

- Sự nhiệt tình của anh làm em khộp đấy. Em thích mọi sự tự nhiên hơn:

- Nhưng anh lại thấy em đang ép tim mình theo những nhịp đập khô khan , cứng nhắc. Nói khác đi thì em đang đóng khung trái tim trong ranh giới của mặc cảm. Em e ngại về sự chênh lệch giữa em và Cần.

Phương Phi từ tốn:

- Đó cũng là tự nhiên mà. Em phải biết mình là ai và quan trọng nhất là biết Cần có 1 lòng với em không. Hay em chỉ là 1 trạm dừng của anh ấy.

Hãn buột miệng:

- Em đúng là bướng và thực tế đến mức làm anh ngạc nhiên.

Phi dịu dàng:

- Anh uống cà phê đi.

Hãn chậm chạp bước từng bước 1 cách khó khăn trước cái nhìn khuyến khích quen thuộc của Phi. Vừa rồi , anh đã quá nhiệt tình khi định mỗi mai Cần cho Phương Phi. Tại sao anh lại làm thế , khi rõ ràng sâu thẳm trong tim , Hãn không hề muốn ? Hay vừa rồi anh muốn thăm dò tình cảm của cô ? Với Hãn , hiện giờ Phương Phi chính là thiên thần hộ mệnh. Vậy mà trước đây anh luôn gọi cô là phù thủy , là ác tiên. Anh đúng là độc miệng.

Bỗng dưng Hãn nghĩ nếu không có đôi vai mảnh mai cho anh vịn , không có đôi tay nhỏ nhắn xoa bóp cho anh hằng ngày , rồi những cái nhìn ân cần , những lời động viên cùng sự chịu thương chịu khó bền bỉ của Phi , liệu hãn có đứng được trên đôi chân mình không ?

Chắc là không. Phương Phi đã làm được những việc Thiên Ân không thể làm. Cô mới chính là cuộc sống mới của anh. Ấy vậy mà Hãn muốn trao cuộc sống của mình cho Cần. Đúng là giả dối đến mức vô lý vậy mà anh có thể mở miệng nói với Phi được.

Giọng Phi vang lên thật vui:

- Bữa nay anh bước vững vàng quá rồi. Như vậy bác sĩ đã nhận định đúng khi bảo chừng 1 tháng nữa anh sẽ trở lại bình thường.

Hân ngồi xuống ghế , anh khom người xoa bóp chân. Các cơ bắp quặt queo , yếu ớt ngày nào đã cứng cáp trở lại sau thời gian cùng Phi vất vả luyện tập.

Hân nói:

- Anh mong ngày đó từng phút từng giây. Cứ tưởng tượng sáng ngủ dậy , bước xuống giường ra bacon tập thể dục là cũng đủ sướng. Chuyện thật tầm thường , nhưng với anh lại là phi thường.

Phương Phi mỉm cười:

- Tối lúc đó , em sẽ thi đá cầu với với anh:

- Chuyện nhỏ!:

- Chuyện lớn là làm ơn ăn nhiều vào. Chi. Bờ than dạo này anh rất lười ăn.

Hân cãi:

- Nhưng anh thấy mình vẫn khỏe. Ăn nhiều , vận động ít chỉ tổ béo phì , càng khó tập luyện.

Phương Phi lườm anh:

- Anh còn bày đặt giữ eo nữa. Điệu thật!

Hân bỗng hỏi:

- Nếu có 1 điều ước , em sẽ ước gì ha? Phi ?

Phi lim dim mắt:

- Em sẽ ước được ước 3 lần:

- Đúng là ranh ma. Xem như em được ước 3 lần. Thế 3 điều đó là gì ?

Phương Phi chống tay dưới cằm:

- Điều thứ nhất ước gia đình em luôn hạnh phúc , bà nội khỏe mạnh sống lâu , ba mẹ mãi yêu thương nhau , chi. Hoài lúc nào cũng gặp may mắn:

- Còn em thì sao ?

Phi chớp mi:

- Em có sức khỏe để đỡ đần công việc cho ba mẹ. Điều ước thứ hai em mong mình cũng có được hạnh phúc riêng.

Cười cười Phi nói:

- Tầm thường và ích kỷ quá phải không anh ?

Hân hỏi tới:

- Còn điều ước thứ ba:

- Em sẽ để dành nên không nói đâu.

Nhìn Hân , Phi tò mò:

- Nếu có 1 điều ước , anh sẽ ước gì ?

Hân so vai:

- Không ước gì hết. Vì làm gì có điều ước nào.

Phi ầm ức:

- Anh chọc quê em ghen. Nhớ đi!

Hân bật cười:

- Thì ra em cũng mơ mộng chứ không thực tế gì.

Nhìn xoáy vào mắt Phi , Hân nói tiếp:

- Bướng bình chỉ là lớp vỏ mỏng manh của em thôi , nhóc con ạ. Anh đã nắm được tẩy của em rồi , nên điều ước thứ ba , em không nói anh cũng biết.

Phương Phi bĩu môi:

- Có biết cũng chỉ là điều ước viễn vông em đâu có sợ. Nhưng anh đâu hề biết em cũng nắm được tẩy của anh. Tẩy thật đáng hoàng nghe.

Phi đưa tay lên miệng. Cô thấy mình hớ khi huênh hooang nói thế.

Vội vàng Phi đánh trống lảng:

- 10 phút nữa em sẽ message cho anh. Giờ em ra xem chậu lan thủy tiên đã nở hết chưa.

Nhưng vốn nhạy cảm ,Hân hỏi tới:

- Em vừa nói nắm được tẩy của anh. Là chuyện gì vậy ?

Phương Phi giả lả:

- Em đang đùa mà anh tưởng thật. Buồn cười ghê.

Mặt Hân nghiêm lại:

- Em không quen nói dối đâu. Chuyện gì vậy? Phải liên quan tới ba mẹ không ?

Phương Phi lắc đầu liên tục:

- Không , không có chuyện gì thật mà.

Cô phụng phịu:

- Anh bày đặt ra 3 điều ước rồi vặn vẹo em. Thấy mà ghét! Anh để dành vặn vẹo chi. Ân ấy.

Hân làm thỉnh trong ầm ỨC. Anh thật dở khi cứ dè? Phi nhắc mãi tới Thiên Ân. Cách đây 1 hôm , Luyện có gọi điện thoại cho anh biết dạo này Ân rất thường vào quán bar với bạn bè. Ân uống nhiều rượu , nhảy cũng nhiều và anh đã nghe với tất cả dừng dừng. Thiên Ân không giấu ai nỗi buồn vì lẽ loi của mình. Ân còn trẻ thích đi chơi với người yêu , thích được chiều chuộng , đưa đón , khổ sao Hân không làm được điều đó. Ân buồn rầu cũng phải. Nhưng lẽ ra thay vì vào bar uống rượu , than buồn và nhảy nhót , Ân nên đến cạnh Hân để an ủi , chăm sóc , chia sẻ, cô cũng không làm được điều đó , vậy cô có yêu anh đâu ? Rõ ràng Thiên Ân chỉ sống cho bản thân. Cô cứ giận anh rồi tự làm lành. Hân có cảm giác mình là bến đỗ sau cùng khi Ân không còn chỗ nào vui chơi nên đành ghé vào cho đỡ buồn , chứ anh chẳng là gì với Ân cả. Có vậy mà lâu nay Hân không nhận ra điều đó , anh đúng là bảo thủ đến u mê.

Thật ra , cứu cánh của đời anh chính là Phi kìa. Hân hăm hở bước theo cô về phía giàn lan , nơi có những chậu lan thủy tiên đang ra từng chùm hoa trắng thơm ngát.

Hân bước nhanh , đều và mạnh mẽ đến mức Phi phải quay lại nhìn. Rồi như 1 cầu thủ cô bước thụt lùi phía trước anh.

Giọng trong vắt niềm vui , cô reo lên:

- Hay quá! Cố lên, cố lên ..

Vừa reo , Phi vừa đếm tới khi lưng cô đụng giàn hoa nên phải dừng lại trong lúc Hân cứ sừng sững bước tới ..

Mắt Phương Phi hoa lên khi Hân dừng lại trước mình. Anh cúi xuống , mắt yêu thương nhìn cô , giọng trầm hẳn vì xúc động:

- nếu không có em , chắc anh mãi mãi ngồi 1 chỗ. Anh phải làm gì để cảm ơn em ha? Phương Phi ?

Bất giác tim cô đập mạnh , người như run lên. Phi áp úng:

- Anh khoẻ mạnh , đi lại bình thường và sống thật hạnh phúc là em vui lắm rồi. Anh nghĩ tới ơn nghĩa làm gì , khi em đã là em gái anh.

Hân hơi khựng lại, khi Hân nhận ra trái tim mình không còn chỗ nào cho Thiên Ân vì đã chứa đầy những tình cảm thật dịu dàng trong sáng cho Phương Phi , thì cũng chính lúc Phi nhắc Hân nhớ cô chỉ là em gái anh.

Hân không rời gương mặt Phi:

- Nhưng em không phải là em gái anh , em chính là điều ước mà anh không dám ước ..

Phương Phi sửng sốt vì cái nhìn của Hân. Nó dịu dàng , đằm đuối nhưng cũng đầy đau đớn lẫn yêu thương. Anh đang nó gì vậy ? phi bối rối , hoang mang và sợ hãi. Lớp vỏ bọc bình mà Hân đã bảo là rất mỏng manh của Phi dường như vỡ rồi khi cô được nghe những lời của Hân.

Giọng Hân trầm hẳn xuống:

- Lâu nay anh luôn tự hào với bản thân với mọi người rằng mình có 1 tình yêu quá đẹp , 1 tình yêu hoàn hảo. Sự thật đúng như vậy , nếu như tai nạn không xảy đến với anh cách đây 1 năm , anh cứ tưởng Ân là điểm tựa của mình , nhưng thật ra Ân chỉ là điểm tựa ảo .. Em mới chính là cuộc sống của anh , nhưng anh luôn phủ nhận điều đó vì anh quá tự cao , nghĩ rằng em không xứng.

Hân tha thiết:

- Giờ thì anh tỉnh mộng rồi Phi ạ. Đột nhiên anh thấy sợ vì biết khi anh bình phục , em sẽ không còn ở bên cạnh anh nữa. Nếu thế thà anh cứ như vậy ..

Phương Phi đưa 2 tay lên để trấn an Hân:

- Anh .. anh bình tĩnh lại đi. Anh hơi xúc động khi bất ngờ đi được 1 đoạn dài ngoài sức tưởng tượng , nên .. nên mới đưa em lên tận mây xanh như vậy , chớ em biết với anh , chi. Ân là số 1. 2 người xứng đôi lắm ..

Nói tới đó , cô? Phi như nghẹn lại , cô vốn không quen nói dối mà ..

Hân bầu chặt vào vai Phi:

- Có thật anh và Ân xứng đôi lắm không ?

- Thật mà! Ai lại không thấy điều đó. Cô Nhận đang chờ anh bình phục để tổ chức đám cưới hỏi. Cô vẫn tâm sự với bà nội em như vậy. Em đang chờ dự đám cưới của anh chị đây.

Hân nói:

- Em nói dối.

Phi yếu ớt:

- Để làm gì khi chuyện đó không liên quan tới em:

- Thật là không liên quan tới em không ? Hãy nhìn vào mắt anh và trả lời.

Im lặng 1 vài giây , Phương Phi chậm chạp ngược lên , khẳng định:

- Thật!

Hân lắc đầu:

- Không thể nào! Em rất quan tâm anh cơ mà.

Dứt lời , anh cúi xuống thật sát mặt Phi:

- Với anh , Thiên Ân không còn là số 1 nữa , em phải biết như vậy.

Phương Phi nóng bừng cả người , cô không dám đẩy Hân ra , cũng không dám cự quạ vì sợ anh ngã , đã vậy cô còn thấy sợ thấy đôi mắt đăm đăm đuổi của Hân. Đôi mắt ấy khiến Phi rối cả lòng mà sao dường như anh chẳng để ý tới điều đó nhỉ? Anh không biết cô đang muốn chết vì anh sao ?

Lúc Phi còn hoang mang , thắc mắc , Hân đã nói tiếp:

- Với anh , bây giờ chỉ có em , mỗi mình em thôi, Phi ạ. Anh yêu em.

Phương Phi đờ ra như pho tượng. Cô khép mi lại khi thấy gương mặt Hân kề sát mình. Cô nghe anh thầm thì tên cô rồi môi anh đặt nhẹ lên môi mình.

Nụ hôn của Hân thoảng nhanh như gió , nhưng lại đủ lâu khiến Phi chói với. Phi như quên đi tất cả: Bà nội , ba mẹ, chi. Hoài , dường như đang ở thế giới khác , và Phi lại ở thế giới khác chỉ có cô và Hân.

Đẩy anh ra , cô liên tưởng đến gương mặt kênh kiệu của Thiên Ân. Dầu sao Ân cũng đang tồn tại cơ mà. Rồi đôi mắt thâm quầng nhưng nghiêm nghị của bà Nhận ..

Phương Phi cuống lên , cô ấp a ả úng:

- đừng nói thế , em sợ lắm ..

- Sao lại sợ ? Ai lại sợ tình yêu hờ hững?

Phi khổ sở:

- Em không muốn anh .. anh yêu em , dù đó là .. là điều ước em luôn giấu trong tim.

Hân mỉm cười. Anh thương quá vẻ cuống quýt của Phi. Cô đã làm rơi hết mọi sự ngang bướng thường ngày khi thổ lộ lòng mình rồi. Nhìn gương mặt ửng đỏ của Phi , Hân biết cô bé đang sắp khóc tới nơi.

Ôm cô trong tay , Hân thì thầm:

- Khi em đã nói ra với anh thì đó là điều ước của chúng ta. Từ khi tai nạn xảy ra , hôm nay là ngày anh hạnh phúc nhất. Phi đúng là thiên thần hộ mệnh của anh.

Phương Phi chớp mắt , cô nói:

- Em chỉ là em , 1 con nhóc rất dễ ghét , làm 1 mục ác tiên chứ không dám là thiên thần đâu .

Hân say sưa nhìn Phi:

- Xem nào .. đúng là dễ ghét! Ghét đến mức mỗi ngày anh mỗi muốn gặp mặt để trút hết bực dọc vào em. Thật ra , tới sau này , anh vẫn không hiểu sao hôm đó anh nhất định bắt mẹ phải làm cách nào . bắt em sang chăm sóc anh.

Phi cong môi lên:

- Thì tại anh ghét em chứ còn gì ..

Hân trầm ngâm:

- Có lẽ từ vô thức , anh đã thích em ngay ngày đầu , khi trái cầu định mệnh ấy đã rơi vào anh những 2 lần:

- Em không hề cố ý:

- Anh biết. Đó là duyên đấy!

Phương Phi bồi hồi nhớ lại:

- Ngay lần gặp đầu tiên , anh đã làm em ghét vì đã lấy của em trái cầu:

- Đến lần gặp thứ hai thì sao ?

- Vẫn ghét , dù lúc đó anh đã ngồi trên xe lăn.

Hân xụ mặt:

- Không tội nghiệp anh ?

Phương Phi bĩu môi:

- Gặp anh , người ta chào hỏi đàng hoàng nhưng anh lại nạt nộ, đã vậy còn vỗ ngực xưng mình là người bệnh nữa chứ. Đúng là không biết xấu hổ.

Hân chép miệng:

- Lúc đó anh hận đời muốn chết , biết gì là xấu hổ. Gặp ai , anh cũng muốn họ khổ như mình:
- Và người khổ vì anh nhất là em.

Hân vuốt tóc Phi:

- Để bây giờ người anh yêu nhất là em. Anh sẽ bù đắp cho em bằng tình yêu và lòng biết ơn của anh.

Phi hồn hậu:

- Sao lại biết ơn khi đó là tình yêu của em đối với anh ?

Hân hơn lên trán cô:

- Anh cảm ơn tình yêu của em.

Phượng Phi mỉm cười. Cô im lặng vòng tay quanh Hân và nghe hạnh phúc đang rón rén bước đến gần. Mọi tình của cô không còn hoang tưởng nữa , nhưng tất cả chỉ mới bắt đầu .. Vâng , với Phượng Phi mỗi tình ấy chỉ mới bắt đầu.

13. Chương 13

Vừa đặt máy xuống , Phi đã bắt gặp cái nhìn soi mói của Thư Hoài:

- Lại lão Hân à ? Sao dạo này lão khoái gọi điện thế ?

Phượng Phi nhăn mặt:

- Thì phải có chuyện người ta mới gọi chứ. Sao chị khó chịu vậy ?

Hoài lừ mắt:

- Mà chuyện gì ?

Phi liếm môi:

- Thiếu gì chuyện. Hồi kỳ cục. Mẹ và nội không thắc mắc, chị lại thắc mắc. Lạ thật!

Thư Hoài cười khẩy:

- Đừng có già mồm. 2 đứa bây chuyển thù thành .. bồ rồi phải không ?

- Bậy bạ không hà!

Hoài hất hàm:

- Mà không qua được mắt chị đâu. Nói thật đi, ranh con:

- Ôi dào! Có chuyện gì đâu mà ầm ĩ:

- Không có mà bà Nhận hỏi tao.

Phượng Phi buột miệng:

- Cô ấy hỏi gì ?

- Hỏi mà có bồ chưa ?

Phi dè dặt:

- Rồi chị nói sao ?
- Mà thích chị trả thế nào ?

Phi nói:

- Em muốn biết chị đã trả lời thế nào, chứ em không thích gì hết.

Thư Hoài khoanh tay:

- Em nên nhớ. Thứ nhất, Hân đã có cô bồ những 4, 5 năm. Thứ hai, hân là con trai độc nhất, lại giàu có. Em không có “về” đâu mà mơ. Hân ta có thể thích em, nhưng chỉ là giai đoạn thôi.

Phương Phi phản ứng:

- Thế tại sao chị mơ đến gã xấu trai cháu gọi cô Nhận bằng dì ?

Thư Hoài kiêu hãnh:

- Tại chị đẹp. Trường hợp của chị khác xa trường hợp của em, bởi vậy không thể đặt câu hỏi với chị.

Giọng hạ xuống, Hoài chép miệng:

- Em nghĩ hân thật lòng à ? Hân có thể dễ dàng quên cô bồ hân đã yêu những ba bốn năm vì em thì hân vẫn có thể dễ dàng quên em để tới với người khác nữa.

Phi chắc chắn:

- Chị không hiểu Hân bằng em đâu. Hân không phải người dễ thay đổi trong tình yêu.

Thư Hoài nhấn mạnh:

- Nhưng hân đã thay đổi và không ai dám bảo đảm Hân không thay đổi lần nữa.

Phương Phi cứng cổ:

- Em dám bảo đảm:
- Đúng là rồ dại. Em nông nổi quá em biết không ? Em lấy gì để bảo đảm chuyện đó. Đừng nói là lấy tình yêu của em ghen. Em thừa biết Hân sống ích kỷ, hiện giờ hân cần em vì được em chăm sóc. Sau này khi bình phục hoàn toàn, hân tự lo được rồi, hân sẽ quên em ngay. Hãy thực tế đi.

Phương Phi nói 1 hơi:

- Em cần được nghe những lời ủng hộ chứ không phải những lời bàn ra. Em lớn rồi và muốn được làm chủ trái tim mình.

Thư Hoài dọa:

- Tao sẽ mách ba và nội.

Phương Phi gợn lớn:

- Nếu làm thế chị là người vô ơn. Em đã vì chị, chị không vì em mà im lặng được à ?

Thư Hoài hỏi vặn:

- Tại sao em sợ mọi người biết ? Phải em cũng cho là mối tình này không được ủng hộ.

Phi im lặng. Cô bước đến cửa sổ và nhìn ra ngoài. Trời đang mưa, không lớn nhưng đủ cho Phi thấm thía buồn, thấm thía những lời chị Hoài vừa lên lớp.

Phương Phi không hiểu tại sao cô sợ mọi người biết chuyện cô và Hân. Có lẽ tại cô mới yêu lần đầu. Mối tình đầu nào chả thiêng liêng và huyền bí nên người ta thường muốn giấu kín không muốn chia sẻ cùng ai ngoài người yêu, hay cô vì lý do nào khác ?

Hân bảo sẽ nói với cô Nhận, Phi đã cản anh. Cô dọa sẽ giận, sẽ nghỉ chơi Hân ra nếu có người thứ ba biết. Thái độ quyết liệt của Phi khiến Hân ngạc nhiên đến buồn cười.

Anh hôn cô và 2 đứa đã ngoéo tay thề giữ bí mật. Giờ bí mật ấy lộ rồi, cô sẽ phải đối đầu với phản ứng của gia đình.

Giọng Thư Hoài đều đều:

- Khi nghe cô Nhận hỏi, chị linh cảm em và con cưng của cô có vấn đề nên chị lấp lửng bảo em đã có bạn trai, nhưng chưa giới thiệu với gia đình. Cô Nhận lúc nào cũng khen em, nhưng điều đó không có nghĩa cô ấy chấp nhận em thay thế vị trí cô người yêu của Hân.

Phương Phi nhìn ngôi nhà Hân nhòe nhoẹt sau ô cửa kính và cảm giác ngôi nhà ấy không có thật, những lời chị Hoài vừa nói cũng không có thật.

Hân bảo mẹ anh rất vui khi thấy anh và Phi trở nên thân thiết. Anh bảo cô đừng lo gì về phía gia đình anh. Vậy thì tại sao cô lại thắc thỏm vì những lời chỉ là đoán mò của chị Hoài ? Bên anh, Phi luôn yên tâm với tình yêu của 2 người, khi 1 mình Phi dễ dàng chao đảo, chẳng lẽ cô yêu và không tin ?

Có tiếng chân ở cầu thang, Phi nhìn ra và thấy mẹ đang bước lên.

Mặt bà rầu rĩ đến mức Thư Hoài phải ngạc nhiên:

- Mẹ sao thế ?

Bà Miên thở dài:

- Người ta sắp lấy nhà lại rồi.

Phương Phi hốt hoảng nghĩ ngay tới Hân. Cô hỏi:

- Chừng nào hả mẹ ?

- 1 tháng nữa. Lại phải dọn đi, mẹ Ốn quá!

Hoài nhú mày:

- Ba biết chưa ?

- Biết rồi và im lặng.

Phi ngập ngừng:

- Mình phải làm sao hả mẹ ?

Bà Miên nhếch mép:

- Phải dọn thôi. Đây đâu phải nhà mình.

Nhìn Phi, bà tò mò:

- Bữa nay sao con hỏi câu ngớ ngẩn vậy ?

Phương Phi im lặng, Thư Hoài cũng thế. Bên ngoài mưa vẫn rơi đều đều trên ngôi nhà cô sắp phải từ biệt. Trước đây, Phi cũng từng nghe mẹ nói những câu tương tự, nhưng cô rất bình thản khi đón nhận. Lần này thì không, thì không. Phi đang yêu say đắm, cô sợ tất cả những gì liên quan đến phân ly. Dọn nhà phải là 1 điềm của sự chia lìa không ? Rồi nơi đây nghĩa là Phi phải sống xa Hân hơn. Bao nhiêu đó đủ làm cô buồn rồi chớ nói chi tới những chuyện khác như chỗ ở, tiền thuê nhà ..

Bỗng dưng Phương Phi mệt mỏi quá trước hoàn cảnh sống của gia đình. Đó chính là thực tế mà chị Hoài vừa nhắc tới cô.

Giọng Thư Hoài bức bối:

- Chúng ta sẽ dọn đi đâu ? Vào những khu nhà trọ bình dân à ? Chỉ tưởng tượng con đã muốn điên. Nhất định con không ở những chỗ đó. Con sẽ ở riêng.

Bà Miên nghiêm mặt:

- Đồ ích kỷ! Mới đi làm có được vài đồng lương đã quay lưng với gia đình. Con có lương tâm không vậy ?

Thư Hoài lạnh lùng:

- Con muốn có cuộc sống riêng, 1 cuộc sống khác xa hiện giờ. Con muốn đổi đời, mẹ biết không ?

Dứt lời, Thư Hoài sụt sịt khóc. Phương Phi không biết nên trách hay nên tội nghiệp chị mình. Có lần ba đã nói chị Hoài là đứa thích phù phiếm, bà nội không chịu. Bà khen chị Hoài là đứa biết tiến thân. Nhưng cho dù chị ấy như thế nào, Phi cũng không thích cách sống của chị. Nó có vẻ thủ đoạn quá!

Bà Miên giận dữ:

- Nếu thế mày cứ đi khỏi đây trước khi phải trả nhà cho người ta. Tao không cần 1 đứa con như vậy.

Dứt lời, bà dùng dùng đi xuống. 2 chị em nằm mỗi đứa 1 góc trên căn gác đều hiu.

Thư Hoài vẫn thút thít như bị điều gì oan ức lắm.

Đang khóc, Hoài bỗng bật dậy, giọng ráo hoảnh:

- Chị nhất định lấy 1 ông chồng giàu. Nhất định là như vậy.

Phi hốt hoảng ngồi dậy theo:

- Lấy, cho dù chị không yêu à ?

Đưa tay quệt mắt, Hoài nói:

- Không. Chị nhường ba chuyện tình cảm ấy lại cho em. Rồi em sẽ khổ vì yêu không phải chỗ. Cô Nhận sẽ không để em yên đâu.

Phương Phi điềm tĩnh:

- Chị chỉ giỏi nói phét. Chị nói vợ chồng cô Nhận mâu thuẫn sâu sắc, nhưng thực tế không có chuyện đó. Họ vẫn đang là 1 đôi vợ chồng điển hình hạnh phúc. Cô Nhận đã rất quý em, cũng như vất thương Hân. Cổ sẽ không để anh ấy buồn khổ.

Thư Hoài nhìn Phi thương hại:

- So ra em vẫn chưa đủ khôn để nhìn mặt trái cuộc đời. Thôi cứ hãy vô tư đi, em sẽ dễ sống hơn.

Điện thoại reo, Hoài nhấc máy rồi đưa cho Phi:

- Cô Nhận tìm em đó.

Bỗng dưng Phi tái mặt. Sao lại ngẫu nhiên vậy ? Chẳng phải là chị em Phi đang nhắc đến cô ấy sao ?

Run run, Phi áp tai vào máy. Giọng bà Nhận vẫn ngọt ngào êm ái:

- Cháu không bận chớ Phi ?

- Dạ không. Có cần gì ở cháu ạ ?

- À, cô muốn nói chuyện .. Được chớ ?

Phương Phi nhắm mắt:

- Dạ được ..

Rất ngắn gọn, bà Nhận vào đề ngay:

- Cô muốn đưa Hân qua Singapore điều trị. Bên đó có nhiều trang thiết bị hiện đại. Hân sẽ trở lại bình thường tuyệt đối, nhưng xem ra Hân không muốn. Cô muốn nhờ cháu thuyết phục vì Hân rất quý cháu, tiếng nói của cháu có tác dụng lớn với con trai cô. Ý cháu thế nào ?

Phương Phi ngập ngừng:

- Cháu hơi bất ngờ vì không nghe anh Hân nói gì về chuyện này.

Bà Nhận cười xòa:

- Hân không thích nên đâu nói năng gì:
- Tại sao Hân không thích ? Cô biết chứ ?
- Chắc nó không muốn xa Thiên Ân.

Phi nuốt nghẹn xuống. Cô bấu chặt điện thoại đến mức tê cả 5 đầu ngón tay.

Bà Nhận kể lể:

- Khổ lắm cháu ạ. Hân yêu Ân đến phát cuồng. Nó bả đã xa con bé 4 năm, bây giờ nó không muốn xa thêm ngày nào nữa hết.

Phi liếm môi:

- 2 người giận nhau hoài mà cô. Lần này anh Hân nói sẽ chia tay luôn.

Bà Nhận cười trong má:

- Yêu chừng nào, giận chừng nấy. Chắc cháu và bạn trai cũng vậy phải không ? Này! Dắt bạn về giới thiệu với gia đình đi chứ Phi. Cô cũng muốn biết mặt anh chàng của cháu lắm đó.

Phi đỏ khốc đỏ cười. Không ngờ bà Nhận vịn vào lời chị Hoài để hỏi cô như vậy. Lỡ như bà hỏi tới nữa, Phi không biết sẽ trả lời thế nào.

May sao bà Nhận đã trở lại vấn đề cũ:

- Cháu sẽ giúp cô thuyết phục Hân chứ ?
- Vâng, cháu sẽ cố:
- Bắt đầu ngày mai, cháu nhé. Cô đặt hết hy vọng vào cháu đó. Nếu Hân đồng ý, co không quên công của cháu đâu. Ráng giúp cô Phi nhé. Thôi, cô ngưng đây ..

Phi gác máy và nghe Thư Hoài hỏi:

- Không có chuyện gì chứ ?
- Không.

Phi trả lời với tất cả chua xót. Mưa vẫn đều hạt. Cô bỗng nhớ tới khúc ca cùng nghe với Cần trong quán chiều nào.

“Ngoài hiên mưa rơi rơi, lòng ta nghe chơi vơi ..”.

Lòng Phi đang chơi vơi buồn, buồn rơi rơi như mưa ngoài hiên. Cô chợt hiểu mình đã lớn, đã trở thành 1 ai đó khác mình hôm qua, để nhận ra cuộc sống luôn có 2 mặt.

14. Chương 14

Hân vùi mặt mình vào tóc Phi và để mặc tâm trí bồng bềnh theo mùi hương cỏ. Mới bên Phi không bao lâu, nhưng anh đã yêu mê mẩn mùi tóc cô. Cái mái tóc ngang vai đẹp hơn bất cứ mái tóc quảng cáo dầu gội đầu nào trên tivi đã khiến anh thèm vùi mặt vào mỗi lần cạnh nhau. Trước đây, Hân chỉ thầm ao ước, giờ thì điều đó với anh đã là hiện thực tuyệt vời. Tuyệt vời như được hôn Phi vậy. Tình yêu mới khiến Hân hồi sinh. Hân đã vượt qua cú sốc quá mạnh đó để có lại cảm giác yêu và khao khát được yêu. Phương Phi đáp ứng tình yêu của anh với tất cả dịu dàng, vụng dại nhưng không kém nồng nàn say đắm. Với 2 người những buổi tập luyện chính là khoảng thời gian ở thiên đường hạnh phúc.

Hân thăm thì bên tai cô:

- Anh mơ 1 ngày không xa anh sẽ bế em trong tay và xoay vòng đến lúc nào em nản nỉ anh mới thôi. Mà anh không thôi suông đâu. Lúc đó anh sẽ đặt em xuống thăm cỏ xanh êm như nhung và sẽ hôn đến lúc em ngạt thở mới thôi.

Phương Phi lim dim mắt:

- Thăm cỏ êm như nhung đó chắc chỉ có trong cổ tích, nên em không sợ ngạt thở đâu.

Mắt Hân tỉnh quá:

- Thật không ? Để anh thử nhé.

Phi kêu lên:

- Coi chừng có chị B .. Ồ ..

Phi chưa nói dứt câu, Hân đã khóa môi cô bằng nụ hôn dài đắm đuối khiến Phi phải ngửa đầu ra để thở.

Hân đưa tay âu yếm vuốt má Phi:

- Đã sợ anh chưa ?

Phi phụng phịu:

- Chỉ giỏi ăn hiếp người ta. Ghét!

Hân trêu cô:

- Anh không ăn hiếp, chắc em còn ghét anh hơn nữa.

Mặt nghiêm lại, Hân nói tiếp:

- 1 lát nữa anh cũng đi rồi, có muốn ghét cũng huê.

Phương Phi áp mặt vào ngực anh. Buổi sáng ở sân nhà Hân vẫn nồng nàn hương lan thủy tiên, cô và anh ngồi đã lâu trên ghế đá, nói những chuyện đầu đầu rồi hôn nhau, hôn nhau mãi. Nãy giờ không ai nhắc đến thời gian vì ai cũng sợ phải xa nhau. Phi tốn biết bao nhiêu công sức thuyết phục Hân mới đồng ý đi Singapore điều trị tiếp cho đôi chân hồi phục hoàn toàn.

Anh viện lý do không cần thiết vì anh tin anh sắp đi lại bình thường. Anh sợ đi xa, sợ chia cách .. Thế là Phi giận, cô nhắc lại lời bà Nhận hôm nào: “Hân không muốn xa Thiên Ân. Hân yêu con bé đến phát cuồng”, để gài Hân vào thế. Anh thua cuộc để chứng tỏ anh yêu Phi chứ chẳng còn tình ý gì với Thiên Ân.

Vậy là lát nữa Hân sẽ đi. Khi trở về, anh thừa sức bế Phi trong tay và xoay vòng y như trong phim. Chỉ tưởng tượng như vậy thôi, Phi đã thấy mình là người hạnh phúc nhất.

Cô tạm quên những khó khăn của gia đình để có những giây phút bình yên bên Hân.

Giọng anh ngập ngừng:

- Anh muốn thưa với mẹ chuyện của mình trên đường ra sân bay.

Phi đưa tay lên môi anh:

- Đầu cần phải vội như vậy. Cô Nhận vẫn nghĩ anh và chị Ân, nói ra lúc này cô sẽ hăng. Em sẽ thấy ngại khi gặp cô. Vào lúc không anh kể bên:

- Rồi trước sau gì mẹ cũng biết:

- Ngay bây giờ không nên. Em xin anh đó.

Hân lắc đầu:

- Đúng là phụ nữ. Yêu mà cũng giấu kín, trong khi anh muốn hét lên cho cả thế giới biết em là của anh.

Phương Phi nói:

- Trong suy nghĩ của họ, chị Ân mới là của anh ..

Hân bẹo mũi Phi:

- Tại em muốn thế mà ..

Phương Phi nhìn anh:

- Có thật là từ hôm có cả anh Cần tới nay, anh và chị Ân không còn .. qua lại với nhau không ?

Hân nhú mồm:

- Sao lại hỏi anh chuyện đó vào lúc này nhỉ ? Anh chỉ có 1 trái tim. Hiện tại nó thuộc về em.

Phi tủm tủm cười. Trái tim anh thuộc về em và ngược lại. Cô thích được nghe những lời ngọt ngào đó vô cùng. Hân đã thôi cộc lốc, hết hăm hừ với Phi, thay vào đó môi anh luôn là mật ngọt, khiến cô say. Với anh, Phi đã thôi bướng bỉnh. Cô dịu dàng, khép nép như 1 cô thỏ bông ngơ ngác. Tình yêu làm người ta thay đổi. Phi là 1 điển hình. Với Hân, cô không đặt mình vào 1 ranh giới nào như cô từng đặt ra cho Cần. Cô không tin bà Nhận sẽ phản đối tình yêu của cô và Hân. Cô thực tế hay ảo tưởng nhỉ ?

Mỉm cười, Phi bá cổ Hân và nhìn sâu vào mắt anh khiến Hân phải hỏi:

- Gì thế ?

Phương Phi nói thật khê:

- Để nhớ từng chút 1 gương mặt dễ ghét.

Hân cúi xuống:

- Chỉ bằng mắt thôi thì không nhớ hết được đâu cô bé.

Phương Phi khép mi lại. Nụ hôn này lại nối tiếp nụ hôn kia để bù những lúc xa nhau và cũng để nhớ về nhau. Cô nghe giọng Hân thì thầm:

- Em thấy chưa ? Sẽ không bao giờ quên..

Phi nhìn đồng hồ. Hân không muốn cô đưa anh đi vì anh .. kiêng đưa tiễn. Cho nên xem như 2 người chia tay từ đây. Cô Nhận sẽ từ công ty về rồi cùng Hân ra sân bay.

Phương Phi giật mình khi nghe tiếng kèn ô tô ngoài cổng. Hân sắp xa cô rồi. Hân sắp xa cô rồi. Chỉ nghĩ thế thôi, cô đã bàng hoàng. Sao lại .. cãi lương dữ vậy. Anh đi giỗ lắm 1 tháng thôi. Bịn rịn như thế chỉ tổ làm anh chùng chân.

Phi dìu anh ra cổng. 1 bên là Phi, 1 bên là đôi nạng. Hân nói:

- Anh sẽ rất nhớ em:

- Em cũng vậy. Nhưng 1 tháng sẽ qua rất nhanh. Chưa kịp nhớ đã hết 1 tháng rồi.

Hân thì thầm:

- Anh yêu em.

Phương Phi định nói “Em yêu anh”, nhưng thấy bà Nhận nhìn mình nên đành làm thinh.

Mở cửa, đỡ Hân lên xe xong, Phi đứng lại bên vỉa hè. Trái tim cô thất lại khi chiếc xe vọt đi. Thần thờ cô về nhà mình, đi 1 mạch lên gác và nằm úp mặt vào vách.

Hân không hề biết, 1 tháng nữa khi anh về, Phi đã không còn ở đây. Gia đình cô sẽ đạt tới 1 xóm trọ rẻ tiền nào đó. 2 người không còn cơ hội gặp nhau vì anh đã bình phục, Phi chẳng lấy cớ gì để có mặt ở nhà anh thường xuyên.

Giọng bà Túy gọi vang khiến Phi vội bật dậy. Cô xuống bếp và sững người khi nghe bà tuyên bố:

- Hết tuần này dọn nhà.

Phương Phi hỏi ngay:

- Dọn đi đâu hả nội ?

- Miễn có chỗ thì thôi. Con ngồi xuống đi.

Phi ngơ ngác. Không biết sao mặt bà nội lại nghiêm trang quá vậy.

Đẩy 1 gói giấy được cột cẩn thận ra trước mặt Phi, bà Túy nói:

- Tiền bà Nhận đưa để chúng ta đặt cọc khi thuê nhà. Trước hoàn cảnh gia đình mình, món tiền này còn hơn là tiền cứu mạng.

Phương Phi nuốt nước bọt:

- Nội hỏi vay tiền cô ấy à ?

- Không. Nội chỉ thở than, kể lể và cô ấy đã cho đủ để đặt cọc tiền thuê nhà.

Phi cầm gói giấy lên:

- Sao lại cho nhỉ ? Tiền cọc thuê nhà đâu phải ít.

Bà Túy nhấn mạnh:

- Dĩ nhiên phải kèm theo điều kiện .. Con không bao giờ được phép gặp Hân.

Phương Phi tái xanh mặt, cô ấp úng:

- Nội nói gì ạ ?

Bà Túy lừ mắt:

- Đừng tưởng không ai biết chuyện của mình. Con thật đại dốt khi bỏ bịch với thằng Hân. Nó chỉ lợi dụng con chứ chả yêu đương gì khi đã có Thiên Ân. May mà cô Nhận quý bà nội, cô ấy sợ Hân sẽ làm con tổn thương, nên tìm cách đưa nó đi trị bệnh. Cô ấy muốn khi Hân trở về chúng ta đã rời khỏi đây và con sẽ không bao giờ gặp lại nó. Đưa Hân đi xa là cách để 2 đứa quên nhau sau những phút bùng bột, chớ chân Hân đã hồi phục, nó không cần phải chạy chữa nữa.

Phương Phi như bất động trên ghế, bên tai cô giọng bà Túy vẫn nheo nhéo, nhưng cô không biết bà đang nói gì. Cô chỉ giật mình khi nghe bà gằn giọng:

- Phương Phi! Con phải hứa mãi mãi rời xa thằng Hân.

Phi buột miệng:

- Tại sao con phải hứa khi Hân thật lòng với con ?

- Thật lòng với con ? Khờ quá đi! Chắc Hân đã hứa hẹn đủ điều, nhưng chỉ là chót lưỡi đầu môi. Nó quen Thiên Ân 4 năm, quen con chưa được 4 tháng và hứa hẹn chắc chưa được 4 lần. Nội nói đúng không ? Nếu Hân dễ dàng quên cô gái kia, nó cũng dễ dàng quên con.

Phương Phi vén tóc qua 1 bên, cô bướng bỉnh:

- Đó chỉ là suy đoán. Con và chị Thiên Ân hoàn toàn khác nhau, nên Hân đối với mỗi người mỗi khác. Anh sẽ không quên con.

Bà Túy nhướn mày:

- Nó đã nói y như những thằng đàn ông đang đấm đuổi vì mê gái khác, nhưng nó sẽ không cưới 1 đứa không nhà, không tiền như con.

Nếu Hân chịu đi chẳng nữa, bà Nhận cũng gạt ra. Con không đủ tiêu chuẩn lọt vào cửa nhà đó.

Phi đau đốn:

- Cô ấy nói như vậy với nội à ?

Bà Túy hạ giọng:

- Tiền và điều kiện cô ta đưa ra đã nói lên tất cả:

- Con không nhận tiền. Nội mang trả đi.

Bà Túy nhếch môi:

- Cô Nhận thật nhảy bén khi bảo đây là tiền cổ giúp đỡ gia đình mình đi thuê nhà khác.

Phương Phi nuốt nghẹn vào:

- Tại sao phải đặt lên vai con gánh nặng khủng khiếp đó ?

Bà Túy lắc đầu:

- Không có gánh nặng nào hết. Con không nhận tiền nội sẽ mang trả lại, nhưng con phải quên Hân đi.

Dứt lời, bà chậm chạp bước bằng bước chân người già, nặng nề, mệt mỏi.

Phương Phi gục đầu xuống bàn. Từ bé tới giờ Phi chưa hề cãi lời nội lần nào, dù cô là đứa ngang bướng. Thế lần này thì sao ?

Nước mắt Phi tràn trụa, nhưng cô vẫn cố không nấc lên. Cô không mít ứt như chị Hoài, vậy mà hôm nay cô đã khóc. Mối mím lại, Phương Phi khổ sở khi nghĩ rồi mọi người sẽ thất vọng vì mình.

Cô yêu Hân và anh cũng thế. Làm sao cô có thể quên anh chỉ vì 1 câu ra lệnh khó thuyết phục của bà nội.

Trái tim luôn có những lý lẽ của nó và tim cô đang thôi thúc 1 điệp khúc: “Sẽ không bao giờ quên. Không bao giờ quên ..”.

Phi sẽ chịu đựng tất cả tới ngày Hân về. Rồi anh sẽ bế cô lên và xoay vòng giữa 1 cánh đồng toàn hoa cúc trắng ..

Nước mắt Phi lại tuôn trào, cô biết ngày ấy chỉ có trong mơ mà dù cô đã để dành, điều ước thứ ba vẫn không đủ sức màu nhiệm để biến giấc mơ của Phi thành hiện thực.

o O o.

Vừa xoa những huyết độc theo sống lưng cho bà cụ Thượng, Phương Phi vừa nghe bà nói bằng giọng eo éo của người già:

- Mẹ con chúng mày có ngu cũng vừa thôi, đi đánh ghen mà rần rần như xem hát làm sao bắt tại trận được. Phải tao mà còn khỏe, tao đi với mẹ con bây thì đổ thẳng nào chạy thoát.

Bà Lệ ngọt ngào:

- Con biết má thừa kinh nghiệm.

Không nghĩ cô con dâu mĩa mai mình, bà cụ Thượng hào hứng:

- Ông nội thẳng Bo thì khỏi phải nói. Chủ ghe bầu mà, ghé bên nào lại không có chỗ để tòm tem. Hồi đó, đi bắt ghen tao luôn luôn dắt ba thẳng Bo theo. Bên nào, tỉnh nào tao đi cũng tới, ổng đâu qua mặt tao được. Ai đâu như mày, chồng hú hí đằng đông, mày đi rình đằng tây.

Bà Lệ trách:

- Hồi đó đi đánh ghen má dắt ba thẳng Bo theo, anh rành .. 6 câu quá rồi, bởi vậy con bắt hỏng được là phải.

Bà Thượng hứ 1 tiếng khô khốc:

- Ông nội thẳng Bo rầy đây mai đó nên mới lảng nhãng, còn chồng mày ở có 1 chỗ mà giữ không được thì thôi, chớ trách ai.

Bà Lệ nói:

- Con muốn nói “Con nhà tông, không giống lông cũng giống cánh”. Vái sao thẳng Bo đừng giống ông cũng khác ba nó là mừng rồi.

Bà Thượng cầu nhàu:

- Nói vậy cũng mở miệng nói được. Thứ chua cay như mày, chồng chán là phải.

Phương Phi nhột nhật khi phải ngồi nghe lời qua tiếng lại của mẹ chồng và con dâu.

Bà Thượng tiếp tục:

- Chuyện vợ chồng con Đào ra sao rồi ?

Bà Lệ ậm ự:

- Dạ, hòa thuận lại rồi ạ. Thằng Tường vẫn còn thương vợ nên giận vài bữa cũng về.

Bà Thượng cao giọng:

- Cô phải dạy lại con gái. Phụ nữ không vào bếp, không quán xuyến trong ngoài thì gia đình không hạnh phúc.

Phương Phi thấy bà Lệ nhếch môi khinh khỉnh:

- Má nói vậy chứ chăm bẵm cho chồng, cho con cả đời cũng chưa hẳn đã có 1 gia đình hạnh phúc. Con đã hy sinh cả đời, rốt cuộc cũng khóc thầm. Trẻ khổ vì chồng, già khổ vì con, vì cháu. Đúng là phận đàn bà.

Căn phòng bỗng im lặng lạ thường. Có lẽ ai cũng đang nghĩ tới phận đàn bà của mình.

Bà Lệ lại nói:

- Con không muốn Xuân Đào bị thiệt thòi như con hay má. Thời buổi bây giờ khác xưa rồi. Nó cứ sống thoải mái cho nó trước đã. Hy sinh cho chồng rồi chỉ thiệt thân. Như cô Cầm mà sướng .. Khỏi chồng khỏi con chi hết:

- Nếu sau này vợ thằng Bo cũng có suy nghĩ như vậy, thì còn đâu nề nếp gia đình nữa.

Bà Lệ im lặng. Cuối cùng bà đứng dậy:

- Con về đây.

Bà Thượng vẫn nằm sấp cho Phi xoa bóp:

- Thằng Bo lâu rồi không thấy tắm hơi:

- Nó đi Hà Nội , tuần sau về nó sẽ thăm má. Trước khi đi nó có gọi điện á mà.

Bà Thượng bắt bẻ:

- Gọi điện khác , ghé thăm khác:

- Với bọn trẻ, gọi điện là ngoan lắm rồi đó má:

- Hừ! Dạy con như vậy bảo sao nó không hư.

Bà Lệ vỗ nhẹ vào vai Phi:

- Cô về nhé!:

- Vâng ạ.

Phương Phi lễ phép chào bà Lệ. Nhìn về lúc nào cũng buồn buồn của bà , Phi chợt thấy tội. Cô không hiểu cuộc sống riêng của bà Lệ ra sao , nhưng qua những gì vừa nghe , Phi đoán chừng người phụ nữ này không được hạnh phúc.

Bà Thượng hỏi:

- Nãy giờ chắc cháu lòng bùng lỗ tai hả?

Phương Phi ngập ngừng:

- Dạ . cháu không để ý lắm đâu ạ.

Bà Thượng thở dài:

- Cháu để ý bà cũng không trách. Gia đình bà có nhiều phụ nữ bất hạnh. Bà buồn, lắm lúc thích có người để nghe bà nói , nhưng chẳng thấy ai. Lũ cháu nội nó chê bà lắm cảm , nói nhiều chả có gì hay nên mỗi khi nghe bà cất giọng là nó lảng đi hết.

Phương Phi tò mò:

- Bà đông cháu không bà ?

- Bà chỉ có 2 đứa cháu nội thôi. Nếu cô Cầm lập gia đình , chắc bà có thêm ít nhất cũng 2 đứa cháu ngoại nữa. Thế gia đình cháu đông anh em không ?

- Dạ ít ạ. Nội có mình ba cháu là con. Ba mẹ cháu sinh ra 2 chị em gái .:

- Cháu là chị hay em ?

- Dạ em. Chị cháu đã đi làm rồi:

- Còn cháu thì vừa làm vừa học ?

- Vâng , cháu thích tự lập.

Bà Thượng khoan khoái ngồi dậy:

- Vậy là tốt rồi. Gia đình cháu chắc hẳn là 1 gia đình nề nếp. Bà rất quý những gia đình như thế.

Mắt nhìn xa vắng , bà Thượng nói:

- Cháu có thích nghe bà già này ca cảm không ?

Phương Phi dịu dàng:

- Cháu thích nghe. Bà cũng như nội cháu ở nhà. Nội cháu bảo già mà không được trò chuyện thì buồn lắm. Bởi vậy sáng nào cháu cũng dậy sớm đưa nội ra công viên tập dưỡng sinh. Ở đó có nhiều người lớn tuổi , nội cháu có bạn nên bà vui lắm.

Bà Thượng tấm tắc:

- Bà nội cháu thiệt có phúc.

Phương Phi nói:

- Bà nên tập dưỡng sinh như nội cháu.

Bà Thượng xụ mặt xuống:

- Đâu ai thèm đưa bà đi.

Phi điềm đạm:

- Nếu bà thích , cháu sẽ làm việc đó:

- Thật hả? Còn bà cháu thì sao ?

Phi mỉm cười:

- Đạo này bà cháu đi chung với 2 bác ở kế bên , nên cháu có thời gian giúp bà.

Bà Thượng vỗ tay reo lên như trẻ con:

- Vậy thì hay quá. Nhưng có biết gì về dưỡng sinh đâu.

Phi ngập ngừng:

- Cháu nghĩ trước hết bà ra công viên chơi đã. Rồi sau đó sẽ học vài ba động tác hít thở. Rất dễ. Cháu thấy cụ nào cũng làm được vì có người hướng dẫn mà.

Bà Thượng nôn nóng:

- Sáng mai đi được chưa ?

Phương Phi kéo dài giọng:

- Dạ được nếu .. trời không mưa.

Bà Thượng thở phào:

- Chắc không mưa đâu .

Nhìn Phi chăm chú , bà bỗng hạ giọng:

- Này! cháu có bồ chưa ?

Phi nghĩ ngay tới Hân rồi vội gạt anh ra khỏi tâm trí mình. Anh có còn là của Phi đâu. Phi biết Hân về lâu rồi , anh đã phục hồi hoàn toàn , nhưng Hân không tìm Phi để chơi đá cầu hay bế cô lên xoay 1 vòng như anh từng mong muốn. Phi rất đau đớn nhưng cô không trách anh .. Không hề trách anh.

Bà Thượng móm mém cười:

- Không trả lời , chắc là chưa chứ gì. nè! Làm cháu dâu bà nhen. Cháu bà .. ngon lành lắm đó.

Phương Phi đỏ mặt , cô vừa xấu hổ vừa buồn cười vì cách nói của bà cụ. Thượng. Anh chàng cháu cưng của bà chắc .. ú na ú nần như 1 cái trứng ngỗng nên mới trông ngon lành.

Bà Thượng tiếp tục tiếp thị thằng cháu yêu:

- Thằng BO nhà bà đẹp trai lắm nhen , đã vậy còn học giỏi nữa.

Phương Phi chớp mi:

- Vậy chắc anh không .. chịu cháu đâu bà ạ:

- Chuyện đó không quan trọng. Cháu chịu là được rồi.

Phương Phi chỉ cười chớ không biết nói sao. Bà Thượng bước xuống giường:

- Ăn chè rồi mới được về nha:

- Ăn chè thì cháu không từ chối ạ.

Bà Thượng dứ dứ tay về phía Phi:

- Còn thằng Bo nhà bà thì từ chối phải không ?

Phi cười trừ. Cô xuống bếp với bà Thượng và thấy tự nhiên như ở bên bà nội mình.

Chi. Nhụy giúp việc đặt trước mặt Phi 1 chén hột sen , củ năng , nhãn nhục thơm phức. Phi không thể dùng ồ lên:

- Cháu thích món này nhất.

Bà Thượng mừng rỡ:

- Thằng Bo cũng vậy.

Phương Phi tròn mắt:

- Con trai mà hảo ngọt:

- Có sao đâu. Hảo ngọt nhưng kén chọn lắm à nhen. Đâu .. phải món ngọt nào cũng hạp với nó.

Bà Thượng trầm ngâm:

- Nói nó kén chọn cũng không đúng. Chắc thằng bé chưa gặp người vừa ý , dù cạnh nó con gái . cả đồng.

Phương Phi chợt không có chút cảm tình nào với gã có “cả đồng” con gái kể bên. Cô nhớ tới Hân , Cần và thấy món chè khoai khẩu chả còn chút hấp dẫn.

Về nhà , Phi chui và xó chặt hẹp của mình. Đó là góc nhỏ gần bếp đủ kê cái giường chiếc. Chi. Hoài đã làm như đã nói , Hoài không ở chung với gia đình mà đi thuê 1 căn phòng gần trung tâm thành phố , khá đầy đủ tiện nghi. Chi. Hoài đã khiến bà nội tức muốn chết vì sự ích kỷ của mình. Nội đã đặt hết niềm tin lẫn sự tự hào vào chi. Hoài , vậy mà ch. đã làm nội thất vọng hoàn toàn. Chi. Hoài cũng đã thôi việc ở công ty Phú Định nên Phi cũng không biết tin tức gì của Hân. Rồi cô và anh sẽ quên nhau đúng như ý người lớn muốn. Xa nhau , không có cơ hội gặp nhau , thế là phai nhạt , thế là quên. Tình yêu gì nhạt nhẽo vậy. Phương Phi đã yêu như vậy sao ?

Cô nhếch môi nhưng không cười nổi. Bà Túy lẹp xep dép ra mở cổng rào khi có tiếng xe ngừng lại. Chắc chi. Hoài về , Nội giận thì giận , chứ Phi biết bà trông chị từng ngày.

Phương Phi cũng ra theo bà , cô phu. Hoài mang mấy bọc trái cây vào nhà.

Hoài hỏi cô:

- Ba mẹ đâu ?

Bà Túy trả lời hô. Phi:

- Đi Mỹ Tho ăn đám cưới con ông Quý. Mai mới về.

Bà chép miệng:

- Chẳng biết chừng nào ba mẹ chúng bây mới làm sui cho nhẹ lo.

Thư Hoài cười:

- Cũng không còn lâu đâu nội , chỉ cần con gặt đầu là nội có cháu rể ngay.

Bà Túy hứ trong họng:

- Chỉ giỏi nói phét:

- Con nói thật đó:

- Vậy dắt nó về cho tao xem tướng tá.

Hoài che miệng:

- Xấu trai lắm nội ơi.

Bà Túy phát tay:

- Trai tài gái sắc , chồng xấu dễ xài. Cứ dắt nó về đây.

Phương Phi nhìn chi. Hoài. Trông chị cô thay đổi hoàn toàn. Sang trọng hơn , tự tin hơn và dĩ nhiên là có kinh nghiệm sống hơn trước đây nhiều.

Lấy trong giỏ ra bao nhiêu thứ hộp , Hoài đặt lên bàn:

- Con có mua nấm linh chi , nội biểu Phương Phi nấu nước uống. Tốt lắm đó , còn đây mấy xấp lụa tơ tằm của nội , mẹ và của nho? Phi nữa .. Mặc thứ này mát lắm.

Bà Túy không buồn đụng tay vào:

- Mua chi cho lắm vậy. Nội có xài tới đâu.

Hoài nhỏ nhẹ:

- Thì nội cứ xài cho biết với người ta. Con đi làm cực khổ cũng vì muốn lo cho gia đình.

Bà Túy không nói lời nào. Bà cầm cái quạt nan ra phía trước nằm trên ghế bố. Mở tivi lên , bà mê mải xem phim , làm như không có Thư Hoài ở đó.

Kéo Phi vào góc bếp , Hoài nói:

- Chị biết nội vẫn còn giận chị, nhưng giận chị cũng đành chịu.

Phi cười cười:

- Lấy chồng đi , nội sẽ hết giận chớ gì.

Thư Hoài nhếch môi:

- Chị sẽ lấy chồng cho nội nở mặt nở mày và cho cô Nhận biết tay.

Phương Phi sững người:

- Sao lại liên quan tới cô Nhận ?

Hoài cười khẩy:

- Cô ấy luôn coi thường con gái nhà nghèo , cô Nhận cho là họ không xứng làm dâu những gia đình như gia đình cô ấy chẳng hạn. Chị muốn cô Nhận phải ân hận vì đã khi dễ chị em mình , nhất là đã coi thường em .

Phương Phi lặng đi:

- Chị vẫn còn quen với anh Tân à ?

Thư Hoài nói:

- Mục tiêu của chị là ảnh mà. Chị nghĩ việc ở công ty Phú Định là để cô Nhận dừng chỗ mũi vào chuyện chị và ảnh. Hừ! Cô Nhận không chấp nhận em với Hân nên đâu ưa gì khi thấy Tân đeo đuổi chị. Cô Nhận tốt thật , nhưng trong gia đình cô ấy là người quyết đoán , bởi vậy với chồng cổ đầu có được hạnh phúc. Cổ càng bất hạnh hơn khi ngăn cản em và Hân. Nghe nói hiện tại Hân đã đi làm và có lẽ đã quay lại với Thiên Ân , nhưng tâm tính hẳn thay đổi lắm rồi , khó chịu lắm.

Phương Phi như muốn nghẹt thở khi nghe nhắc tới Hân , cô ấp úng:

- Sao chị biết ?

- Tân nói. Ảnh bảo Hân không có lập trường trong tình yêu. Chị thấy nhận xét đó vậy mà đúng.

Giọng Thư Hoài chợt trầm xuống:

- Trước đây chị không hề có cảm tình với Tân vì anh chàng xấu trai quá. Người ta bảo “Đẹp trai không bằng chai mặt” mà đúng. Tân kiên trì đeo đuổi và chăm sóc chị từng chút. Chính anh xin việc cho chị Ở công ty khác để tránh lời ra tiếng vào. Đỡ 1 điều mẹ. Tân khác cô Nhận xa lắm. Bác ấy không cầu nệ giàu nghèo , miễn sao hợp nhau , đến với nhau chân thật là được.

Phương Phi hỏi:

- Chị có thật với anh Tân không ?

Thư Hoài ngần ngừ:

- Trước đây thì không , giờ thì có.

Phi nói:

- Vậy em mừng cho chị.

Thư Hoài dò dẫm :

- Em vẫn nhớ Hân à ? Chị nghĩ nên quên anh ta đi , vì nếu Hân thật lòng yêu em , anh ta đã đi tìm. Thành phố này đông dân thật , nhưng nếu muốn , Hân vẫn tìm được người mình yêu. Làm gì Hân không biết chị quen Tân.

Phương Phi im lặng. Chi. Hoài nói đúng. Nếu muốn , Hân sẽ tìm thấy cô. Có lẽ anh đã không muốn thế. Nhưng vì sao cơ chứ ?

Phương Phi thần thờ nhớ tới số tiền bà Nhận đưa nội để đặt cọc thuê nhà. Với cô số tiền đó gia đình Phi sẽ được ở những ngôi nhà tương đối tiện nghi , nhưng bà nội đã mang trả lại với lý do bà Nhận đã giúp đỡ gia đình Phi nhiều nên gia đình không thể nhận nhiều hơn những gì đã nhận. Dĩ nhiên nội cũng hứa sẽ “quản

lý” Phi thật tốt để cô không tìm gặp Hân. Phi vì sợ nội buồn nên không nghĩ tới anh. 2 người bất tin nhau chỉ vì vậy thôi. Đơn giản đến mức khó hiểu.

Thư Hoài nói :

- Công việc của em ở nhà .. lão bà bà đó thế nào ?

Phương Phi ngồi xuống giường:

- Rất tốt! So với Hân trước đây , em có 1 khởi đầu rất thuận tiện. Bà cụ già nhưng không trái tính trái nết. Thích trò chuyện vì bà cụ rất cô đơn:

- Bà ấy không có con cháu gì sao ?

Phương Phi vuốt cái gối ôm :

- có chứ , nhưng bà cụ sống 1 mình với cô con gái lớn tuổi không chồng. Cháu nội thỉnh thoảng mới ghé thăm.

Túm túm cười , Phi nói:

- Bà cụ hỏi em muốn làm cháu dâu của bà không ? Thú thật em sợ các công tử nhà giàu lắm rồi.

Thư Hoài nghiêng mặt :

- Dâu phải ai cũng như Hân. Anh Tân cũng là công tử , nhưng tính tình rất dễ thương:

- Chà ! Khen .. bồ không ngượng ta.

Thư Hoài tỉnh bơ:

- Sự thật là vậy , có gì đâu mà ngượng. Nè! Biết đâu em tới duyên tới phận , làm cháu dâu bà cụ nhà giàu đó không chừng.

Phương Phi bĩu môi:

- Bà cụ nói đùa cho vui thế thôi , dễ làm dâu nhà giàu lắm sao. Với em , 1 lần sai lầm là quá đủ.

Thư Hoài cao giọng:

- Đời mà! Biết đâu để nói trước. Sao em chưa cháu quá vậy ? 1 lần thất bại chẳng có nghĩa gì. Phải lạc quan lên chứ.

Phương Phi so vai:

- Em lúc nào chẳng lạc quan.

Thư Hoài gật đầu:

- Vậy thì tốt .. nghe đâu chừng cô Nhận đang tiến hành cưới Thiên Ân cho Hân đó.

Phi cố ra vẻ bình thản dù trong lòng đau điếng:

- Nhanh vậy sao ?

Hoài trầm giọng:

- Họ yêu nhau lâu rồi. Không cưới , bà Nhận sợ 1 trong 2 người lại có những phút giây lãng đãng , lãng mạn với kẻ thứ 3 nữa thì phiền.

Bấu tay vào gối ôm , Phi nói:

- Cưới rồi họ có những phút ngoài vợ ngoài chồng cũng được vậy.

Thư Hoài cau mày:

- Em nghĩ tới cả những phút ngoài vợ ngoài chồng của người ta à? đúng là điên!

Phương Phi ghen ngào:

- Em muốn gặp Hân ít nhất 1 lần để hỏi xem tại sao. Nếu không em không cam lòng.

Thư Hoài lắc đầu:

- Chị nghĩ không nên .. Vì dù Hân trả lời thế nào chẳng nữa cũng làm em buồn. Chị không cho là Hân giả dối với em. Tình cảm của anh ta là có thật. Hân từng xúc động từng cảm kích khi được em tận tụy chăm sóc. Lúc đó em là chỗ dựa , là cứu cánh của Hân. Giờ lại khác rồi , Hân đã bình phục , đã bay nhảy trên đôi chân mình. Anh ta trở về đúng bản chất anh ta. 1 con người khác hoàn toàn với người em từng gần gũi:

- Nhưng em vẫn muốn gặp Hân.

Thư Hoài nghiêm mặt:

- Em quên đã hứa thế nào với nội rồi à ?

Phương Phi im lặng. Thư Hoài thở dài. Cô không biết bằng cách nào bà Nhận đã khiến Hân quay lưng với Phi , nhưng cô tin chắc bà Nhận đã giữ 1 thủ đoạn nào đó để cậu con trai duy nhất nghe theo mình. Thủ đoạn đó bà Nhận giấu rất kỹ , Thư Hoài có dò hỏi Tân , nhưng anh chàng xấu trai của cô chẳng biết gì hết.

Suy cho cùng, Hân dở. Nếu anh ta bản lĩnh thì dù bà Nhận có thủ đoạn tinh vi nào , Hân cũng nhận ra và vượt qua để giữ tình yêu của mình.

Hoài nhìn Phi và nói:

- Ráng chăm sóc nội và ba mẹ hộ chị.

Phương Phi nhếch môi:

- Vâng. Chị cứ yên tâm mà đi lấy chồng.

Hoài nhăn nhó:

- Mĩa mai chị làm chi. Hay em muốn chị Ở giá như cô con gái của bà cụ. Thượng ?

Phi lầm lì:

- Em không ác dữ vậy đâu. Nhưng em ghét những lời chị vừa nói. Giả dối lắm.

Thư Hoài cau sườn:

- Cái con ranh này ..

Thư Hoài giận dữ bỏ ra ngoài. Ngồi với bà Túy 1 chút 1 chút rồi Hoài cũng về. Đây không còn là nhà của chị nữa. 1 ngày nào đó chị. Hoài sẽ lấy chồng , chị sẽ trút hết gánh nặng gia đình cho Phi , Phi biết chắc như vậy. Phụng dưỡng ông bà , cha mẹ là bổn phận của con cháu. Phương Phi chẳng cần kể gì chuyện đó , nhưng nghe cách nói của chị. Hoài , cô không thích.

Phương Phi ngã mình xuống giường. Tay với lấy radio nhỏ cô mở đài.

Bài “Uớt Mi” tình cờ vang lên làm sống cả gian bếp chật hẹp.

Bữa nay trời không mưa nhưng lòng em vẫn buồn biết mấy khi nhớ tới anh.

15. Chương 15

Hân nhìn mông lung ra ngoài ô cửa kính. Trời đã về chiều , anh và Cần ngồi đây đã 1 tiếng đồng hồ. Thời gian mỏng như cánh phù du và đời người ta dường như cũng vậy.

2 người nói với nhau đủ chuyện trên đời dưới đất , nhưng tránh nói tới 1 chuyện , hay đúng hơn là về 1 người.

Cần ngáp ngừng mãi mới hỏi:

- Mà không gặp Phương Phi nữa sao ?

Hân sững lại 1 chút rồi lắc đầu:

- Gặp làm gì khi chân tao đã khỏi.

Cần nghiêm nghị:

- Tao nghĩ quan hệ giữa 2 người phải có gì cao hơn bình thường chứ.

Xoay cái ly trong tay , Hân nói:

- Tao cũng từng nghĩ như vậy , bây giờ nhớ lại mà đau.

Cần nhíu mày:

- Sao vậy , khi Phi đã giúp mày xoa dịu nỗi đau thể xác ?

Hân nhếch môi , anh nhìn những dòng xe 1 chiều đang thả con dốc nhỏ, nhìn đèn đường bắt đầu lên đỏ rồi đều giọng:

- Đó là công việc con bé được mẹ tao thuê và trả tiền hậu hĩnh. Đúng là tao rất cảm động vì được Phi chăm sóc chu đáo , tận tình. Nhưng taa đã hoàn toàn thất vọng khi biết 1 sự thật. Tao từng yêu Phi , từng nghĩ con bé đã thay thế chỗ Thiên Ân trong tim mình. Ai có ngờ đâu ..

Cần hỏi tới:

- Sự thật gì khiến mày bất ngờ ?

Hân khó khăn mở lời:

- Khi tao đi Singapore , ở nhà Phi đã lợi dụng lòng tốt của mẹ tao để mượn 1 số tiền khá lớn rồi sau đó cùng cả nhà biến mất.

Cần thẳng thốt:

- Chà! Co chuyện đó nữa à ?

Môi nhếch lên , Hân nói tiếp:

- Phi làm tao giận hết sức. Gia đình tao thừa sức giúp đỡ nếu Phi gặp khó khăn. Tại sao Phi nông nổi , phụ lòng tin của tao chứ ?

- Mày còn yêu Phi không ?

- Còn hay không bây giờ đâu quan trọng nữa. Tao quyết định quay lại với Ân , để lòng không trống vắng. Tao vốn cần 1 điểm tựa mà:

- mà mày không đi tìm Phi sao ?

- Biết đâu mà tìm khi người ta đã cố ý trốn. Cô bé làm tao sốc thật sự.

Cần ngập ngừng:

- Có đúng Phi làm chuyện đó không , hay người nào trong gia đình cô bé ?

Hân khẳng định:

- Chính Phi làm chuyện đó.

Cần thắc mắc:

- Sao bác lại đưa Phi 1 món tiền lớn nhỉ?

Hân chép miệng:

- Gia đình Phi cần tiền để thuê hay mua nhà cửa gì đó , mẹ tao vốn hào phóng với người gặp khó khăn.

Cần có vẻ nhẹ nhõm:

- Như vậy Phi bị tác động bởi gia đình chứ cô bé không chủ tâm.

Hân cười nhạt:

- Cũng có gì khác nhau. Chẳng lẽ mày chấp nhận việc làm sai trái đó , cho dù là ai làm ?

Cần nghiêm nghị:

- Tao vẫn không tin Phi là người xấu. Cô bé trông thánh thiện quá.

Mặt Hân sa sầm lại:

- Cha lẽ mẹ tao đặt điều ? rồi nữa , mày giải thích thế nào về việc biệt vô âm tín của Phi ? Sao tự nhiên Phi lại trốn tránh tao ?

Cần buột miệng:

- Biết đâu còn 1 uẩn khúc nào đó ?

Hân nhìn Cần soi mói:

- Mày thích Phi nhiều hơn tao nghĩ , nhưng mày may mắn hơn tao là chưa bị cô bé lừa. Đau lắm mày ạ. Lúc đó mày sẽ rất hận và sẽ thấy Phi không còn là thiên thần nữa.

Uống hết phần cà phê còn lại , Hân nói tiếp:

- Mẹ tao muốn tao cưới Ân càng sớm càng tốt.

Cần nheo mắt:

- Cho dù suốt thời gian qua , Ân đã bỏ bê mày ?

- Đó chính là điều làm tao dẫn đo ..

Hân cười chua chát:

- Dầu sao Ân cũng sống rất thật. Cô ấy không giấu cái tệ của mình và giả dối như Phương Phi. Ân là như thế và tao chấp nhận.

Cần im lặng quan sát Hân. Anh chàng có vẻ rất bất mãn vì mất niềm tin. Cũng không trách Hân được. Đặt trường hợp Hân là anh , chắc Cần còn đau còn hận Phi nhiều hơn.

Nhưng lẽ nào Phương Phi là cô gái xấu đến độ khó chấp nhận như vậy. Cần vẫn không tin , tới tận bây giờ , anh vẫn còn dành 1 tình cảm hết sức đặc biệt cho Phi. Khi nhận thấy phi và Hân có tình ý với nhau , Cần đã rút lui. Anh có nguyên tắc sống riêng với bạn bè. Thời điểm đó , Cần không thể đeo đuổi Phi và làm thế sẽ có lỗi với Hân , hơn nữa Phi có thích anh đâu. Cô đang là niềm tin và hy vọng của Hân , sao anh lại chen vào cho được.

Mà sao Hân lại không tin Phi nhỉ? Khi yêu người nào đó , đầu tiên phải tin được họ chứ. Nghe Hân nói về Phương Phi, Cần có cảm giác hần đang nói về ai đâu ấy. Đường như Hân chỉ thấy hận Phi chứ anh chàng không đau.

Cần ngáp ngừng nhắc lại câu đã hỏi:

- Mày nhất định không tìm Phi sao ?

Hân khó chịu:

- Mày đã hỏi và tao đã trả lời rồi:

- Nhưng tao chưa thỏa? mãi. Trước 1 quyết định quan trọng , mày cần suy nghĩ kỹ để sau này không ân hận.

Hân ngạo mạn:

- Chuyện cũng bình thường thôi , có gì đâu để ân hận. Người ta có thể yêu theo giai đoạn cho tâm hồn dần dần trống vắng. Giai đoạn của tao và Phương Phi qua rồi.

Cần ngắt ngang lời Hân:

- Mày tệ thật. Nếu vậy tao sẽ đi tìm Phi. Sau này không được trách tao đó.

Hân nhún vai:

- Mày cũng đùng trách ngược lại tao , nếu bị con bé gạt.

Cần chắc nịch:

- Tao vẫn tin Phương Phi không như mày nghĩ.

2 người chia tay. Cần gọi taxi cho Hân , còn anh về nhà nội. Lâu rồi , anh không tới thăm bà mà chỉ gọi điện thoại. Bữa nay là chủ nhật , Cần thấy có lỗi nếu cứ bỏ mặc bà cụ thui thủi trong ngôi nhà to lớn đó với cô Cầm và chị giúp việc nghênh ngang.

Vừa mở cổng cho Cần , chị. Nhụy vừa nói:

- Bà trông BO quá chừng luôn ..

Cần dựng xe lên:

- Trông làm chi mà quá chừng hả chị?

Nhụy hạ thấp giọng:

- Bà định chọn vợ cho Bo.

Cần bật cười:

- Ối trời! Nghe sợ thật! Thế cô ta là tiểu thư con cái nhà ai ?

Nhụy liếm môi:

- Cái này tui hổng rành. Nhưng hổng phải tiểu thư đâu , là con nhà nghèo.

Giọng chị. Nhụy nhỏ gần như thì thầm:

- Đang ở trống với bà cụ đó.

Cần khựng lại. Anh hoàn toàn bất ngờ và chưa chuẩn bị tinh thần để đón nhận chuyện này. Nhưng chẳng lẽ anh quay về ?

Nhún vai , Cần tới phòng của bà Thượng gõ nhẹ vào cánh cửa chỉ khép hờ.

Giọng bà Thượng vang lên đầy thắc mắc:

- Ủa, ai vậy ?

Cần tăng hắng:

- Dạ con.

Bà Thượng reo lên:

- Bo hả? Vào đây , vào đây!

Cần vuốt tóc. Anh muốn mình chừng chạc đằng hoàng trước khi gặp 1 người lạ.

Bước vào , Cần thấy bà cụ đang ngồi trên giường kế bên là 1 cô gái.

Vừa trông thấy cô , anh đã reo lên:

- Phương Phi!

Và nghe bà nội ngạc nhiên:

- Ủa! 2 đứa quen nhau à ?

Lúc Phi còn sững sốt , Cần đã gạt đầu liên tục:

- Vâng , vâng bọn con quen ạ.

Bà Thượng xoa 2 tay vào nhau:

- Thế thì hay quá! Nội khỏi mất công giới thiệu.

Cần vẫn chưa hết ngỡ ngàng:

- Phi là khách của nội sao ? Con bất ngờ thật!

Bà Thượng cười:

- Con bé là bác sĩ riêng của nội đó.

Cần cau mặt. Anh nhớ tới những lời Hân nói lúc nãy và hỏi:

- Bác sĩ riêng ? Con không hiểu.

Phương Phi chưa biết nói gì , bà Thượng lại cười:

- Nội đùa đó. Phương Phi đang chăm sóc cho nội .. cái chứng đau thần kinh toa. ấy mà.

Cần gật gù:

- Vâng. Con nhớ rồi. Phi từng giúp Hân phục hồi chức năng chân. Nội nhớ Hân bạn con không ?

- Nội nhớ! Con bảo nó bị tai nạn giao thông phải không ?

- Vâng.

Bà Thượng lại xuýt xoa:

- Phương Phi đúng là giỏi. Lẽ ra cháu nên theo học ngành y mới đúng ..

Phương Phi nói:

- Cháu chỉ biết chăm sóc người khác với tất cả khả năng có thể, chứ học ngành y chắc chắn học không nổi.

Bà Thượng nhìn Phi rồi tủm tỉm cười khiến cô ngại hết sức. Vỗ nhẹ lên tay Phi, bà nói:

- Bà rất vui khi 2 đứa đã quen nhau. Bữa nay nhất định Phương Phi phải ở lại ăn cơm nhà bà. Nếu cứ từ chối như hôm rày, bà giận đó.

Nhìn Cần, bà ra lệnh:

- Bo cũng vậy nghe. Để nội xuống bếp bảo con Nhụy làm thêm vài món. Cấm đứa nào đòi về.

Phương Phi đứng dậy:

- Để cháu xuống bếp phụ chị Nhụy.

Bà Thượng xua tay:

- Thôi, không cần. Cứ ở đây nói chuyện với thằng Bo nhà bà.

Phương Phi chột ngột ngạt khi trong phòng chỉ còn 2 người. Với cô, gặp lại Cần chẳng khác nào gặp lại Hân. Điều đó khiến lòng Phi đau đốn đốn, ngoài đau đốn, cô còn chút gì như mặc cảm.

Giọng Cần vẫn trầm như ngày nào 2 người ngồi trong quán:

- Đạo này em thế nào ?

- Vẫn bình thường:

- Lâu lắm rồi anh mới gặp em.

Phi máy móc lặp lại:

- Vâng, lâu rồi ..

Nhìn vào đôi mắt đen tròn của Phi. Cần nhả từng tiếng:

- Trước khi tới đây, anh vừa ngồi với Hân ở quán Hoàng Tử. Bọn anh có nhắc tới em.

Mặt Phi biến đổi ngay, giọng cô run run:

- Hân khỏe không anh ?

Cần gật đầu:

- Khỏe. Hân đi lại như người bình thường nhưng vẫn còn nhát xe gần máy. Hân toàn ngồi taxi thôi.

Phương Phi đan 2 tay vào nhau:

- Em mừng cho anh ấy.

Cần bắt bẻ:

- Chỉ mừng thôi sao ?

Phương Phi nhếch môi:

- Em có thể làm gì khác à ?

- Anh luôn nghĩ tình cảm 2 người phải rất sâu đậm, nên nghe những lời vừa rồi, anh hơi chói tai.

Cần ngập ngừng 1 chút rồi hỏi thẳng:

- Đã có chuyện gì xảy ra với em vậy ?

Phương Phi lắc đầu. Cần tiếp tục thắc mắc:

- Tại sao em lại tránh mặt Hân ?

- Đã xong việc, em không nên gặp lại người mình đã chăm sóc. Mẹ anh Hân kiên cường lắm.

Cần có vẻ không tin:

- Em không gặp Hân chỉ vì cô Nhận không thích sao ? Khi đã yêu, chẳng có gì ngăn cản người ta tới với nhau hết.

Phi đều giọng:

- Hân đâu hề tìm em. Điều đó đã nói lên tất cả. Anh ấy đã có sự lựa chọn ỳnh.

Cần nói:

- Em có thể tìm Hân mà.

Phương Phi lắc đầu:

- Em không thể vì em là con gái. Lại là con gái nhà nghèo, nên em càng không thể.

2 người rơi vào im lặng. Cần lặng lẽ quan sát Phi. Cô bé vẫn chưa cởi mở hết lòng với anh. Ở cô bé vẫn toát ra nét thu hút kỳ lạ. Anh có tìm nhưng chưa thấy sự giả dối nào trong lời nói hay cử chỉ của Phi.

Bà nội Cần vốn có mắt tinh đời. Với phụ nữ, nội luôn có cái nhìn khe khẽ, xét nét. Nếu Phi là người không đàn hoàng, dễ gì bà có ý chọn Phi cho anh.

Lòng Cần chợt ảm lại, cảm xúc ngày nào dành cho Phi chợt tràn về mà anh không sao ngăn lại được, vì thật ra cảm xúc ấy chưa bao giờ mất đi mà lâu nay anh chỉ cố nén.

Cần vốn ghét những kẻ cơ hội, nhất là cơ hội trong tình yêu, lẽ nào anh nhân dịp Phi và Hân có những điều chưa hiểu thấu đáo về nhau để chia cách cả 2 bằng cách xen vào làm kẻ thứ ba ?

Anh thích Phi thật, nhưng nhắm cô bé có đáp lại tình cảm của anh không, khi lòng vẫn còn vương vấn mãi bóng hình Hân ?

Cần do dự mãi mới hỏi:

- Em còn yêu Hân chứ ?

Phương Phi van lơn:

- Đừng hỏi em điều ấy được không ? Em xin anh đó:

- Phi nói thế anh hiểu rồi. Giữa 2 người có 1 ân tình, 1 gút mắc nào đó mà không ai chịu gặp nhau để cùng giải tỏa thì đâu có được.

Phương Phi im lặng. 1 lát sau, cô nói:

- Có ân tình, gút mắc gì đâu:

- Vậy thì tại sao ?

Phi thở dài buồn bã:

- Sau khi Hân đi chưa tới nửa tiếng, bà nội đã gọi em ra và cho biết cô Nhận cố tình đưa Hân sang Singapore chữa bệnh nằm để anh ấy và em xa nhau. Cô Nhận yêu cầu em không bao giờ gặp lại Hân. Kèm theo yêu cầu ấy, cô đưa bà nội 1 món tiền đủ để gia đình em thuê 1 ngôi nhà mới đủ tiện nghi.

Cần xót xa:

- Em đã chấp nhận yêu cầu lẫn điều kiện đó ?

Nước mắt Phi ứa ra:

- Anh nghĩ như vậy à ?

Cần nhẹ nhẹ lắc đầu:

- Không. Anh tin em không sống vì tiền, thế thì tại sao em trốn tránh Hân ?

Phương Phi nhìn Cần, giọng trầm xuống:

- Em không trốn tránh mà chờ đợi Hân tìm em. Tiếc rằng Hân đã không làm thế.

Im lặng 1 lát, Phi nói tiếp:

- Em và Hân coi như vô duyên .:

- Không thể đổ thừa duyên số được. Em phải tìm hiểu xem tại sao Hân không gặp em.

Ngập ngừng 1 chút, Cần nói tiếp:

- Có thể vì món tiền cô Nhận đưa bà nội em đã làm Hân hiểu lầm chăng ?

Phương Phi rưng rưng:

- Vậy thì Hân có yêu em đâu. Nếu yêu, anh ấy phải hiểu và tin em chứ.

Cần nhìn Phi. Anh đang bị những giọt nước mắt trong veo, bé xíu kia khuấy động. Anh không ngờ hỏi tới kiểu như chất vấn cô bé chuyện tiền bạc của cô và gia đình Hân, vì Cần tin Phi. Điều làm anh quan tâm là phải làm sao để Hân tin cô kia.

Phi chột hỏi:

- Hân đã nói gì về em với anh ?

Cần dò dẫm:

- Cũng như em, hẳn đợi Phi ghé thăm, đợi mãi mà không thấy em ghé, hẳn đã thất vọng và cho là những chuyện giữa em và cô Nhận là có thật. Hân nghĩ là em đã cầm số tiền cô Nhận đưa và trốn tránh Hân vì số tiền ấy quá lớn.

Mắt Phi mở to nhưng tối sầm đau đớn khiến Cần ân hận vì đã nói thế.

Anh ngập ngừng:

- Em nên gặp Hân để thanh minh.

Cần chưa hết lời, Phi đã lắc đầu, giọng trầm xuống đầy buồn bã:

- Em không có gì phải thanh minh hết:

- Nếu vậy, sao Hân hiểu được Phi ?

Phương Phi cười buồn:

- Đã không hiểu tính tình nhau, thanh minh rồi cũng chẳng còn gì để nói với nhau nữa.

Cần không biết Phi tránh gặp Hân vì cô là người tự ái hay vì cô đúng như Hân nói. Anh chưa kịp hỏi gì thêm thì đã nghe giọng cô Cầm vang lên ngọt sớt:

- Phi ơi! Ra cô nhờ 1 chút.

Phương Phi nhìn Cần và nói:

- Vâng, cháu ra ngay.

Cần ngạc nhiên vì không ngờ cô Cầm lại có cách gọi ngọt như vậy với Phi. Là bà cô già độc thân khó tánh, cô gần như chê hết những nàng bạn gái của Cần, dù những người đó cô Cầm tình cờ gặp chớ anh chưa dẫn về nhà cho nội “coi mắt” bao giờ.

Cô Cầm sống cô đơn và luôn thành kiến với đàn ông. Chứng kiến bà nội khổ sở vì tính trăng hoa của ông nội, cô Cầm không muốn lấy chồng. Với người lạ, cô rất ít khi thân thiện, ấy vậy mà cô gọi Phi còn ngọt hơn là gọi chị Xuân Đào hay gọi Cần, điều đó chứng tỏ cô bé Phi được bà nội và cô Cầm quý lắm.

Bước theo Phi ra phòng khách, Cần thấy cô Cầm ngồi ở salon, trên bàn có mấy chồng sách.

Cô Cầm nheo mắt ngạc nhiên:

- Ủa! Bo ghé hồi nào ? Sao cô không biết vậy kìa ? Nè! Nãy giờ anh Bo có ăn hiếp Phi không vậy ?

Cần ngọt nhạt:

- Làm sao cháu dám ăn hiếp Phương Phi của bà nội và cô Cầm:

- Biết vậy thì tốt.

Phi nhỏ nhẹ:

- Cháu giúp gì được cho cô đây ạ ?

Chỉ vào mấy chồng sách, cô Cầm nói:

- Phi mang về học. Sách của nhà xuất bản ngoại văn, cô không cần dùng nữa, để không bụi bặm, sách cũng buồn.

Cần cười cười:

- Phải chi với các cô bạn của cháu, cô cũng ngọt ngào, tốt bụng như vậy nhỉ ?

Cô Cầm khịt mũi:

- Dẹp các nàng của cháu đi, họ không hợp với .. khẩu vị của cô đâu. Cháu cười 1 trong các nàng đó về, chắc mẹ cháu vào chùa ở sớm.

Phương Phi nói:

- Cháu cảm ơn và xin phép cô xuống bếp phụ bà.

Đợi Phi đi khuất sau cửa, Cần hỏi ngay:

- Cô có nhận xét gì về Phi ?

Cô Cầm thẳng thắn:

- Con bé rất dễ thương. Sát gái như mày làm ơn đừng động vào. Tội nghiệp con người ta.

Cần thản nhiên:

- Sát gái cũng có ngày bị gái sát. Nếu cháu thật tình thích Phương Phi thì sao ?

Cô Cầm rùn vai:

- Quá rõ truyền thống đàn ông nhà này, tao phản đối.

Cần chắc lưỡi:

- Cô cực đoan quá! Nhưng có chắc Phi dễ thương không ?

Cô Cầm cau mày:

- Cháu nói vậy là sao ?

- Cháu muốn biết rõ hơn về cô bé ấy mà.

Cô Cầm khoát tay:

- Vậy thì tự cháu tìm hiểu. Cô không nói đâu. Nên nhớ, nội rất quý Phương Phi. Lặng quạng thì cháu coi chừng đó.

Cần chưa kịp .. khoe nội có ý chọn Phi ình thì Nhụy ra tới.

Cô cao giọng:

- Bà kêu .. ấy quên, bà mời cô và Bo vào ăn cơm.

Cần bước đằng sau cô Cầm, lòng anh chợt ấm áp 1 niềm vui.

Nhất định Cần sẽ tìm hiểu Phương Phi nhiều hơn, kỹ hơn trước đây. Cơ hội đã đến với anh và Cần sẽ không để nó vượt khỏi tay mình.

16. Chương 16

Đang ngủ, Cần giật mình bởi chuông điện thoại. Mới .. 8 giờ sáng mà lại sáng chủ nhật, điện thoại đã .. ảm rồi. Thật là bực bội. Khi chưa bù được cho đêm qua anh thức chơi game tới gần sáng.

Định thần lại, Cần nhắc máy và nghe giọng bà nội nghiêm trọng:

- Phương Phi bệnh rồi. Nội vừa điện thoại và nghe người nhà nó nói thế. Vì nhờ nhắn qua điện thoại công cộng nên nội không hỏi được nhiều. Con tới nhà Phương Phi xem sao.

Cần vuốt mặt:

- Con không biết nhà Phương Phi.

Bà Thượng đọc địa chỉ cho Cần, giọng bức xúc:

- Xem con nhỏ bệnh ra sao nhen ?

Cần chép miệng:

- Vâng.

Giọng bà vẫn chưa dứt:

- Nhớ mua gì mang tới đó:

- Vâng. Thế nội muốn con mua gì ?

- Trái cây. Món đó con gái đứa nào cũng thích. Vào tiệm chuyên bán trái cây mà mua cho ngon:

- Vâng, con biết rồi:

- Thế thì đi đi.

Cần vờ ganh tỵ:

- Không ngờ nội cưng con nhỏ đó hơn cả cháu đích tôn. Nội làm con tủi thân quá!
- Hứ! Ai lại đi cà nanh với con gái. Lo đi hộ tôi đi .. Ông tướng.

Cần gác máy. Anh vươn vai làm vài động tác thể dục cho tỉnh táo. Anh thoáng lo nghĩ tới Phi. Chả biết cô bé bệnh gì đây.

Làm vệ sinh cá nhân, thay quần áo xong, Cần dắt xe ra. Vào tiệm bán trái cây quen, anh mua bôm, lê, nho .. rồi sẵn tiện Cần mua thêm 1 bông hồng màu cam.

Vòng tới vòng lui, tìm 1 hồi lâu, Cần mới tới nhà Phi đang ở. Nhà nằm trong nhà trọ bình dân thấp lè tè, hẻm nhỏ xíu mà sâu hun hút.

Cần vừa dừng xe trước dãy 3, 4 căn nhà xây giống hệt nhau thì đã có người hỏi:

- Kiếm ai dzậy ?

Anh mỉm cười thân thiện:

- Phương Phi ở nhà nào em ?
- Đây nè!

Chỉ vào nhà đang khép hờ cửa xong, cô gái cũng biến vào nhà mình.

Cần dựng chống xe và gõ cửa. 1 bà cụ bước ra nhìn Cần dò xét:

- Cậu là cháu bà Thượng ?
- Vâng, cháu chào nội ạ:
- Mời cậu vào.

Cần mang mấy bịch trái cây vào. Anh hỏi ngay:

- Phi bệnh ra sao vậy nội ?

Bà Túy nheo nheo mắt khi nghe Cần gọi mình là nội ngọt sớt.

Thằng nhỏ trông được lắm chứ. Nhưng là con nhà khá giả, lẽ nào nó để ý Phương Phi nhà bà. Không khéo con bé lại khổ sở như trước đây từng khổ vì lời ngon ngọt của Hân.

Bà nghiêm mặt:

- Lúc này bà cậu có gọi điện cho biết cậu sẽ tới thăm, thật ngại quá. Con bé cảm xoàng thôi mà, lại quà cáp .. Khổ ghê!

Cần đưa mắt nhìn quanh nhà:

- Bà cháu quý Phi lắm, nên không yên tâm nếu không biết rõ em bệnh thế nào.

Bà Túy khách sáo:

- Cậu ngồi chơi:
- Dạ, nội cứ để cháu tự nhiên.

Để trái cây lên bàn, Cần ngồi ngoan như 1 nhóc học trò lớp 1. Qua những lần trò chuyện, Cần biết trong gia đình Phi, bà nội cô bé là Hoàng Thái Hậu nắm mọi quyền hành, nếu lấy được lòng bà thì việc gì cũng xong. Bữa nay là lần .. ra mắt đầu tiên. Cần không thể sơ xuất.

Ngôi nhà gia đình Phi đang ở đúng là bé. Chắc nó lớn hơn căn phòng của Cần nhờ có cái bếp phía sau. Nhìn 2 chiếc giường kê phía sau sau tấm riđô, Cần không khỏi thắc mắc. Anh chả biết cô bé Phi của mình đâu rồi.

Dường như đọc được suy nghĩ của Cần, bà Túy lên tiếng:

- Phi đang ở sau bếp. Nó vừa thiếp đi đó.

Cần ngập ngừng:

- Phi đã uống thuốc gì chưa nội ?

- Thì thuốc cảm mua ở tiệm thuốc tây đầu đường. Chắc là nó bị trúng mưa chiều hôm kia. Cứ thấy con bé húng hắng ho rồi than lạnh thì mẹ nó chạy đi mua thuốc cho uống. Thường chừng qua 1 tối là nó hết. Sao bữa nay nằm vùi lâu vậy chứ.

Cần chột sốt ruột vì những lời của bà Túy. Anh nhìn bà:

- Hay là để cháu đưa Phi đi khám bệnh.

Bà Túy xua tay:

- Khám bệnh ? Chắc hỏng cần đâu. Con bé sợ bác sĩ lắm.

Cần nhấp nhòm trên ghế. Anh phải gấp mặt Phi mới biết cô bé thế nào. Nhưng kiểu này chắc Cần khó lọt vào phòng ở tận sau bếp của cô.

Ngay lúc đó Cần nghe như có tiếng rên thật khẽ, rồi tiếng Phi ú ớ như mê sảng.

Bà Túy nói:

- Chắc con nhỏ dậy rồi.

Bỏ mặc Cần ngồi đó, bà xuống bếp. Anh thẩn thẩn nhìn theo.

Bà Túy gọi tên cô và 3 tiếng rồi chột ré lên:

- Phi .. Phi! Ồi thánh thần ơi! Nó làm sao vậy nè ?

Cần bỏ nhà xuống bếp. Anh thấy Phi mê man trên giường, mặt mày đỏ bừng, môi khô rộp, tóc tai rũ rượi.

Rờ trán Phi, Cần hốt hoảng:

- Sốt cao quá!

Quay sang bà Túy, Cần bảo:

- Nội nhúng cho con vài cái khăn ướt.

Bà Túy lật đặt bê thau nước lại, Cần vắt khô khăn rồi lau mặt, lau trán cho Phi. Anh chườm khăn giúp cô hạ sốt mà Phi chẳng hề hay biết, cô cứ mê man, lì lì như ngủ.

Cần quyết định:

- Phải mang Phi đi viện. Nội chuẩn bị hộ cháu mấy thứ lật vặt cho Phi.

Lấy cái di động ra, Cần gọi taxi trong khi bà Túy lằng xằng lấy quần áo cho Phi.

Bà lo lắng, sợ hãi:

- Trời ơi! Phải làm sao đây. Ba mẹ nó đâu có hay tự nhiên lại bệnh nặng thế này.

Cần nói:

- Trước tiên đưa Phi đi viện đã, còn chuyện khác sẽ tính sau nội à.

Bà Túy lay Phi, cô mở mắt ra nhìn rồi lại thiếp đi. Cần xốc Phi lên, anh bế cô trên tay rồi đi thẳng ra đường, bà Túy lúp xúp chạy theo sau.

Cũng may, Cần có chơi thể thao nên anh bế Phi đi băng băng. Anh tới đầu hẻm cũng vừa lúc taxi trở tới.

Đặt Phi xuống ghế, chờ bà Túy vào ngồi với cô, Cần dặn tài xế, xong anh chạy trở vào nhà cô lấy xe phóng đi.

Chúa nhật, đường không đông lắm, nên Cần dễ dàng đuổi kịp chiếc taxi chở Phi.

Tới bệnh viện, Cần gọi xe rồi lại bế Phi vào trong phòng cấp cứu.

Ngồi chờ bên ngoài, Cần sốt ruột không thua gì bà Túy. Anh đi tới đi lui trên hành lang, khiến bà phải lên tiếng:

- Cháu ngồi xuống đây. Đừng đi nữa bà chóng mặt lắm.

Cần đành vâng lời. Anh hỏi:

- Ba mẹ Phi đi đâu cả rồi bà ?

Bà Túy kể lể:

- Ba mẹ con bé có được miếng đất bên quận Bảy mấy bữa nay sang đó coi thợ làm nhà. Chớ ở thuê, ở đậu hoài khổ quá. Tội nghiệp! Cách đây 2 bữa, Phi phải qua bên phụ mẹ nó kêu vật liệc xây dựng gì đó. Cả ngày phơi ngoài nắng, chiều về trúng đám mưa lớn mới bệnh đó chớ.

Bà Túy thở dài:

- Số con bé đến là khổ:

- Cháu nghe nói Phi còn có chị .:

- Đúng vậy. Nhưng Thư Hoài không chịu thương chịu cực như Phương Phi. Nhắc tới Thư Hoài, bà chỉ một tim.

Nhìn Cần, bà nói:

- Bà vẫn chưa biết tên cháu.

Cần mỉm cười:

- Cháu tên Cần, nhưng ở nhà bà nội và ba mẹ gọi cháu là Bo:

- Vậy hả ? Bà cũng gọi cháu là Bo ghen ? Chủ nhật không được đi chơi mà phải vô bệnh viện ngồi chán quá hả Bo ?

Cần thành thật:

- Cháu rất quý Phi nên cháu chỉ lo chớ không chán. Cháu ở đây tới mai cũng được, miễn Phương Phi không sao.

Bà Túy ngạc nhiên:

- Cháu .. cháu thật sự quý con nhỏ à ?

- Vâng.

Bà Túy nhìn anh trân trối:

- Nhưng cháu có biết gì nhiều về Phi đâu.

Cần trầm giọng:

- Cháu biết ạ! Thật ra cháu quen Phương Phi trước khi cô bé gặp bà nội cháu. Cháu là bạn của Hân ..

Bà Túy buột miệng:

- Hân đã nói gì với cháu ?

Cần từ tốn:

- Hân không nói gì hết, nhưng cháu biết những gì đã xảy ra với Phi. Cháu mong sẽ mang được niềm vui đến cho Phi.

Bà Túy ngỡ ngàng quá đỗi. Bà không ngờ gã đàn ông lịch lãm kia lại nói những lời như vậy.

Bà nói:

- Nếu được thế thì còn gì bằng, chỉ ngại con bé vẫn .. vẫn chưa hết buồn vì cách đối xử của cô Nhận và Hân. Cô Nhận là người tốt. Là 1 nhà doanh nghiệp, cô ấy quen sử dụng đồng tiền cho tất cả mục đích. Với việc chữa chạy đôi chân cho con trai, cô Nhận không hề tiếc tiền. Cô ấy đã trả công cho Phi rất hậu hĩnh, có điều cô Nhận quên là trả công cho việc Phi đã chăm sóc Hân khác với việc bỏ tiền ra mua tình cảm chân thật của nó. Hừ! Cô Nhận đã cho Phi số tiền khác khá lớn với đề nghị phải rời xa con trai cô ấy vĩnh viễn. Phi tự ái, đau khổ và buồn, nhất là đã có cái nhìn khác về người phụ nữ nó rất kính trọng. Con nhỏ nhờ bà gửi trả tiền cho bà Nhận và hứa sẽ không gặp lại Hân.

Im lặng 1 chút, bà Túy nói tiếp:

- Tới giờ phút này, Phi vẫn giữ được lời đã hứa. Điều đó hết sức khó. Con bé luôn tin là Hân thật tình với nó. Phi tin là dù bà Nhận phản đối, Hân vẫn sẽ đi tìm nó nên đã chờ, chờ mãi .. Nó lao vào công việc, vào chuyện học như để trốn bỏ, bởi vậy sức khỏe ngày 1 kém. Nhìn con nhỏ mà xót, nếu biết trước, bà đã không để nó chăm sóc Hân.

Cần chợt bức bối trước những gì vừa nghe. Thì ra cô Nhận đã đặt điều để chia rẽ Hân và Phi. Điều oái ăm ở đây là Hân đã tin mẹ, bà Nhận đã thắng chính con trai mình.

Nghĩ mà tội cho Phi. Cô bé xứng đáng hưởng hạnh phúc, vậy mà lại chịu khổ đau. Cần hết sức bất nhân, nhưng liệu anh sẽ làm được gì để giúp Phi khi anh là người thứ 3, đứng bên lề con đường Phi và Hân đi qua.

Làm thủ tục nhập viện, đăng ký phòng, chờ y tá đưa Phi vào nằm xong. Cần điện thoại cho bà nội biết tình hình của cô. Bác sĩ đã cho Phi làm nhiều xét nghiệm nhưng vẫn chưa đoán ra bệnh. Phi đang được truyền dịch và đã giảm sốt.

Anh trở vào phòng và mỉm cười với Phương Phi, cô cũng cười với anh, nụ cười có đôi môi đỏ khô vì sốt khiến gương mặt Phi đẹp như trẻ con ở xứ lạnh.

Cần xôn xao vì gương mặt đó. Anh đặt tay lên vàng trán thanh khiết của Phi, giọng cố bình thản:

- Xem nào! Đã bớt nóng rồi.

Bà Túy nói:

- Không có anh Bo, nội không biết phải làm sao. Anh Bo bế con từ nhà ra đường, từ taxi vào bệnh viện đó.

Phương Phi mệt mỏi gất lên:

- Ai biểu anh bế người ta vậy ?

Bà Túy trợn mắt:

- Con bé này, anh Bo làm ơn mà lại trách. Đúng là bướng!

Phương Phi xoay mặt vào vách. Cô có bướng không khi hăm hừ với Cần ?

Thật ra không phải đợi bà nội nói cô mới biết Cần đã bông bẽ mình. Cô mê mê tỉnh tỉnh chớ có ngủ vùi đầu mà không biết những chuyện xảy ra xung quanh. Khổ 1 nỗi lúc này cô sốt quá nên mụ mẫm, không điều khiển được chính mình.

Phi thều thào:

- Em muốn về nhà.

Cần dịu dàng:

- Rồi em sẽ về, nhưng chưa phải bây giờ ..

Phương Phi nhắm mắt. Cô lại mơ mơ màng màng và nghe bà nội mình trò chuyện với Cần, nhưng bà với anh nói gì, Phi không rõ.

Cần ra khỏi phòng. Tới ghế đá ngoài sân, anh ngồi xuống gọi điện cho Hân biết Phương Phi đang bệnh.

Đầu máy bên kia Hân im lặng hơi lâu rồi mới nói:

- Nếu rảnh, tao sẽ tới thăm Phi, nhưng tao không hứa chắc đâu ..

- Mày đã hiểu lầm Phương Phi rồi. Nếu không đến thăm cô bé, mày sẽ ân hận suốt đời.

Dứt lời, Cần cúp máy, lòng nặng nề day dứt. Vừa rồi phải anh đã làm chuyện bao đồng không ? Anh thích Phương Phi, thậm chí có thể nói là yêu, vậy mà anh lại tạo điều kiện cho Hân gặp lại Phi. Đúng là 1 gã quân tử Tàu trong tình yêu. Thời buổi này đâu có ai ngu ngốc tạo cơ hội cho người mình yêu đến với kẻ khác, nếu có chắc mỗi mình Cần. Đã 1 lần anh để vuột mất Phương Phi. Lẽ nào lần này Cần lại chấp thêm cánh cho cô bé bay xa nữa ?

Anh không biết mình đã làm đúng hay sai, nhưng chắc chắn anh không thể làm khác vì anh yêu Phi và luôn muốn cô được hạnh phúc.

17. Chương 17

Hân im lặng nhìn Phương Phi. So với thời gian cô bé chăm sóc anh, hôm nay Phi xanh xao, mệt mỏi quá. Trái tim Hân nhói đau khi nhớ về 1 thời lãng mạn đã qua. Anh đã từng yêu Phi, xem cô như cứu cánh của đời mình. Ấy vậy mà sau khi ở Singapore về với đôi chân hoàn toàn bình phục. Hân đã với bớt nhớ thương, thậm chí anh phần nộ khi nghe nhắc tới Phi chỉ vì sự thật mẹ anh đã nói.

Vừa rồi, Cần đã cho anh biết 1 sự thật khác. Nó khiến anh đau lòng về mẹ quá. Nhưng với những gì đã xảy ra, lẽ nào Hân không tin bà ? Rõ ràng Phương Phi không liên lạc suốt thời gian anh đi chữa bệnh, cô khiến suốt thời gian đó, anh hết sức lo lắng. Điện thoại về nhà hỏi, bà Nhận chỉ hết sức vắn tắt: Gia đình Phi đã dọn đi và bà không biết họ dọn đi đâu, anh muốn biết gì thêm khi trở về, bà sẽ cho anh biết.

Khi Hân đã rõ lý do khiến Phi cắt đứt liên lạc với mình và biệt tăm, biệt tích, lòng anh chỉ còn đốn đau và oán hận.

Giờ đây gặp lại, Hân chờ nghe ở Phi 1 lời biện minh, thế nhưng cô đã không nói gì ngoài những câu thăm hỏi. Giữa 2 người là 1 khoảng lặng đến tê người. Hân nhớ tới những điều Cần nói lúc nãy và hoang mang khinh khảng.

Anh không dám tin mẹ đã vu khống Phương Phi, 1 người làm nhiều điều tốt cho anh chỉ vì bà không thích mối quan hệ trên mức bình thường anh dành cho cô. Lẽ nào mẹ nhẫn tâm dữ vậy?

Hân nuốt tiếng thở dài. Muốn kiểm tra độ chân thật của việc này cũng đâu khó khăn gì, chỉ e Hân không dám làm 1 phép thử đó thôi. Nhưng dù khó mở miệng tới đâu, anh cũng phải hỏi xem hư thật thế nào. Dầu gì Hân cũng không thể thay đổi sự thật, and cần biết để chấp nhận nó, chứ không kéo dài mối hồ nghi và lấp lửng với cả 2 người anh thương yêu.

Hân buột miệng:

- Em nghĩ gì về mẹ anh ?

Phương Phi hơi nhếch môi:

- Cô Nhận là người mẹ hết mực yêu thương con, cô muốn anh được hạnh phúc theo cách nghĩ của mình. Cách nghĩ đó đã khiến em chùn chân. Dù yêu thương anh tới đâu, em cũng khó có thể đủ sức làm thay đổi suy nghĩ của cô Nhận.

Hân ngập ngừng:

- Em đã không .. không vay mượn bất kỳ món tiền nào của mẹ anh chứ ?

Trần Phi nhíu lại:

- Vay mượn ? nghĩa là sao em không hiểu ? Chẳng lẽ anh không biết cô Nhận từng đưa cho bà nội em 1 số tiền để mua xe ?

- Anh không hỏi tiền đó. Mẹ anh có đưa nội em ..

Phương Phi cau mày , cô ngắt lời anh:

- Phải số tiền cô Nhận đưa bà nội em ngay khi anh rời nhà để ra sân bay không ? Với số tiền đó , cô Nhận đã yêu cầu em mãi mãi không được gặp lại anh. Anh nghĩ em có thể nhận nó hay sao mà hỏi em như vậy ?

Hân không biết trả lời thế nào , anh đang im lặng thì Phi đã nói tiếp:

- Em không trách anh đâu , em chỉ khẳng định 1 điều : Ngoài số tiền cô Nhận đã đưa cho chi. Hoài mua xe , em không hề vay mượn , cũng không hề nhận số tiền cô đã cho em kèm theo điều kiện mãi mãi không được gặp lại anh. Có thể anh không tin em , nhưng sự thật là như vậy , em sẵn sàng cùng anh gặp cô Nhận để nghe cô giải thích.

Vậy là rõ rồi , Hân khổ sở nghĩ tới mẹ, anh thở dài:

- Anh rất tiếc phải hỏi em chuyện khó nghe đó. Thật sự anh rất tiếc , nhưng mọi việc đã qua rồi Phi ạ. có thể mẹ anh lắm ..

Phương Phi nhoi nhói đau vì những lời của Hân. Rõ ràng anh vẫn tin mẹ hơn tin cô , hoặc anh tin Phi nhưng không nhận mẹ mình đã sai khi vu khống cô đã vay bà 1 số tiền. Anh muốn giữ uy tín cho bà cũng đúng , song ít ra anh cũng có lời xin lỗi Phi chứ. Sao anh chỉ cho là cô Nhận lắm rồi thôi.

Phi lạnh lùng:

- Em không biết cô Nhận đã nói thế nào với anh về em , nhưng em hiểu rõ 1 điều giữa chúng ta sẽ mãi mãi là khoảng vỡ không gì hàn gắn được. Khi yêu , người ta phải tin. Anh đã hoang mang , ngờ vực. Chính sự nghi hoặc đó đã làm tắt lịm chút than trong tàn tro em cố gắng giữ kỹ lâu nay.

Hân lắc đầu:

- Đừng nói vậy. Với anh , em luôn là người anh yêu quý , anh luôn nhớ những gì em đã làm cho anh.

Phương Phi trầm giọng:

- Điều đó không nghĩa gì hết với em. Giữa chúng ta chẳng ai nợ nần nhau. Gặp lại anh , nói được những lời như vậy là em vui rồi , chứ đau đớn , dằn vặt nhau thêm nữa làm chi.

Hân ngần ngừ:

- Khi gặp bất cứ khó khăn nào trong cuộc sống , hãy đến tìm anh.

Phương Phi nhếch môi:

- Anh là khó khăn lớn nhất và em đã vượt qua được thì làm sao còn khó khăn nào nữa với em. Điều sau cùng em muốn nói là chúc anh hạnh phúc.

Hân đưa tay ra , Phi đặt tay mình vào tay anh bồi hồi lẫn ngậm ngùi , xa xót. Giá như Phi khóc được , chắc lòng cô bớt nặng nề hơn. Nhưng đã không có giọt nước mắt nào rơi khi Hân bước ra khỏi căn phòng.

1 mình ngồi lại , Phương Phi thấm thía buồn. Cô nằm xuống quay mặt vào vách. Lâu lắm , lâu lắm mới có tiếng gõ cửa rồi giọng Cần vang lên:

- Phi ơi!

cô mệt rồi:

- Anh vào đi ..

Cần lo lắng:

- Em không sao chứ ?

Phi gượng ngồi dậy:

- Anh muốn người ta có sao lắm à ? Chẳng ai mượn anh gọi Hân đến thăm đâu. Tự nhiên lại .. lại ..

Cần nhỏ nhẹ:

- Anh chỉ muốn 2 người hiểu nhau hơn. Có hiểu lầm gì cũng nên giải thích với nhau. Không nên vì những nguyên nhân khách quan tác động mà chia tay.

pp mím môi:

- Cám ơn ý tốt của anh. Em và Hân đã hiểu nhau hơn , nhưng không vì thế mà không chia tay.

Nói tới đó , mũi Phi chột cay xè , cô cố nín nhưng không ngăn được cơn sụt sịt. Phi oà lên tức tưởi , khiến Cần nát cả ruột.

Anh ngồi xuống vỗ về và mặc cho Phi gục đầu vào khóc đầm cả vai áo của mình. Anh hiểu không dễ dàng gì để quên 1 người dù có thể mình không còn yêu người đó nữa.

Phi thút thít:

- Hân đã không tin em , chính Hân phá vỡ chút tin yêu sau cùng em cố giữ. Thì ra tình yêu không mang sắc mảy lông mạn như em luôn tưởng. Cô Nhận đã để hơi hám kim tiền phủ mờ tất cả, để với em , tình yêu không còn thiêng liêng nữa.

Cần vuốt tóc Phi:

- Không hẳn như thế đâu. Rồi thời gian sẽ làm em nguôi ngoai. Đến lúc đó Phi nghĩ đến tương lai của mình. 1 tương lai , ở đấy tình yêu là tất cả.

Phương Phi nhìn Cần. Cô không tin lắm những lời anh vừa nói.

giọng Cần dịu dàng như không thể dịu dàng hơn nữa:

- Hãy nhớ. Anh luôn ở bên em ngay cả những lúc em không thấy anh là cần thiết.

Phương Phi lại khóc , nhưng những giọt nước mắt này dành cho Cần. Anh làm cho Phi cảm động vì lời an ủi cô bằng những lời như vậy , nhưng liệu anh có biết không ? Thật Phi đâu xứng để? Cần an ủi , vỗ về như vỗ về 1 con bé thế này. Lúc nào anh cũng mang đến cho Phi sự ấm áp , mà cô lại từ chối.

Cần lau những giọt nước mắt trên gương mặt xanh xao của Phi.

Anh nói:

- Tình yêu cũng như 1 con người. Nó được sinh ra và nuôi dưỡng trong sự đồng cảm của 2 tâm hồn. Nó sẽ chết đi khi sự đồng cảm ấy không còn nữa. Nhưng không phải vì thế mà tình yêu không tồn tại. Anh tin Phi không vô tình với anh. Có thể bây giờ em chưa gọi tên chính xác tình cảm em dành cho anh , nhưng 1 lúc nào đó Phi sẽ biết rõ trái tim mình muốn gì. Việc Phi phải làm bây giờ là dưỡng bệnh. Em bị sốt vì viêm phổi cấp tính , nếu không nghỉ ngơi đúng mực , em lâu khỏi lại lắm.

Phi chớp mắt , cô ngồi yên nhìn Cần khuấy sữa rồi mang đến ình. Hân chưa bao giờ chăm sóc cô như vậy , dù đây là việc đơn giản anh có thể làm được. Anh luôn coi yêu Phi , anh chỉ yêu bằng lời. Từ 1 người luôn cáu gắt cọc cằn , Hân chuyển sang ngọt ngào , tình tứ khiến Phi bị đốn ngã bất ngờ. Anh đã nắm giữ trái tim Phi rồi thản nhiên lãng quên nó mà không cần biết cô đau đớn như thế nào.

Cần ân cần:

- Em uống đi Phi ..

Cô gượng gạo:

- Vâng.

Thấy Phi cầm ly sữa , Cần hỏi:

- Sao vậy ? Em không thích à ?

Phi lắc đầu:

- Em không quen được chăm sóc như vậy.

Cần mỉm cười:

- Từ từ em sẽ quen. Anh tin như vậy. Muốn thế em phải tập ngay từ bây giờ.

Dứt lời , anh cầm tay Phi và im lặng.

Giọt nước mắt Phi nhẹ nhàng rơi vội xuống tay Cần. Giọt nước mắt lấp lánh trong ánh nhìn bắt đầu cho 1 hạnh phúc mới.

Thư Hoài ngọt ngào nói với bà Nhận:

- Cháu rất cảm ơn cô .. Nhờ cô mà chị em cháu đều có hạnh phúc riêng.

Bà Nhận ngạc nhiên:

- Nhờ cô à ? Thật tình cô chả hiểu mình đã làm gì để được cảm ơn.

Hoài cười cười. Liếc vội anh chàng đen đúa ngồi cạnh cô:

- Nhờ cô nhận cháu vào làm cho công ty cháu mới quen được người tốt như anh Tân. Cháu rất hạnh phúc khi trở thành cháu dâu của cô , 1 người đáng làm gương cho bọn cháu.

Bà Nhận gượng gạo:

- Cháu lúc nào cũng khéo nói. Cô chỉ là tấm gương ố thôi , đừng soi vào mà trở nên dị dạng.

Tân vội lên tiếng:

- Sao dì lại nói vậy ? Hoài ngưỡng mộ .. dì thật lòng mà.

Bà Nhận cười nhạt khi bắt gặp ánh mắt long lên của Thư Hoài. Con bé này ranh ma đáo để chứ không trong sáng , hiền lành như Phương Phi. Nó vào công ty làm chưa bao lâu đã khiến thằng Tân mê như điều đổ. Vậy là nó dựa thế thằng nhỏ làm trời với nhân viên trong công ty. Nó rả rả với người này , nhỏ to với kẻ khác để tìm hiểu về gia đình bà. Đạo đó bà đang rối tung lên vì chuyện riêng tư nên đã không kịp thời chấn chỉnh nó. Thư Hoài cậy quyền , ỷ thế thằng Tân nên cũng chẳng coi bà , người ơn của cả nhà nó ra gì. Bà đã định cho nó thôi việc , nhưng nó đã cao tay xin nghỉ trước. Giờ nó bày đặt tăng bốc bà. Hừ! Ngoài miệng nó thơn thớt nói cười thế kia chứ trong lòng nó đang căm ghét bà thì có.

Suy cho cùng bà không làm gì sai hết. Vì tình lối xóm , bà nhận Thư Hoài vào công ty , sau đó thuê Phi chăm sóc Hân. Bà đã hết sức rộng rãi , hào phóng khi trả lương hậu hĩnh và ứng trước tiền cho gia đình Hoài. Bà là người sòng phẳng trong công việc lẫn trong tình cảm , nên đâu để kẻ khác phải thiệt thòi. Bà luôn nghĩ tới những cực nhọc Phi phải chịu đựng vì Hân , nhưng dứt khoát bà không chấp nhận tình cảm lăng nhăng của 2 đứa.

Con trai bà khác nào 1 bậc vương tôn công tử, nó với Thiên Ân vừa xứng đôi vừa lứa , gia đình lại môn đăng hộ đối. Cơ sao vì 1 phút xao lòng của Hân , bà phải đồng ý để nó yêu con bé nghèo xác xơ không miếng đất cắm dùi kia.

Là mẹ bà phải ngăn chặn thứ tình phát sinh kiểu lửa gần rơm đó. Cho tới bây giờ bà vẫn thấy việc mình làm là đúng.

Bà hỏi Thư Hoài:

- Đạo này con bé Phi thế nào ? Vẫn tiếp tục đi chăm sóc người bệnh để kiếm tiền ăn học chứ ?

Thư Hoài liếc Hân rồi đáp:

- Vâng.

Thư Hoài chờ Hân 1 câu thăm hỏi em gái mình , nhưng anh vẫn thản nhiên dán mắt vào tivi như không nghe gì cả.

Giọng bà Nhận dài ra:

- Chậc! Con bé ấy số cực. Cô cũng quý Phương Phi , nhưng từ hồi Hân lành chân tới giờ , cô không có dịp gặp lại Phi. Cháu cho cô gởi lời thăm con bé nhé:

- Cảm ơn cô. Em cháu chắc rất cảm động khi nhận lời thăm hỏi này.

Bà Nhận chép miệng:

- Con bé đúng là đa cảm. Thảo nào nó hay hiểu lầm tình cảm của người khác. Nè , dạo này Phương Phi đã có anh chàng nào chưa ?

Thư Hoài mỉm cười:

- Dạ có rồi ạ:

- Vậy là tốt quá rồi. Thế cậu ta có đảng hoàng không ? Thương yêu Phương Phi thật lòng chứ ?

- Có chứ ạ! Hân biết anh ấy mà.

Nghe nói thế , Hân quay phắt lại :

- Có phải Cần không ? Bọn tôi gặp nhau hoài , sao không nghe hân nói gì cả vậy ?

Thư Hoài nhỏ nhẹ như khê vào đầu Hân:

- Tại anh không quan tâm đến chuyện riêng tư của bạn bè , nên anh Cần không nói , hoặc cũng có thể anh Cần im lặng vì tế nhị.

Mặt Hân xụ xuống , còn mặt bà Nhận cau lại:

- Cần quen với ai liên quan gì tới Hân. Cái thằng ấy coi con gái như đồ chơi , tình yêu như trò đùa , Hân nhà cô còn lạ gì thói thay bồ như thay áo của nó , chỉ mong lần này nó thật lòng với Phương Phi cho con bé đỡ khổ.

Thư Hoài nói 1 cách quả quyết:

- Cháu tin Cần thật lòng với Phi. 2 người rất hợp tánh ý nhau.

Môi Hân nhếch lên:

- Vậy thì mừng cho cả 2.

Tân nói chen vào:

- Anh và chi. Ân chừng nào đây ?

Hân mệt mỏi tựa lưng vào ghế:

- Hỏi mẹ anh ấy.

Bà Nhận tươi ngay nét mặt:

- Cô định sang năm .. để không kỵ tuổi đứa nào hết.

Tân phán 1 câu:

- Kỵ gì di ơi! Quan trọng là yêu nhau sâu đậm tới cỡ nào kia. Cháu thấy thiếu gì đám cưới coi giờ , coi tuổi , đến hồi bỏ nhau vẫn bỏ như thường. Còn không ấy hả, ở với nhau chỉ là hình thức để khỏi chia đôi tài sản chứ có còn chút tình nghĩa nào nữa đâu.

Thư Hoài đá vào chân Tân khi thấy mặt bà Nhận biến sắc.

Biết mình lỡ lời , Tân giả lả:

- Nói vậy chứ vợ chồng là duyên nợ ba sinh , nếu phải duyên nhau có chạy đằng trời cũng không thoát.

Hân đứng dậy giọng cộc lốc:

- Tôi có việc.

Rồi hăm hăm đi về phòng mình.

Bà Nhận bực bội:

- Cái thằng! Nhắc tới chuyện vợ con là nó như vậy đó. Tự nó thương Thiên Ân chứ có phải dì ép uống nó đâu.

Tân lắc đầu:

- Không có lập trường là như vậy đó , khổ!

Bà Nhận khó chịu:

- Mà nói xàm gì đấy ?

Tân so vai:

- Dạ không ạ.

Nháy mắt với Hoài , anh bảo:

- Bọn cháu về ..

Bà Nhận khô khan:

- Ừ .

Rồi quay vào bếp gọi:

- Bờ .. mở cổng.

Tân chờ? Hoài phóng vội đi , anh nói:

- Dì Nhận sau này thay đổi nhiều lắm. Dì độc đoán , chuyên quyền , khe khắt đến mức ông Hân chịu không xiết. Ông trở nên lầm lì ít nói y như bị trầm cảm. Chân đi lại bình thường rồi , nhưng ông cứ ở mãi trong nhà , ông rất sợ ra đường , tai nạn giao thông lần đó vẫn còn ám ảnh Hân nặng. Rút trong nhà miết ông trở nên nhút nhát , bị quan yếm thế , chẳng quyết định được. gì cho cuộc đời mình. Nghe đâu bà Thiên Ân cũng ngán ông tới cổ. May cho Phương Phi đã quên được Hân.

Thư Hoài nói:

- Đó chỉ là những xao động đầu đời thôi:

- Nhưng thiếu gì người chết vì những xao động đầu đời đó:

- Ai kia , chứ Phương Phi thì không đâu. Con bé cứng cỏi lắm.

Tân ngập ngừng:

- Anh thấy tội nghiệp ông Hân. Chắc chắn ông và bà Ân sẽ không hạnh phúc gì.

Thư Hoài chớp mi:

- Cũng do anh ấy lựa chọn thôi:

- Lúc này anh nói Hân không có lập trường , chắc dì Nhận giận. mà anh đâu hề nói sai. yêu thì phải liều , phải lì và phải lẳng mạn:

- Như anh vậy phải không ?

Tân cười hì hì:

- Chớ sao! Nếu không , dễ gì anh có em.

Tới nhà , Tân không vào vì bận việc. Thư Hoài tự mở cánh cổng lười , qua 1 khoảng sân đất rộng mọc toàn cây hoa mười giờ , cô bước lên thềm vào nhà.

Cuối cùng gia đình Hoài cũng có 1 ngôi nhà, hơi xa trung tâm thành phố , nhưng hết sức yên tĩnh , không khí lại trong lành , phù hợp với người già như bà nội.

Khoảng đất này bà cô mua đã lâu , thời ấy chưa ai ở nên dù muốn , gia đình Hoài cũng chưa dám đến ở. Giờ thì khác rồi , nhìn xung quanh đã có khoảng chục ngôi nhà , dĩ nhiên người ta xây bề thế kiên cố , biệt lập như biệt thự chứ không đơn sơ khiêm tốn mái tôn nóng bức như nhà của gia đình cô:

- Có nhà ở là hạnh phúc nhất rồi.

Bà nội đã nói thế và ai cũng cho là bà nói đúng. Ngôi nhà dù vách đất mái tranh cũng là của mình. Và Thư Hoài đã thôi ở phòng trọ để trở về nhà mình. Cô đã nhận ra 1 điều , gia đình chính là điểm tựa tinh thần lớn lao nhất , êm ấm nhất mà bất cứ ai cũng cần đến.

Bà Túy nheo nheo mắt nhìn rồi hỏi:

- Thành Tân không vào à ?

- Dạ không ạ. Nho? Phi đâu nội ?

- Nó học bài trong phòng.

Thư Hoài xuống bếp rót ừng ực nước rồi vào căn phòng nhỏ của 2 chị em. Đó là căn phòng phía sau nhà , có cửa sổ nhìn ra khoảng đất bên trái.

Trên khoảng đất ấy, Phi trồng khá nhiều hoa. Con bé và anh chàng Cần còn làm giàn cho dây dợ lý ngay cửa sổ, đem về hương bay vào cả giấc mơ , thỉnh thoảng cả nhà lại có 1 nồi canh bông lý ngon ngọt. Đúng là nhất cử lưỡng tiện ..

Nội rất thích ngôi nhà và khoảng đất này. Ba tin bà sẽ sống thọ thêm ít nhất 1 chục tuổi nữa.

Ngồi xuống cái ghế mây , nhìn ra cửa sổ , Hoài ậm ư:

- Chị vừa mới ở nhà cô Nhận về.

Phương Phi quay lại ngay:

- Chị tới đó làm gì ?

Thư Hoài uống từng ngụm nhỏ nước trà:

- Mẹ anh Tân vừa đi Trung Quốc về , có gởi biếu cô Nhận ít quà , chị và anh Tân mang tới ..

Phương Phi chép miệng:

- 1 mình anh Tân tới được rồi , chị theo làm chi, cô ấy có thích đâu.

Thư Hoài vênh mặt:

- Nhưng chị thích. Nhìn vẻ khó chịu của cổ khi thấy chị ngồi kế bên anh Tân mới .. khoái làm sao. Cô ấy tưởng sẽ chia rẽ được anh Tân và chị như từng chia rẽ em và Hân chắc. Hừ! Đừng có hồng! Cô Nhận đang trả giá những gì đã gây ra cho con mình.

Phương Phi ấp úng:

- Bộ . bỏ. Hân bị .. bị gì hả?

Thư Hoài nhún vai:

- Giờ thì chưa , nhưng sau này chắc chắn sẽ có. Lúc này chị có gặp Hân. Anh ta trông phát chán! Mất tâm quang mệt mỏi , nói năng chậm chạp , người lờ đờ như đang gỏi hồn về đâu đâu ấy. Mãi tới khi nghe nói Cần và em , anh ta mới nhảy nhồm lên .. Nói được mỗi 2 câu , Hân cáo lui về phòng. Anh Tân bảo Hân mắc chứng trầm cảm nặng cũng phải.

Phương Phi không ngăn được tò mò:

- Hân nói 2 câu gì vậy ?

Hoài thả người xuống giường:

- Câu thứ nhất có vẻ trách móc sao Cần giấu anh ta mối quan hệ giữa Cần và em. Câu thứ hai , chúc mừng cho em và Cần .. Nhìn Hân thấy tội tội , chị có cảm giác mãi mãi anh ta không trưởng thành nổi.

Phương Phi nói:

- Chị nghĩ thế chứ , Hân không có những suy tính độc lập của riêng mình. Ảnh học rất giỏi và sẽ là người lãnh đạo công ty của gia đình đó:

- Vẫn còn bệnh vực , vương vấn anh ta à con ngốc kia ? Ý chị muốn nói trong lãnh vực tình cảm kìa. 1 người hết sức thành đạt ngoài đời chưa hẳn “thành đạt” trong tình yêu và hôn nhân. Hân là mẫu người như vậy.

Phương Phi im lặng. Cô không muốn tranh luận với chị. Hoài về Hân , người có liên quan tới cô trước đây. Cô không muốn nghe nhắc tới anh vì cả 2 đã chẳng còn nợ nần gì nhau. Nhưng vừa rồi nghe những lời Thư Hoài nói , cô lại thoáng chạnh lòng.

1 chuỗi dài các hình ảnh cũ về Hân chợt nổi tiếp hiện lên trong hồn Phi như ‘ đoạn phim được chiếu chậm.

Suy cho cùng , anh và cô Nhận đều là người tốt , nhưng không phù hợp với Phi.

Giọng chị. Hoài nhẹ nhàng:

- Nè! Chị ví dụ thôi nha. Nếu cô Nhận đồng ý và Hân quay lại ngỏ lời yêu em , muốn cưới em thì sao ? Em đồng ý không ?

Phi nhún vai:

- Đó là 1 ví dụ thừa. Em trả lời làm chị ệt:

- Thế cứ trả lời đi. Sợ ai mà tránh né ? Dầu gì Cần và em vẫn chưa có ràng buộc nào cả mà. Nếu em quay về với Hân , Cần cũng không trách.

Phương Phi nhấn mạnh:

- Em chả dại gì đi trả lời câu hỏi hoang đường của chị. Hiện tại em đang rất vui , như vậy là quá đủ rồi.

Thư Hoài bật cười:

- KHá lắm! Chắc tay Cần dạy em những cách trả lời này đây.

Phương Phi đều giọng:

- Trái tim em bảo như vậy. Qua rồi cái thời bông bột , em có còn trẻ con dẫu mà phải nghe người khác dạy:

- Dù đó là người em yêu ?

- Xì! Ai thêm yêu.

Hoài bĩu môi:

- Đừng làm cao. Chị từng cương quyết từ chối anh Tân , nhưng trước sự bền bỉ , kiên trì và chân thật của anh, chị đã xiêu lòng. Chị thấy Cần lì hơn cả ông Tân. Tim em có bằng sắt đi chẳng nữa , sớm muộn gì cũng chảy ra thôi.

Dứt lời , cô vợ bộ quần áo bước vào nhà tắm , miệng líu lo hát thật yêu đời.

Còn lại 1 mình , Phương Phi chống cằm nghĩ tới Cần. Anh còn hơn cả lì khi đã dành hết thời gian , và tâm trí cho Phi. Anh bảo đã 1 lần vì Hân , anh nén đau rồi xa cô , đời anh không bao giờ lặp lại điều đó lần thứ hai. Bởi vậy , chỉ có cái chết mới khiến anh rời khỏi Phi.

Mâm mê chiếc đồng hồ đeo tay có dây màu hồng lãng mạn. Phi lại nhớ những lời Cần đã nói khi tặng nó cho cô:

- Thời gian là phương thuốc tốt nhất giúp người ta quên , nhưng thời gian cũng là chất keo kết dính những trái tim lẻ loi với nhau. Dù thời gian là bất tận , anh vẫn chờ tới lúc em chấp nhận anh.

Phương Phi khẽ thở dài. Thời gian là bất tận , nhưng đời người lại hữu hạn và tình yêu không phải trò đùa , nên Phi đâu thể thử thách Cần mãi.

Cô thừa biết những người đàn ông trong gia đình anh có tính trăng hoa , nhưng đâu phải vì vậy rồi suy ra anh cũng thế.

Đã tới lúc Phi không thể dối lòng mình nữa rồi. Mọi người trong gia đình đều rất quý Cần. Ai cũng an tâm khi cô được anh chăm sóc. Gia đình Cần cũng thương Phi. Vậy thì còn làm tình làm tội gì Cần nữa khi nỗi ưu phiền xưa đã tan giữa trời như khói ?

Nửa tháng nay Cần đi Đà Nẵng. Anh không nói ngày về và Phi cũng không .. thêm hỏi để sáng trưa chiều tối , lúc nào cô cũng đợi 1 cú điện thoại nồng nàn những lời nhung nhớ rồi băng khuâng đợi anh về.

Đó có phải tình yêu không ? Phương Phi với tay lấy chú gấu bông rồi bấu mạnh vào chóp mũi nó.

Trước khi đi , Cần đã mang tới cho cô. Anh bảo có giận đối gì cứ bấu mũi nó cho vơi bớt. Cô có giận đối gì đâu , sao cứ muốn bấu mũi chú gấu ? phải chăng bấu nó cô vơi nhớ Cần ? Từ khi quen có anh 1 bên , đây là lần đầu bỏ cô đi xa và lâu đến thế. Anh làm cô biết nhớ và biết thêm có anh , thêm nghe anh hóm hỉnh pha trò cho cô cười , cũng như kể những câu chuyện ngụ ngôn dạy người ta cách sống cho cô phải suy tư , thâm thúy.

Rõ ràng với Hân , Cần thân thiết với Phi hơn rất .. rất nhiều. Anh đã trở thành thứ thiết yếu không thể thiếu được. Nhưng lúc nào , với ai , Phi cũng ra vẻ ta đây không cần anh. Điều đó chỉ đối được chính cô thôi chứ đối được ai. Dù biết rõ mười mươi như vậy , Phi vẫn thích dối lòng , để bây giờ nhớ anh cuồng điên , nhưng chẳng dám hé môi than.

Ôm chú gấu bông trong tay , Phương Phi nghe lòng đầm lại y như lúc có Cần kề bên.

Lâu rồi cô đã thôi nghĩ tới Hân , những lời chỉ tuh nói lúc này khiến Phi buồn buồn. Dẫu sao thì cũng chút lãng mạn tình đầu .. Thôi thì hãy gửi cho gió bay đi , bay đi ..

Chiều xuống thật êm. Lại sắp hết 1 ngày. Lại thêm 1 ngày không có anh. Nếu không có đợt công tác dài ngày này , chắc Phi chưa tưởng tượng mình sẽ nhớ anh như thế nào đâu.

Biết có ngồi nán cũng chẳng học bài nổi , Phương Phi thơ thẩn bước ra sân , cô tới ngồi kế bên bà Tuy trên ghế đá dưới giàn hoa lý hương , có những chùm hoa xanh mướt hình ngôi sao nhỏ xíu thật dễ yêu.

Nội cô hít vào 1 hơi dài , rồi khen:

- Ngồi ở đây thật là thích. Nội chờ hết tin tức rồi xem phim tiếp. Nghỉ xả hơi dưới giàn dạ lý thơm thật , mát thật , trước đây có mơ nội cũng không dám tưởng tượng mình sẽ được như vậy.

Phi lơ đãng nói theo:

- Vâng , mát thật! Thơm thật!:

- Nhưng nội trông con có vẻ sốt ruột thế nào ấy. Trông thẳng Bo phải không ?

Phi chối biến:

- Dạ , đâu có. Ảnh đi đâu , liên quan gì tới con mà trông với chờ.

Bà Túy chép miệng:

- Uống công thành nhỏ tốn tiền gọi điện mỗi ngày. Tao sẽ bảo nó đừng gọi về nữa.

Phi dẫu môi:

- 2 bữa nay làm gì có điện hả nội.

Bà Túy nói:

- Có chứ sao không , nội nhận điện mà:

- Khỏi mất công con nghe , cũng đỡ.

Bà Túy liếc cô:

- Hừ! Nói dóc nghe ghét quá! Thử nó vắng mặt chừng 2 tháng coi mày ra sao.

Phi hỏi liền:

- bộ anh Cần nói với nội ảnh đi tới 2 tháng lận hả?

- Ờ.

Mặt Phi chảy dài xuống theo cái gật đầu đầy khí thế của bà nội. Tự dưng cô thấy giận hết sức. Đi những 2 tháng mà không thèm cho người ta biết, có ghét không cơ chứ. Mặt Phi chột rưng rưng, cô quay mặt đi vì sợ nội trông thấy.

Vừa lúc đó, Phi nghe có tiếng xe ngừng trước cổng. Tiếng động cô quen thuộc khiến tim cô đập mạnh.

Bà Túy cười vang:

- Ôi chào! Phải nhắc vàng nhắc bạc mà linh như vậy ha? Phi? Mau ra mở cổng cho anh Bo.

Phương Phi nóng bừng 2 gò má. Cô mở cổng cho anh rồi chạy đến ngồi kế bên nội chờ không kịp nhìn xem Cần từ xứ biển về trông đen trắng thế nào.

Anh dựng chống xe, đi về phía Phi và nội với 1 bịch .. gì đó trên tay.

Giọng lễ phép như lúc nào cũng lễ phép với bà Túy, Cần nhỏ nhẹ:

- Quà của người ở biển về, cháu xin gửi bà.

Bà Túy kêu lên:

- Trời ơi! Quà chi mà nhiều vậy?

Không trả lời bà, Cần chỉ tùm tùm cười. Bà Túy nói:

- Con bé tưởng cháu ơ? Đà Nẵng 2 tháng, mặc cứ chảy dài ra. Thế đã về luôn chưa?

Cần trả lời:

- Dạ, chắc cháu còn đi nữa ạ. Việc vẫn chưa xong:

- Cha! Cực dữ à! Thôi thì ngồi đây với con bé. Bà vào coi tiếp phim buổi chiều đã .. Chắc sắp tới rồi.

Bà nội vừa khuất sau khung cửa, Phi đã thấy tay mình trong tay Cần rồi giọng anh da diết:

- Nhớ em muốn điên luôn.

Phương Phi chớp mi:

- Làm như chỉ mình anh biết nhớ.

Cần ngơ ngác:

- Ủa! Vậy còn ai khác biết nhớ nữa sao?

Phi dài giọng:

- Bà hàng phơ? Tàu Bay nhớ anh chớ ai:

- Thế thì sáng mai anh phải đi thăm bà ngay mới được. Anh cũng nhớ bà muốn chết.

bóp nhẹ tay Phi, Cần thẳng thốt:

- Em ốm hơn trước, khi anh đi. Sao vậy?

Phi lắc đầu:

- Không biết:

- Vậy mà anh biết đó. Nhớ anh chớ gì.

Phi bấu môi:

- Hồng dám đâu:
- Vậy anh sẽ đi nữa:
- Chờng nào đi ?
- Mai mốt , hay bữa kia hồng chờng.

Giọng Phi hờn dỗi:

- Anh cứ đi , cho lắm vào đến khi về biết đâu em thành bộ xương cách trí ..

Cần đưa tay lên môi Phi:

- Nói bậy!

Phương Phi âm ức:

- Ai bảo anh biết tại sao em ốm mà anh còn đi. Anh có biết nửa tháng qua , em sống như thế nào không ?

Cần nâng mặt Phi lên , anh nhìn sâu vào mắt cô. Đôi mắt rưng rưng hờn dỗi và rưng rưng cả nỗi niềm yêu nhưng luôn giấu kín.

Cần rất hiểu Phi. Anh biết cô bé yêu mình chứ không còn nghĩ tới Hân , nhưng vì tự trọng Phi luôn nén tình yêu ấy xuống. Cô sợ. Cần chưa tin là trong tim cô chỉ còn mỗi hình bóng anh. Phần mình , Cần lại muốn nuôi dưỡng tình yêu của cả 2 người cho tới lúc thấy không thể thiếu nhau trong đời , lúc ấy anh sẽ trang trọng ngỏ lời yêu Phi.

Giọng cô bồi hồi:

- Giờ đây em đã rõ trái tim mình muốn gì. Em chắc chắn gọi tên chính xác tình cảm em dành cho anh. Và em cũng lo sợ lắm. Anh có hiểu em không ?

Cần âu yếm:

- Anh hiểu em và yêu em. Hãy tin vào tình yêu của chúng mình. Nếu tình cảm em dành cho anh mang tên là tình yêu.

Phương Phi thì thầm:

- Vâng. Em tin anh:
- Và yêu anh nữa chứ:
- Vâng , em tin anh và yêu anh.

Phương Phi nép đầu vào vai Cần. Ngoài kia chiều đang xuống , hương đêm bắt đầu nhẹ lan. Nghĩ về những chuyện đã qua , Phi không hề hối tiếc vì cô biết nhờ những chuyện buồn vui ấy , cô mới trưởng thành. Mỗi tình ấy chỉ còn kỷ niệm , nó thuộc về quá khứ. rồi mỗi người cũng sẽ tìm được 1 cuộc sống riêng hạnh phúc.

Với Phương Phi , cô cũng sẽ cùng Cần xây dựng 1 tương lai rất đẹp. Cô tin là như thế.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-bac-nhip-cau>